

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 23

CENA 80 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

PAKLENI VAKIZAŠI

Derek Finegan

PAKLENI VAKIZAŠI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
PAKLENI VAKIZAŠI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 23 – VANREDNO IZDANJE
April 1985 godine - Cena 80 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik).
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag
Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana
Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović.
Telefoni: (032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i 714-250
prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

PAKLENI VAKIZAŠI

— Piće, mister Elmor? Ili možda više volite da i dalje upotrebljavam ime Eldridž koje vam se, sudeći po tome koliko ga koristite, verovatno više dopada?

Visoki, crnokosi čovek preplavalog lica ne pomeri se iz svoje udobne fotelje. Ozbiljni pogled tamnoplavih očiju bio je uperen u domaćina koji je zastao sa rukom nad nizom flaša poredanih po staklenoj površini stočića.

— Dakle?

— Pitate za piće ili za moje ime? — u glasu posetioca osutilo se malo ironije. Ili možda opomene?

— Za piće — osmehnu se čovek kraj stočića. — Vaše ime, bar u ovoj situaciji, ne zanima me naročito. Uostalom, šta je ime — dodade nalivajući tečnost iz flaše za koju je posetilac pokretom glave potvrdio da mu od-

govara — sem deo odeće koji nosimo sve dok nam se to dopada... ili dok se ne zaprlja?

— Sasvim tačno — složi se crnokosi prihvatajući čašu iz njegove ruke. Suženim očima ispitivao je tu ne baš običnu pojavu: dežmekasto telo hitrih, nervoznih pokreta sa okruglom, ćelavom glavom koja je pokretima naglašavala gotovo svaku izgovorenu reč. Lice... hm, lice tako obično da bi ga i dobar posmatrač teško mogao zapamtiti.

Zanemarujući oči, naravno. Krupne, okrugle, sa duguljastim zenicama kao kod mačke, izobličanim debelim staklima naočara.

— Slažete se, dakle? — zakaikota se drugi čovek, smeštajući svoju pozamašnu zadnjicu u fotelju na drugoj strani stočića. — Fino. Pošto smo na obostrano zadovoljstvo prošli formalnost

upoznavanja, možemo da pređemo na stvar...

— Trenutak, mister Brevil — glas je bio ljubazan, ali domaćin u njemu osjeti prizvuk koji je, zbog nečeg, podsećao na čelik. Plemeniti, dobro zaoštreni čelik obrađen rukom starog majstora

— Izvolite — reče ljubazno, nastojeći, da u glasu priguši zadovoljstvo zbog toga što se razgovor odvija onako kako je on zamislio.

— Želeo bih pre svega da objasnite zbog čega ste odabrali onakav način da me dovedete ovamo.

— Zar biste došli na običan poziv? Telefonom? Ili možda pismom?

— Možda i bih.

— Ne — odmahnu Brevil glavom. — Siguran sam da ne biste, Eldridž. Kladim se čak da u Americi u ovom trenutku nema više od pet ljudi koji znaju da vam je to ime. A možda samo jedan — vi — koji poznaje i ime pod kojim ste se rodili. Ne grešim?

— Moje pitanje glasilo je malo drugačije — podseti ga posetilac.

— Da, vaše pitanje. Vi niste običan čovek, Eldridž, i pravila, ona obična pravila ljudskog ponašanja, za vas ne važe. Kao ni za mene, uostalom...

Obična pravila ljudskog ponašanja...

Eldridž na trenutak stisnu vilice, sećajući se onoga što se

dogodilo samo pedesetak minuta ranije na jednom od najprometnijih bulevara San Franciska...

U svom neupadljivom starom »ševroletu« čekao je da se promeni svetlo na semaforu, po navici motreći na svaki detalj prepune ulice oko sebe.

Sirena jednog automobila, u koloni koja je upravo zastala u poprečnoj ulici desno od njega, iznenada je zaurala, dovoljno da mu privuče pažnju. A onda — pucanj!

Čovek koji je disciplinovano zaustavio svoj kamionet pred žutim svetlom klonuo je glavom na volan; crni »bjuik«, zaustavljen pored njega, produžio je pod punim gasom, oštro skrećući udesno, na bulevar kojim je Eldridž vozio.

Reagovao je instinktivno, naravno, jer ono što se pred njim odigralo bilo je hladnokrvno ubistvo. Zeleno svetlo nad njegovom glavom je blesnulo, ali je »ševrolet« već projurio u poteri za »bjuikom«.

Petnaest minuta jurnjave, prepunim ulicama, poslednjih pet u društvu policijskih kola čija je sirena tužno zavijala otvarajući im prolaz. Policajci su brzo odustali, uzdajući se valjda u svoje kolege koji će pronaći put beguncima; niko nije lud da rizikuje svoju kožu u divljoj poteri za bednu platu policajca...

I onda, vila u tihom predgrađu iz koje je »bjuik« nestao na volačuban način. Kako? Kamu-

flirana podzemna garaža, tajni prolaz u visokom zidu koji je okruživao zgradu? Svejedno... ubice su nestale, ali on s pravom je zaključio da vlasnik vile ima neke veze sa njima...

Nekoliko trenutaka razmišljanja koji su doneli vrlo neobične zaključke: jedan čovek platio je glavom da bi njega i upravo njega dovukli ovamo. Onaj koji je sve to hladnokrvno organizovao sa sigurnošću je računao da on neće pozvati policiju u pomoć...

A to je značilo da... da neko poznaje, ili bar naslućuje njegovu najveću tajnu!

Uprkos tome, on je mirno zatvorio vrata »ševroleta« za sobom i uspeo se širokim mermernim stepeništem. Nije se trudio da zvoní; u vili su ga već očekivali.

Vrata su se sama otvarala, pred njim, sve do trenutka kada se našao u ovom udobnom salonu, možda malo pretrpanom glomaznim stilskim nameštajem. Ili je iluziju da je prostorija manja nego što u stvari jeste stvarao niz predmeta poredanih po zidovima u umetničkom neredu skupog stručnjaka za unutrašnje uređenje...

Da, za čoveka koji ga je dočekao sedeći u ogromnoj fotelji obična pravila ljudskog ponašanja nisu važila.

— U redu — reče. — Šta želite od mene?

— Vaše stručno mišljenje.

Eldridž podiže obrve.

— Moje stručno mišljenje? O čemu?

Brevil mahnu rukom u kružnom pokretu koji kao da je želeo da na njegove široke grudi privuče sve predmete poredane duž zidova salona.

— O mojoj maloj zbirci — reče. — Dopada vam se?

Eldridž prede pogledom preko delova zida koji su mu bili dostupni bez okretanja. »Neobična zbirka«, pomisli. Teško je utvrditi šta je zajedničko za tu masu svakodnevnih i retkih predmeta, slika, uramljenih pisama i fotografija...

Sem vlasnika, naravno. Čovek sa čudnim ukusom. O tome je svedočila odsečena ljudska šaka postavljena kao reljef na osnovu od skupog drveta. Mogla je to biti, naravno, veštačka tvorevina, ali Eldridž zbog nečeg nije imao utisak da je tako. Ta šaka je nekada služila živom čoveku, milovala žensko telo, držala kašiku, hleb...

Ili oružje...

— Ne bih mogao reći — sleže ramenima.

Brevil se tiho zakikota.

— Zbunjeni, Eldridž, zar ne? Kao i svi koji su ovo do sada videli. Mada ih nije bilo mnogo, moram reći. Ne smem ni da pomislim šta bi se dogodilo kada bi ovde provalilo neko novinarsko njuškalo sa foto-aparatom!

— Zašto? Kolekcionarstvo još uvek nije protivzakonito.

— Nije, ali ne verujem da bi se predstavnicima zakona dopao način na koji sam došao do ovih predmeta. Dodite, pokazaću vam ono najzanimljivije...

Prišao je zidu hitrim korakom koji je odavao njegovo zadovoljstvo što se nalazi tu i što se može razmetati pred posetiocem. Eldridž ga je sledio nešto sporije, sa čašom u ruci, nastojeći da u svoje pamćenje ureže svaki detalj tog pomalo sablasnog ambijenta.

Da, šaka je zaista bila ljudska, to se sada jasno videlo, i pored tankog sloja laka koji je štitio od vazduha. Šaka odsečena jednim jedinim potezom oštrice, a ne zahvatima hirurga koji poštuju ljudsko telo.

Kažiprst je na neki način bio malo odvojen od ostalih prstiju, a njegova jagodica obojena crvenom bojom. Bojom krvi...

— Zgodno, zar ne? — zakikota se Brevil motreći lice svog posetioca. — Kladim se u šta hoćete da ne biste nikada pogodili kome je pripadala ova šaka!

— To je teško otkriti — sleže Eldridž ramenima. — Sem ako mi ne dozvolite da uzmem otiske prstiju...

Brevilov smeh sablasno odjeknu u velikoj prostoriji.

— Ne biste imali koristi od toga Eldridž! Otisci prstiju ovog čoveka nigde nisu sačuvani. Hajde, pokušajte da pogodite...

Eldridž otpi gutljaj iz svoje čaše. »U svakom slučaju«, pomisli, »onaj koji oprema Brevilov bar razume se u piće...«

— Nisam došao ovde da se igram sa vama — reče sa dosadom u glasu — iako sam uveren da je ova šaka pripadala nekom ubici...

— Hi! Vidite da ste pogodili! — oduševljeno uzviknu Brevil, tapšući ga po ramenu, — Pogledajte... na kažiprstu je označeno mesto, onaj minijaturni mišić koji pritiskuje obarač puške. Dragi moj prijatelju, pred vama je kažiprst koji je povukao onaj čuveni obarač u Džlasu 1963. godine. Šta kažete na to, a?

Eldridž odmahnu glavom.

— Ako je to šaka Lija Osvalda, onda neće biti teško uporediti otiske. On je...

— Li Osvald! — prezrivo frknu Brevil. — Vi verujete u tu priču za decu, Eldridž! Osvald nije ubio Kenedija, mladiću moj... iako je bio jedan od strelaca postavljenih da bi ga likvidirali. Ne, ovo je šaka čoveka koji je zaista ubio Predsednika!

— To, naravno, ne možete dokazati — osmehnu se Eldridž.

— Neću ni pokušavati, iako bi se dokazi mogli naći.

Izraz na Brevilovom licu naglo se promeni, kao da je bio uvređen nevericom svog posetioca. Okrenuo se u mestu, na peti desne noge i vratio do stola. Eldridž ostade pored zida, prela-

zeći pogledom preko njemu najbližih »eksponata«. Čudna zbirka, zaista: nož pod staklom, još poprskan mrljama krvi, četiri zrna velikog kalibra sa karakterističnom deformacijom koja je pokazivala da su izvučeni iz žive mete...

I list hartije čije je zaglavlje plamtelo od krupnih crvenih slova koja su upozoravala da je njegov sadržaj najstroža vojna tajna... i to sa prilično svežim datumom!

— U redu. Eldridž — progovori Brevil iza njega — da predemo na stvar...

Posetilac se vrati do stola, ostavljajući na njega svoju praznu čašu.

— To je ono što i sam odavno čekam — reče sa osmehom na licu. — Imate neki posao za mene? Da vam nabavim nešto za vašu zbirku?

— Nešto slično — klimnu Brevil glavom. — Ali...

Prigušena, gotovo nežna zvonjava telefona. Namrštivši obrve, Brevil odmahnu rukom i podiže slušalicu.

— Da? — njegovo nestrpljenje odala je čak i ta kratka jednostavna reč.

Eldridž napreže svoj sluh, ali je slušalica bila čvrsto priljubljena uz Brevilovo uho. Ipak, po izrazu njegovog lica moglo se zaključiti da ono što mu govore nije naročito prijatna vest...

— U redu — reče on kratko. — Dolazim...

Eldridž se uspravi.

— Drago mi je što smo se upoznali, mister Brevil — reče. — Vidim da imate posla. Možda nekom drugom prilikom...

— Ne, ne! — zamaha Brevil rukama. — Zaista nešto moram da obavim, ali to neće trajati više od deset minuta, zaista. A da ne biste ostali sami... — on pritisnu jedno dugme na stolu pred sobom.

Eldridž oseti kako mu se sitne dlačice po vratu lagano dižu, kao da je kroz prostoriju iznenada dunuo ledeni vetar. Nešto, ili neko, u blizini nosio je pretnju sa sobom...

— Mister Liget, moj sekretar — reče žurno Brevil, mahnuvši rukom prema čoveku koji je zastao na vratima. — Grendale, budi ljubazan i pravi društvo mister... ovaj, Elmoru, dok se ja ne vratim. Oprostite, Elmor, ali... pet minuta, ne više od pet minuta...

Dežmekastli čovek kao vihor se izgubi kroz prolaz koji je Eldridž tek tada primetio. Klimnuvši glavom, on se oprezno spusti na svoje mesto, motreći ispod oka na Ligeta.

Ovome se nije žurilo. Pažljivo prostudiranim pokretima, kao glumac na pozornici, došao je do mesta koje je trenutak ranije zauzimao Brevil i nasuo sebi čašu votke.

Tek tada je podigao pogled sitnih crnih očiju koje su gorele skrivenim plamenom.

— Piće, mister Elmor? — reče. Dlačice na Eldridžovom vratu se nakostrešišu još jednom. Glas je potvrdivao ono što je osetio u Ligetovom prisustvu...

Liget je čovek koji ubija, govorilo mu je šesto čulo. I ne samo to...

Liget je čovek koji uživa u ubijanju!

*
* *

— Ne, hvala — reče glasom u kojem se nije naslućivalo ništa od tog zloslutnog predosećaja. — Jedna čaša mi je sasvim dovoljna. Za sada.

— Za sada? — Liget podiže svoje obrve. Mršavo, asketsko lice bilo je bez ikakvog izraza, ako se zanemari izraz okrutnosti kojim su tanke usne bile stisnute. Pod skupom odećom naizgled krhko telo pokazivalo je otpornost, žilavost, osobinu često vredniju od gole fizičke snage. — Znači li to da ćete se duže zadržati u razgovoru sa Brevilom?

»Brevil«, pomisli Eldridž. »Čudan nedostatak poštovanja prema poslodavcu u njegovom glasu... Hmmm? Mada to nije retkost za slugu... pa čak i ovako skupe kakav je Liget...«

— Još ne znam — reče glasno. — Sve do sada, rekao bih, bio je samo uvod u pravi razgovor.

— Je li? Pokazao vam je nešto iz svoje zbirke?

— Da? Šaku koja je ubila Kennedija i još ponešto.

Preko mršavog lica prelete prezriv osmeh.

— Da. Mada to ni izdaleka nije najvrednije u ovoj prostoriji....

— Zaista?

— Ne, nije najvrednije — ponovi zamišljeno Liget. — Ali, najvrednije stvari, kako kažu, novcem se ne mogu kupiti.

»Zašto«, pitao se Eldridž. »Zašto u prisustvu ovog čoveka osećam pretnju, kada bi, po svim pravilima, njegov gospodar morao biti daleko opasniji od njega? Ili je u pitanju skupo plaćeni telohranitelj koji samo nosi masku sekretara?«

— Da — odgovorio je tiho, ne ispuštajući Ligeta iz vida. — Sloboda, na primer...

— Sloboda? — Liget je tu reč ponovio tonom u kojem su se mešali čuđenje i prezir. — Nadam se da ne mislite na onu apstraktnu »slobodu« o kojoj galame takozvani humanisti?

— Nešto slično — osmehnu se Eldridž. — Vaše mišljenje je nešto drugačije?

Osmeh koji se pojavio na Ligetovom licu bio je neprijatno hladan, glavo ukočen, kao mrtvačka maska.

— Mnogo drugačije. Ja govorim o ličnoj slobodi, odnosno onom stepenu slobode koji svaka

ličnost uspeva da izbori za sebe...

— Svako za sebe, a? Već znam šta ćete mi reći...

— Tačno. Absurdno je i smešno govoriti da smo svi jednako slobodni... čak i da nam to bude cilj, kojem bismo težili, kao civilizacija. Inteligentniji, sposobniji i prilagodljiviji pojedinci uvek će moći da izbere više slobode za sebe...

— Podrazumevajući pod »slobodom« osmehnu se Eldridž — i novac, položaj, slavu i slične pojmove, zar ne?

Liget klimnu glavom.

— Vidim da ste me shvatili — reče. — Utoliko bolje... to će olakšati Brevilov razgovor sa vama. Još jedno piće?

— Moram ponovo da odbijem... s obzirom na razgovor koji me očekuje sa mister Brevilom. Recite mi, Liget... da li ste ikada bili u zatvoru, u vojsci... uopšte na mestima gde su slobode drastično ograničene?

— U vojsci nisam bio, ali... — on zastade, kao da premišlja o prvom delu pitanja.

— Ali ste bili u zatvoru — sa sigurnošću reče Eldridž. Sada je već dovoljno poznavao Ligetovo lice i one jedva primetne pokrete koji iskusnom oku otkrivaju da li čovek pred njim govori istinu ili ne. — Odavno?

— Da — klimnu Liget glavom, iznenada se odlučivši na iskrenost. — Ima više od trideset godina od tada. Prilično klasična

optužba za mladića mog tadašnjeg uzrasta: vožnja u pijanom stanju. Kladim se da nikada niste čuli za mesto gde se to dogodilo: Bejsvoter.

»Zašto da ne?«, pomisli Eldridž. Ponekad se isplatilo demonstrirati savršeno pamćenje pred novim poznanicima, impresionirati ih poznavanjem ogromnog spiska naselja u Državama.

— Bejsvoter, Virdžinija — reče kratko. — Okrug Deming, zar ne?

— Poznajete taj kraj? — trže se Liget. — Čudno, imao sam utisak da potičete sa Zapadne obale.

— Tačno. Slučajno poznajem neke delove Virdžinije...

— Da... Vidite, taj moj jedini boravak u zatvoru za mene je predstavljao užasno poniženje. Čovek u takvoj situaciji prestaje da bude ličnost i postaje broj koga premeću tamo i amo, fotografišu ga, uzimaju mu otiske prstiju i čine bukvalno sve da bi mu pokazali svoju nadmoć...

— Upravo zbog toga sam i pitao. Bez obzira na sve, to je mogućnost na koju svako od nas mora računati.

Ponovo onaj osmeh mrtvačke maske.

— Ne! — izrečeno veoma odlučnim, samouverenim glasom. — Meni ne... nikada više!

Suženim očima Eldridž je proučavao Ligetovo lice, potvrđujući ono što mu je govorilo šesto čulo.

Opasan čovek. Veoma opasan čovek...

Vrata kroz koja je Brevil nestao naglo se otvoriše i dežmekasti čovek se pojavi sa zadovoljnim izrazom na licu, trljajući ruke.

— Ahhh — reče veselo — vidim da ste se već upoznali, gospodo. Razgovor je bio zanimljiv?

— Veoma — osmehnu se Eldridž. Ispod oka je motrio trzaj na Ligetovom licu koji je svedočio da ovaj nije posebno zadovoljan zbog toga što je možda i nehotice odao nešto o sebi.

— Vrlo dobro, vrlo dobro... Mister Eldridž, budite ljubazni, priđite do ovog stola, želim da vam pokažem nešto.

Sto o kojem je Brevil govorio stajao je u udaljenom uglu salona, prekriven skupocenom tkaninom raskošnih boja. Ma šta se nalazilo pod tim pokrivačem moralo je imati veliku vrednost. Videlo se to i po pažnji s kojom je Brevil podigao pokrivač, nervoznim pokretom ruke odbijajući Ligetovu pomoć.

— Šta kažete na ovo, mister Eldridž?

Visoki čovek je ćutao, milujući pogledom glatku površinu od sjajnog čelika sa koje su bleskale jedva primetne iskrice svetlosti. Onako kako svetlost prelama izbrušena površina dijamanta, ali bez topline, bez boje. I te iskrice svedočile su da je u pitanju predmet stvoren ne da ukrasi i

izazove divljenje, već ledeni instrument smrti...

O tome je svedočila i drška od tamnog, tvrdog drveta, ukrašena duborezom čiji oblici ponovo nisu imali lepotu za svoj cilj; sve te stroge linije sprečavale su da drška oružja ne klizi u ruci čak ni kada je ona vlažna od krvi protivnika.

— Lepo, zar ne? — upita Brevil tihim glasom, gotovo pobožno.

— Da — klimnu Eldridž glavom — ali samo ljudima prilično određenog ukusa, mister Brevil...

Kratak, hladan osmeh koji je ispod oka primetio na Ligetovom licu. Da li je značio da se slaže sa njegovim mišljenjem?

— Koliko ovo vredi, mister Eldridž?

— Ne znam. Možda mnogo, možda gotovo ništa... sem upotrebe vrednosti. Po izgledu bih rekao da to oružje potiče iz Japana... a o toj zemlji znam veoma malo.

Nasmejali su se obojica istovremeno, razmenivši poglede kao dva zaverenika. Eldridž ponovo oseti kako mu se dlačice po vratu dižu od strepnje.

Na putu kojim je krenuo vrebala je opasnost...

— Ne zanimaju me, mister Eldridž — počeo Brevil — razlozi zbog kojih krijete svoje poznavanje japanske kulture... i posebno japanskog oružja. Želim vaše stručno mišljenje o ovom predmetu pred nama, ništa dru-

go. Čovek koji ga nudi na prodaju zahteva deset hiljada dolara. Da li vredi toliko?

Eldridžov mozak je fantastičnom brzinom razmatrao čitav tok današnjih događaja, odbacujući jedan po jedan plan koji se nametao. Neće biti lako okončati ovaj razgovor... a to treba iskoristiti da bi se doznalo što više o neobičnom paru ljudi pred njim. Prema tome, morao se, bar još neko vreme, držati svoje priče.

— Rekoh vam da ne znam — odgovori sa osmehom na licu. — Otkud vam ta ideja da ja poznajem Japan?

Nestrpljiv pokret Brevilove ruke, bi naglo presečen Ligetovim pogledom.

»Ko je ovde sluga, a ko gospodar?«, upita se Eldridž. »Hmm... moj instinkt je u pravu; bez obzira na prividni položaj koji njih dvojica zauzimaju u društvu, Liget je onaj od koga pretila veća opasnost...«

— Mister Eldridž — sada je govorio sekretar, tihim, preciznim glasom — ne vidim kuda vas vodi odbijanje da govorite o toj stvari. Zar način na koji smo vas ovamo doveli ne svedoči da već prilično toga znamo o vama?

— O meni? Ne znam zbog čega bih bio toliko zanimljiv za vas, gospodo. I, kako ovaj razgovor odmiče, stičem sve čvršći utisak da ste me s nekim zamenili.

— U redu — Brevil je duboko uzdahnuo, pokazujući svoju rezignaciju. — Pođite sa mnom, mister Eldridž...

Iza vrata kroz koja je Brevil nešto ranije izlazio nalazio se kratak hodnik, osvetljen velikim prozorom s pogledom na park. Eldridž je po navici upijao u svoju memoriju svaki detalj pređenog puta, osećajući kako mu se mišići na leđima instiktivno stežu pod Ligetovim pogledom.

Prostorija u kojoj se našao podsećala je na projekcionu salu, sa nekoliko razbacanih udobnih fotelja i velikim ekranom na suprotnom zidu.

— Smestite se udobno, mister Eldridž — reče Brevil glasom u kojem se osećao smeh. — Film neće trajati dugo, istina, ali će biti veoma, veoma napet...

Motreći ispod oka na Ligeta, Eldridž se spusti u fotelju pored Brevila. Sekretar je ostao u pozadini, kraj miniijaturne komandne table odakle se verovatno upravljalo uređajima u sali.

— Može, Grendale — reče Brevil tiho. Svetlost u prostoriji se zamračila.

Uz tiho zujanje projektora na ekranu se pojavi slika. Bez tona i nešto nejasnih obrisa što je svedočilo da je film sniman teleobjektivom, ponekad čak i iz veoma velike daljine.

Jedan jedini čovek bio je neprestano meta kamere. Film je

pokazivao kako izlazi iz svoje kuće, ulazi u kola, kako se kreće po gradu; nekoliko kratkih razgovora sa ljudima čija lica nisu govorila ništa posebno; susret sa oniskom crnokosom devojkom krhkog tela, noćni lokal poznatog imena u kojem su nestali...

A onda...

Eldridž se malo naže napred u svojoj fotelji, jer je slika na ekranu postala još nejasnija, uprkos većoj blizini kamere.

Noć i magla, prazna i prljava ulica u predgrađu na čijem se kraju nejasno nazirala mračna masa Telegraf Hila... čovek koga je kamera neprestano pratila nestajao je u senkama i ponovo izronjavao u nepravilno raspoređenim krugovima slabašnih uličnih svetiljki.

Činilo se da je kamera pre njega otkrila grupu senki u mračnom ulazu nekakvog velikog skladišta sa visokim zidovima od crnih cigala, jer je on produžavao mirnim korakom prema tom mestu.

Gotovo u deliću sekunde senke su izronile iz mraka, okružujući čoveka zarobljenog u krugu svetlosti nasred ulice. Tri, četiri, pet ljudi, krupnih i visokih ljudi čije se crte lica nisu mogle razabrati. Nije ni bilo potrebe za tim: njihov stav i oružje u rukama jasno su svedočili da usamljenog čoveka ne čeka ništa dobro...

— Gledajte sada pažljivo, mister Eldridž — reče Brevil. — Vrlo pažljivo...

Dva kratka, jedva vidljiva plamčica na cevima revolvera dvojice napadača, ali njihove mete već više nije bilo na mestu gde se nalazila samo delić sekunde ranije. Deo filma koji je sledio sniman je većom brzinom tako da reprodukcija bude usporena i to je činilo još nejasnijom, ali se ono glavno ipak moglo razabrati.

Napadnuti je napao prvi, munjevitim udarcem desnom nogom i levom rukom. Jedan od dvojice revolveraša ostao je na zemlji, drugi pokušao da odskoči unazad i ponovo nacilja, ali za to nije imao vremena; pokretom koji je promakao kameri usamljeni čovek poslao ga je gotovo do samog zida skladišta gde je ostao da leži u nejasnoj tamnoj hrpi udova iz kojih je sva snaga iscurila.

Ostala trojica nisu oklevala i pod svetiljkom blesnu sečivo noža. Usporeni, pokreti četvorice ljudi podsećali su na ritualni ples stapajući se u gomilu iz koje su na trenutak izbijale ruke, noge, glave ili bleđa, nejasna lica.

Čak i usporena, ta scena nije trajala dugo. Jedan po jedan čovek ispadao je iz gomile, ostajući ispružen na prljavom asfaltu.

Slika na ekranu malo poskoči kada se vratila na normalnu brzinu. Jedan jedini čovek sada je

stajao u krugu svetlosti, motreći oštrim pogledom oko sebe.

Senke su mirovale i on klimnu glavom, kao radnik zadovoljan dobro obavljenim poslom. Produžio je svoj put mirno, istim korakom kojim je i došao do mesta sa kojeg je vrebala smrt i nestao u senkama iza skladišta.

Zvrjanje projektoru naglo se preseče i u prostoriji blesnu svetlost. Eldridž nije bio iznenađen time; njegove zenice bile su skupljene i sada su se lagano širile prilagođavajući se nivou osvetljenosti sale.

— Dakle, mister Eldridž? — Brevil je postavio to pitanje sa upadljivim zadovoljstvom u glasu.

— Vrlo zanimljivo — klimnu upitani glavom. — Imam utisak da je to dokumentarni snimak. Sposoban momak, nema šta!

I Brevil i Liget se glasno nasmejaše.

— I dalje tvrdoglavi, zar ne? — upita Brevil. — Prokletstvo, film nije baš najkvalitetniji, ali se lice ipak jasno vidi...

— Da, i meni se učinio poznatim — klimnu Eldridž glavom. — Ko je to?

— Dosta je bilo igre — progovori oštro Liget u pozadini i Eldridž okrete glavu da bi ga držao na oku. Sekretar je stajao, igrajući se skupocenim upaljačem izvučenim iz džepa, a instinkt reče Eldridžu da taj predmet nije tako bezopasan kako izgleda. — To je vaše lice, El-

dridž, i nema smisla da gubimo vreme ubeđujući vas u to!

— Da, tako je — nasmeja se ovaj, nameštajući se udobnije u fotelji. Samo bi veoma iskusan borac shvatio da mu novi položaj istovremeno omogućuje da to mesto napusti daleko brže nego pre toga. — Sve vreme sam se pitao zbog čega sam u toj mračnoj ulici bio napadnut bez ikakvog razloga...

— A sada to znate — reče Brevil paleći cigaretu. — Želeli smo da se uverimo kakve su vaše stvarne sposobnosti. Neka vrsta ispita, ako razumete šta želim da kažem.

— Veoma dobro. Ispit u kojem se svaka greška plaća životom.

Sada je i Eldridžov glas bio hladniji od leda.

— Tačno. Prizor je bio veoma impresivan, moram reći. Petorica naoružanih ubica — i to veoma iskusnih, lično sam ih angažovao — protiv jednog čoveka... koji je, bio bez ikakvog oružja. Ko to može da izvede, Eldridž?

— Ja. Možda još nekoliko ljudi na svetu. Zbog čega to pitate, Brevil?

— Kako?

— Zar niste videli? — ponovo osmeh u glasu.

— Video sam. I znam kako i zašto. Ali hoću to da čujem od vas!

— Šta tu još ima da se kaže? — sleže Eldridž ramenima. — U

redu, pet ljudi nije dovoljno da me sredi, pa šta s tim?

Brevil je sa uživanjem gledao plavkasti oblak dima koji mu se uzdizao nad licem.

— Zbog čega ne želite da priznate da ste vi ninda, Eldridž?

*
* *

Trenutak je bio majstorski odabran, odajući dobrog poznavaoaca ljudi, ali strelica ipak nije pogodila svoj cilj. Eldridž je ostao na svom mestu, sa osmehom koji mu je i dalje lebdeo na licu. Davno, vrlo davno je naučio da takvim osmehom skriva napetost svih mišića svog moćnog tela, spremnog da se brzinom zvečarke ustreme na svakog protivnika.

— Ninda? — upita sa iznenađenjem u glasu. — Zaboga, Brevile, pa ninde ne postoje! Bilo ih je u srednjem veku, svakako, ali se sada pominju još samo u legendama u koje ni u Japanu više niko ne veruje!

— Gle, vi ipak ponešto znate o Japanu? — ironično dobaci Liget. Upaljač u njegovim rukama sada je mirovao, ali je njegov donji deo, između spletenih prstiju bio uperen tačno u Eldridžovu glavu.

— Ponešto — složi se on sa osmehom, spuštajući se još malo niže u fotelji kako bi smanjio metu Ligetovom neobičnom oružju. — U redu, bilo je zaista

dosta. Šta želite od mene, gospodo?

— Ah, maska je najzad pala — nasmeja se Brevil. — Rekao sam vam, Eldridž; zanima me ono oružje... šta znate o njemu?

— To je jedan vakizaši, kratki mač koji su samuraji nosili u pojasu zajedno sa katanom, dužim i mnogo opasnijim oružjem. O njemu nema mnogo toga da se kaže.

— Koliko vredi primerak koji se nalazi u mojoj galeriji?

— Nekoliko stotina dolara.

— Šta?!

— Toliko. Govorim o njegovoj upotrebnoj vrednosti, kao o dobro izrađenom oružju, premda nije naročito pogodno za savremene ubice. Prilično je nezgrapna za zapadni način oblačenja, znate.

— Falsifikat, dakle?

— Da. Vešto urađen, ali ipak falsifikat. I to vam mogu veoma lako dokazati.

Brevil se hladno osmehnu.

— Ne zamerite, mister Eldridž ali bih vas molio da to i učinite. Svi stručnjaci koje sam do sada konsultovao bili su spremni da se zakunu kako je reč o originalnom primerku.

— Zašto da ne? — sleže Eldridž ramenima. — Upozoravam vas, međutim da posle mog testa od tog oružja neće ostati ništa...

— Zašto?

— Pravi vakizaši se ne može slomiti golim rukama. To je ta-

jna srednjovekovnih japanskih kovača koji su u čeliku uspevali da sjedine tvrdoću i žilavost nedostupne današnjim čeličanama. Ako je vaš primerak original, izdržaće moj test.

— Hoće — dobaci Liget. — Već je bio na ispitivanju i izdržao gotovo neverovatno veliki moment savijanja.

— Videćemo. Naravno, ako to želite, mister Brevil...

— Da — Brevil odlučno skoči na noge. — Želim to oružje, ali ne i falsifikat, do đavola! Idemo natrag!

Njih dvojica su gotovo instinktivno uzmakli kada je Eldridž nemarnim pokretom dohvatio oružje sa stola u salonu. Izgledalo je kao da se ono na volšeban način slilo sa njegovom rukom, gubeći svoju samosvojnost i postajući tek produžetak ruke tog visokog čoveka ozbiljnih plavih očiju.

— Dobro je izbalansiran — primeti Eldridž pokrećući oštricu u kratkom luku tamo i amo. — Gotovo savršeno dobro... ali to ipak nije ono pravo.

— Hajde, Eldridž — reče Brevil nestrpljivo. — Da vidimo kako ćete ga slomiti...

Visoki čovek se osmehnu, dohvatajući levom rukom oštricu nekoliko inča ispod vrha. Napor na njegovom licu nije se video, sem što mu oči na trenutak dobiše čelični sjaj.

Uz zvonki prasak oštrica puče nekoliko palaca od drške. I Bre-

vil i Liget bučno uzdahnuše, tek tada svesni da su nekoliko dugih sekundi potpuno zaboravili da dišu.

— Eto — mirno reče Eldridž bacajući ostatke na sto. — Dokaz koji ste tražili, mister Brevil...

— Fantastično! — prošaputa Liget sa poštovanjem u glasu. — Bio sam prisutan kada su ga stavili u mašinu za ispitivanje materijala... ali ovo...

— Treba poznavati i mesto na oštrici gde se postavlja oslonac — objasni Eldridž. — Otporni moment i čvrstoća oštrice variraju u zavisnosti od udaljenosti od vrha; kod ovakvog oružja, naravno. Originalno izrađena imaju homogen sastav duž čitave oštrice.

Brevil se spustio u najbližu fotelju, zamišljeno trljajući vrh nosa jednim prstom.

— Grendale — reče odlučno iznenada podižući pogled — mislim da je ovo čovek kakav nam je potreban!

— U to nisam ni trenutka sumnjao, Vudrou — osmehnu se sekretar. — Sedite, Eldridž. Mislim da će vam mister Brevil uputiti jednu ponudu.

Eldridž odmahnu glavom.

— Nikakve ponude me ne zanimaju — reče. — Ne želim da radim za drugog...

— Usamljeni vitez... — Ligetov glas bio je podrugljiv. — Slobodan kao ptica na grani. Zaboravite ta vremena, Eldridž. Da-

vno su prošla... ako su ikada i postojala!

— Čime se bavi jedan ninda na Zapadu, Eldridž? — javi se Brevil. — Vidim da ste u dobroj formi... kako je održavate?

— Pre svega, okanite se te smešne pomisli da sam ja ninda. Rekoh vam — ninđe više ne postoje!

— Kako onda objašnjavate ono što smo videli na filmu?

— Jednostavno — sleže Eldridž ramenima. — Brži sam, veštiji i snažniji od većine ljudi. A još kada se oni pojave u većoj grupi obično nastupe suviše samouvereno, uvereni da su jači.

— Razlog više da moram insistirati na svojoj ponudi, Eldridž — trljao je Brevil ruke. — Vidite, potreban mi je čovek kao vi... a ne smem dopustiti da se nađete na suprotnoj strani od mene. Koliko?

— Hvala, ali imam koliko je potrebno — Eldridž se ponovo osmehivao da bi prikrrio napestost na licu. — Vaša ponuda me ne zanima... bez obzira na cifru...

Brevilovo lice na trenutak je bilo zbunjeno. Eldridž ga je potpuno shvatao; u svojoj karijeri biznismena još uvek nije naišao na čoveka koga ne može kupiti.

Bez obzira na cifru...

— Hajde, Eldridž, ne gubimo vreme — Ligetov glas krio je pretnju u sebi. — Mislim da je

Brevil bio jasan: cenu određujete sami...

— Upravo tako — Eldridž je ustao, nemarno se protežući. — Bilo mi je zadovoljstvo, gospodo, ali se sada zaista moram oprostiti od vas. Do viđenja...

Upola je očekivao da će ga zaustaviti, zamoliti da još jednom razmotri ponudu, da će prebiti, ali ništa od toga nije se dogodilo. Zastao je na vratima da bi im još jednom prijateljski klimnuo glavom.

— Do viđenja, gospodo — ponovio je. Potpuno nepotrebno, jer ni Brevil ni njegov sekretar nisu gledali u njega, već jedan u drugog.

Da li mu se učinilo ili se Liget zaista sledio stopu bliže stojiću sa telefonom delić sekunde pre nego što se on okrenuo da im klimne glavom!

Nije bio siguran, ali ga je taj gest naveo da bude oprezniji nego inače dok je prolazio kroz ogromni hol u prizemlju. Potpuno prazan kao i kada je dolazio svega jedan sat... da svega jedan sat ranije.

Napolju je sunce nemilosrdno pržilo široko mermerno stepenište, probijajući se kroz široko lišće palmi koje su okruživale vilu. Na trenutak je zastao, još uvek u senci ulaznih vrata; strelec koji bi se nalazio, recimo, u onoj grupici drveća stotinak jardi desno ne bi bilo teško da pogodi cilj koji se na belom me-

rmeru ističe kao muva u beloj kadi...

Ipak ne. Čak ni čovek koji onako hladnokrvno na zidu svog salona drži uramljena poverljiva akta američke armije ne želi okapanja sa policijom oko mrtvog tela na svom pragu. Ako do napada uopšte dođe, a Ligetova žurba da se domogne telefona najavljivala je sličnu mogućnost, to neće biti pred vilom, niti u njenoj blizini.

»Oni već znaju suviše o meni« razmišljao je Eldridž, sedajući za volan svojih kola. »Prate me, bez sumnje, već mesecima, i to veoma vešto...«

Zbog čega?

Jedan deo odgovora svakako se krio u Brevilovoj ponudi, ali i u Ligetovim pretnjama. Uostalom, bili su veoma jasni: ako nisi sa nama, onda si protiv nas.

Mora da bude oprezan, jako oprezan, jer je i način na koji su ga doveli u Brevilovu vilu odavao da u ovom obračunu nijedna strana neće birati sredstva. A Brevil je jasno pokazao da su mu na raspolaganju sva sredstva koja se uopšte mogu zamisliti.

Motor »ševroleta« zabruja, odajući iskusnom uhu koliko je konjskih snaga skriveno pod njegovom neuglednom spoljašnošću, karoserijom modela koji su zastarelim smatrali čak i trgovci polovnim kolima. Blago se zanjihavši, vozilo u uskom luku izbi na stazu koja je vodila na-

trag prema ulici i gradu skrivenom gustim suptropskim raslinjem.

U trenutku kada se na staklu vetrobrana pojavio okrugli otvor ukrašen zvezdasto raspoređenim pukotinama, Eldridž je već ležao preko susednog sedišta. Upozoren neobjašnjivim instinktom uklonio se s puta hicu ispaljenom odnekud iz zaklona drveća, a onda desnom rukom dohvati bravu na vratima, dok je levom još uvek upravljao kolima. Za posmatrača sa strane nije tu bilo ničeg neobičnog: pogodeni vozač izgubio je kontrolu nad kolima koja su sada vrludala levo i desno po stazi, samo nekim čudom izbegavajući sudar sa gusto poređanim deblima.

Da!

Uz glasan tresak, »ševrolet« se zaustavi na jednom od stabala. Skrivenog strelca, a ni njegovu dvojicu pomagača, nije iznenadilo to što su se desna vrata otvorila i ostala otvorene lako se njišući od udara. Njihov posao bio je obavljen brzo i čisto, kao i obično, i šef će biti zadovoljan.

Naravno, trebalo je još proveriti da li je žrtva zaista mrtva, iako strelac nije sumnjao u svoju veštinu i pouzdano oružje. Ostao je na mestu, izvlačeći cigaretu iz džepa, sa pogledom još uvek uperenim prema kolima čiji se motor posle nekoliko nepravilnih taktova potpu-

no učutkao. Na znak glavom, njegovi pomagači izadoše iz zaklona i kretoše bez žurbe prema »ševroletu«; revolveri u rukama visili su im niz bedra, jer nisu ni verovali da će im zaista biti potrebni.

Njihovo poverenje u strelca bilo je još veće od njegovog poverenja u sebe. Prilično česta pojava kod te vrste ljudi...

Još uvek u svom zaklonu, strelac odbaci tek zapaljenu cigaretu od sebe i pažljivo repetira pušku, ubacujući novi metak u cev. Prilazili su kolima; ako do neke gužve dođe, to će se dogoditi upravo u sledećih nekoliko trenutaka...

Čudno...

Ona dvojica odskočili su kao opareni od kola, dižući revolve-re i grozničavo se osvrćući oko sebe. Strelac proguta pljuvačku. Boga mu, nije moguće da je... da je...

— Da, prijatelju — reče jedan glas iza njega. — Promašio si.

Vrisnuo je i okrenuo se u mestu, dižući pušku. Ne da bi iz nje opalio; u panici, zamahnuo je teškim oružjem kao toljagom, instinktom svojih davnih predaka kojima je to bilo prvo oružje.

I promašio, još jednom, jer se visoki čovek u lakoj beloj odeći neverovatnom brzinom uklonio sa putanje kundaka. Strelac otvori usta da vikne, da dozove u pomoć, da se pobuni pro-

tiv sudbine koja se tako prljavo poigrala sa njim...

Krik se pretvori u krkljanje pokidanih glasnih žica. Udarac u vrat bio je kratak i nemilosrdan, demonstrirajući za šta je sve sposoban čovek koji potpuno poznaje mogućnosti svog tela.

— Erl! — urlao je jedan od one dvojice kraj kola. — Prokletstvo, nema ga ovde!

Eldridž se leđeno nasmeši prizvuku panike u glasu ubice. Naravno, mogao se i golim rukama obračunati sa tom dvojicom, ali mu se žurilo, zbog još uvek neodređenog osećaja opasnosti koji je lebdeo nad vilom skrivenom u zelenilu.

Jednim pokretom podigao je pušku sa tla, nanišanio, okinuo, ubacio metak u cev i opalio još jednom, odbacivši pušku ponovo preko mrtvog tela njenog vlasnika. Dobro oružje; stotinak jardi dalje dva mrtva tela pala su na tle gotovo u istom trenutku.

Eldridž je nekoliko trenutaka stajao kao statua na uskoj čistini ispitujući okolinu svojim ostrim čulima. Na Brevila, na Ligeta još više, ličilo bi da odmah posle jedne zamke sledi druga.

Ali je šuma u kojoj su tri čoveka umrla u jednom jedinom kratkom minutu sada bila tiha.

Tišinu je raskinula samo buka motora »ševroleta« koji je startovao pomalo nesigurno, ali je ubrzo zabrujao ravnomerno i

glatko. Uz škripu guma kola nestadoše na stazi išaranoj senkama palmi...

U njima je bio čovek koji je odricao da je nindža, ali je način na koji je ubijao, brzo i tiho, svedočio o suprotnom.

Verovatno je isti takav zaključak doneo i onaj koji je čitav događaj motrio na velikom televizijskom ekranu, jer je zadovoljni osmeh ostao na njegovom licu još nekoliko dugih trenutaka pošto je ekran bio isključen...

* * *

— Brevil — reče Eldridž kratko. — Vudrou Brevil.

Tabasko Pit tiho zviznu.

— Ti ponekad prosto uživaš da se kačiš sa krupnim zverkama — reče. — Zašto baš Brevil, prokletstvo? Mogao si odabrati i nekog manje opasnog, direktora CIA, recimo, ili državnog sekretara za unutrašnje poslove...

Eldridž podiže obrve.

— Toliko opasan? Hmm... ja nisam stekao takav utisak.

— Video si ga? — zinu Pit. — Kada?

— Juče. U njegovoj vili na obali.

— Jednoj od njegovih vila — ispravi ga Tabasko zamišljeno. — I. . ništa se nije dogodilo?

— Meni? Ne.

— A nekom drugom? — na usnama Tabasko Pita lebdeo je lukav osmeh.

—Nekom drugom? Hmm... nešto se ne sećam... Ah, da! Bila su tamo i tri momka koja su mislila da su rastojanje i zaklon šume dovoljni da ih zaštite.

— I?

— Ništa. Hitnu pomoć nije ni trebalo zvati.

Tabasko Pit, već godinama najpouzdaniji pomagač te neobične ličnosti koja se skrivala pod imenom Lesli Eldridž, grohotom se nasmeja.

— Svejedno — reče kada mu se lice ponovo uozbiljilo. — Brevil je opasan i ne dopada mi se što ulazimo u igru sa njim.

— Ti si siguran u to, Pite? Moji podaci ne govore ništa posebno neobično o njemu... ponajmanje da je jedan od najopasnijih ljudi na svetu! Šta je učinio?

— Šta je učinio? — Pit podiže glavu. — Čekaj, odmah ću ti reći... hmm...

— Ne možeš da se setiš?

— Prokletstvo... ne mogu! — iskolači oči Pit.

Lesli Eldridž se nasmeja.

— Nešto slično sam i očekivao, Pite. Vidiš, za Brevila očigledno radi dobar stručnjak za propagandu. Vrhunac te veštine je kada ti stekneš utisak da je nešto ovako ili onakvo bez ikakve realne podloge o toj stvari. Tako je i sa Brevilom: svi zna-

ju da je opasan i da se s njim ne valja kačiti — ali niko ne zna zašto!

— Velemajstorski — progunda Tabasko natmureno. — Međutim, nečeg tu ipak mora da ima, boga mu! Podzemlje nije tako naivno da poveruje praznoj priči!

— Svakako da ima... a tvoj posao je da utvrdiš i šta!

— Kao i obično, meni ono teže — uzdahnu Pit. — Dok ti uživaš u obračunima sa plaćenim ubicama, ja moram da prekopavam po policijskim arhivima i delim lepe zelene dolare prljavim potkaziivačima od kojih polovina slaže čim otvori usta. Kako bi bilo da za promenu ti preuzmeš tu ulogu, a da ja izigravam čoveka od akcije, a?

— Žao mi je, Pite, ali ovoga puta to neće ići. Vidiš, nešto ti nisam rekao: Brevilovi ljudi prate me već gotovo tri meseca — a da ja to nisam primetio!

— Šta?!

Lesli se nasmeja iznenađenju na Pitovom licu, iznenađenju koje je još jednom potvrđivalo malo preterano poverenje koje je Tabasko imao u njegove sposobnosti.

— Da, nisam primetio — ponovi — ne računajući onaj neobični osećaj kada znaš da te neko posmatra, a ne znaš ko, niti odakle.

— Haragei — progunda Pit zamišljeno.

— Da, haragei, šesto čulo koje poseduje svaki ninda. A kad smo već kod toga, Brevil je otkrio još nešto... veoma važno...

— Bolje mi nemoj govoriti — odmahnu Pit glavom. — Poveraću da je taj Brevil pravi đavo i neću više smeti ni da mu priđem... Govori već jednom, do đavola, šta je to otkrio?

— On zna da sam ja — ninda!

— Nemoguće!

— I ja sam tako mislio. Do juče.

Pit je s nevericom odmahivao glavom, jer je to već godinama bila jedna od najbolje čuvanih tajni neobičnog trija: Leslija Eldridža, Tabasko Pita i devojke po imenu Sumiko. Istina, tu tajnu nije bilo posebno teško čuvati, jer bi se obično svako slatko nasmejavao na pomisao na ninde, ti strašni japanski ratnici, još uvek postoje. To pravilo važilo je čak i u Japanu, jer niko nije ni slutio da još uvek postoje tajne škole za obuku ninda...

I da je Lesli Eldridž bio prvi čovek sa Zapada koji je u takvu jednu školu ušao i završio je na najblistaviji moguć način...

A sada je neko tu tajnu otkrio. I to ne bilo ko, već jedan od najopasnijih ljudi na planeti, ako je ono što je znao Tabasko Pit bilo i samo delimično tačno.

— Međutim, — produži Lesli zamišljeno — tu je još jedan

čovek, Brevilov sekretar, neki Liget. Meni ne liči mnogo na sekretara, iako u njegovu inteligenciju ne sumnjam.

— Liget... Liget... ne, to ime nisam čuo. Želiš da i o njemu nešto doznam?

— Svakako. I Sumiko će ti u tome pomoći.

— Zaista, a gde je ona?

— Uklonio sam je na neko vreme odavde. Brevil zna da ja stanujem u ovoj kući i za moju vezu sa Sumiko, iako se ona pojavljuje samo u jednoj kratkoj sekvenci na filmu. Međutim, ono što sam ja video možda je samo deo koji je želeo da mi pokaže; verovatno postoje još milje i milje sličnih filmova o meni koje je Brevil sačuvao za »internu upotrebu«... Nego, znaš li nešto o njegovoj kolekciji?

— Nešto sam naćuo — oprezno odgovori Pit. — Eksponati treba da ispunjavaju dva uslova: da su jezivo skupi i da se ne mogu dobiti samo za novac.

— Taćno. I sâm sam stekao takav utisak posmatrajući jedan deo zbirke. Tamo je, na primer, šaka za koju Brevil tvrdi da pripada ubici predsednika Kenedija. Ne Osvaldova, pazi...

Tabasko tiho zviznu.

— Da, po onome što sam ćuo to mi i lići na njega.

— U redu — Leslie se uspravi prelazeći pogledom preko ukusno uređene male prostorije u kojoj se nalazila njegova radna soba. — Treba da uklonim

iz ovog satna sve što bi nekoga moglo dovesti na moj trag. Tih stvari nema mnogo, srećom, jer sam uvek vodio računa o mogućnosti da se brzo moram ukloniti.

— Napuštaš ovo mesto?

— Naravno. I ne samo njega... napuštam i svoj lik — osmehnu se Leslie trljajući bradu.

— To nije loša ideja! Koju masku biraš ovoga puta?

— Još nisam odlučio... a i kada odlučim, neću ti to reći, Pite.

Tabaskove oći se vnuše, ali gnev kod njega nije dugo trajao; umirio se kada je shvatio potrebu za takvim Leslieevim postupkom.

— U redu, u redu — progundao. — Ono što ne znam, ne mogu nikom ni izdati, zar ne?

— Naravno, Pite — Leslie ga prijateljski lupi po ramenu. — Uz sva ona savremena sredstva za izvlaćenje istine iz ćoveka, niko se više ne može odupreti ispitivaćima koji znaju taj posao. A ako ih već ima, Brevil svakako ima dovoljno novca da ih iznajmi. Ne brini, imam utisak da ova igra neće dugo trajati, pa se posle toga svi možemo vratiti svojim starim licima. I starim navikama...

— Hoće li se i Sumiko preuřavati?

— Da, ali njena maska za tebe neće biti tajna.

— Veliko oćkriće! — isceri se Tabasko. — Pa radićemo zaje-

dno, boga mu! Hmm... već imam ideju odakle da počnemo...

— Kao i obično — klimnu Lesli glavom. — Policijske kartoteke, kartoteke velikih listova. Ako bude potrebno, pokušaćemo da dobijemo dozvolu za pristup do dokumentacije FBI...

— Oho? — podiže obrve Pit. — Ti si u međuvremenu proširio krug svojih poznanstava?

— Na neki način — osmehnu se Lesli. — Vidiš, stručnjaci za bezbednost bili su uvereni kako su načinili veliki korak napred uvođenjem kompjutera u koje su uneli svoje banke podataka, eliminišući tako ljudski faktor. Obučeni da neprestano u u nekog sumnjaju, oni nisu mogli da podnesu pomisao da o tako važnim materijalima brine čovek, pa im je bezlična mašina došla kao poručena. Pri tom, naravno, nisu shvatili da kompjuteri, iako nemaju ljudskih mana, imaju daleko više ograničenja od čoveka. U osnovi te mašine nemaju inteligencije, Pite one su samo gomila delova iz kojih se može izvući sve što se u njima nalazi, pod uslovom da poznaješ pravu šifru. A do te šifre, ipak, nije naročito teško doći, znaš...

— Davola nije! — odmahnu Pit rukom. — Verujem da u celoj Americi nema više od sto ljudi koji imaju pristup tim podacima.

— I to je previše, ali mi nijedan od njih nije potreban; s

malo strpljenja i stotinak sati kompjuterskog vremena nema te šifre koja se ne može provaliti.

— Uspelo ti je? — razrogači Tabasko oči. — Pa to je...

— Ne, nije još, ali samo zato što mi taj podatak nije potreban. U svakom slučaju, šifra se menja jednom mesečno, tako da se ne isplati neprestano se baviti time. Mogu ti reći još nešto: stručnjaci za kriptozastitu pokazuju užasan nedostatak mašte...

— Onoga čega tebi ne nedostaje! — Pit je zamišljeno klimao glavom. — Pa dobro, najdajmo se da mi to neće zatrebati... kada startujemo?

— Što se mene tiče, možeš početi i odmah. Još uvek si u onom hotelu u lučkom delu?

— Naravno.. Jedino tamo možeš dobiti australijsko pivo u apartmanu...

— Ne bi bilo loše da ipak promeniš mesto, jer je Brevil do sada morao otkriti da se poznajemo. Na nesreću, krug ljudi koji dolaze u ovu kuću veoma je uzak, tako da mu neće biti težak posao da sve drži na oku. Nestani još ove noći iz tog hotela, Pite... a ako to predstavlja problem, otkrio sam da i hotel »Gudrič« u Ouklendu drži australijsko pivo...

— Pa dobro — uzdahnu Pit.

— Kad ti kažeš... iako je za moj ukus Ouklend prokleta da-

leko od središta zbivanja. Tamo ćeš mi slati poruke?

— Aha. Pod uobičajenom šifrom. Neko vreme zvaću se Eleri Lister, da te ne iznenadi poruka od džentlmena sa tim imenom...

— Eleri Lister! — progundā Pit. — Užasno ime, do đavola! Zašto ne Eleri Kvin?

— Zato što je Eleri Kvin pravi amater za mene! — nasmeja se Lesli. — Onda, dogovorili smo se: izaći ćeš odavde i ponašati se najnormalnije sve dok se ne povučeš u svoju sobu u hotelu. Negde u toku noći nestani iz nje... verujem da će ti ona tvoja riđokosa sobarica pomoći u tome.

— Ona i ja već smo se dogovorili. U slučaju nužde izneće me u korpi sa prljavim rubljem, na izlaz za poslugu. Nikom živom neće pasti na pamet da sam unutra...

— Mora da su hotelski gosti užasno prljavi — primeti Lesli — ako niko ne opazi da je korpa sa rubljem teža nego obično. I to ne malo teža...

— Hmm... o tome nisam razmišljao, boga mu! Pa dobro, smisliću nešto drugo...

Mašući zamišljeno glavom. Pit ustade i pođe prema vratima.

— Pite...

— Šta je sad?

— Momci protiv kojih u ovoj igri nastupamo opasniji su nego obično...

— Pa?

— Ništa, gorilo! — nasmeja se Lesli sa uživanjem posmatrajući široka pleća na kojima je tanka majica gotovo pucala. Ispod nešto duže plave kose grubo lice Tabasko Pita uznemiravajuće je delovalo sve dok se ne biste zagledali u njegove pitome plave oči. Međutim, i to je bila varka; u slučaju potrebe Tabasko Pit umeo je da bude veoma opasan; nimalo čudno za jednog od najvećih majstora borilačkih veština na Zapadnoj obali.

— U redu, čuvaću se — progundā Tabasko. — Ali pod jednim uslovom...

— Kojim?

— Da se i ti čuvaš. Važi?

— Naravno. I meni je moja koža draga i ne bih je menjao za neku drugu... Srećno, Pite!

— Srećno, Les! Vidimo se uskoro!

* * *

Tabasko Pit bio je još bunovan, jer sedam sati ujutru nije bilo vreme u koje je navikao da ustaje. Uz ogramnu šolju kafe proklinjao je Leslija koji mu je odabrao hotel ovako udaljen od centra San Franciska, kuda je morao stići ako je želeo da u toku radnog vremena počne svoju istragu o Brevilu.

Nije bio neraspoložen samo zbog ranog ustajanja; pre svega, doručak je bio užasan i nije ga mogla popraviti čak ni flaša

pristojnog australijskog piva koju je popio uz zagorelu šunku s jajima. Druga bi verovatno popravila ukus, ali je za to bilo još rano; i pored svoje strasti za pićem sa daleko većim sadržajem alkohola od običnog piva, Pit je veoma dobro znao šta će sve ovaj dan zahtevati od njega. Prema tome...

S gađenjem je prineo cigaretu ustima i kresnuo šibicu, ali cigareta ostade nezapaljena. Štaviše, Pit se naglo trgao i opsovao kada mu je plamen oprljio prste, ne skidajući pogled sa prizora koji je iznenada potpuno izmenio nabolje tužni izgled hotelske trpezarije u sedam i deset ujutru.

Devojka je bila niskog rasta, ali savršeno građena, sa dugom zlatnom kosom puštenom niz leđa i najlepšim zelenim očima koje je Pit ikada video. Haljina... hm, taj komad tkanine koji se samo nekim čudom držao na nežnim ramenima jedva bi se i mogao nazvati haljinom, ali je ipak vršio svoju funkciju pokrivanja tela koju zahtevaju ne naročito strogi kalifornijski zakoni o javnom moralu. Pod tankom tkaninom jasno su se ocrtavali oblici čije je obilje na neki čaroban način uništavalo prvobitnu predstavu o devojčinom krhkom, vitkom telu.

Ukratko, prizor zbog kojeg svako jutro izgleda mnogo lepše, pa čak i rano jutro u bednom ouklendskom hotelu...

Tabasko Pit baci hitar pogled oko sebe, jer je veoma dobro znao šta će se za koji trenutak dogoditi. Od četvorice ostalih muškaraca u trpezariji trojica su sedela iskolačenih očiju, kao u transu, dok je četvrti grabao po svom tanjiru sa gađenjem na licu.

»Tip u kariranom sakou«, proceni Pit na brzinu svoje sapatnike za doručkom. »Samo što nije startovao...«

Ustao je lagano, sa tek zapaljenom cigaretom u zubima, motreći ispod oka na momka u kariranom sakou koji se gotovo istog trenutka ustremio prema stolu za koji se plavuša graciozno spustila.

Jedina nevolja bila je u tome što mu se na putu isprečila prava gomila kostiju i mišića u liku Tabasko Pita.

Momak u kariranom sakou do poslednjeg trenutka je verovao da Pit nema nameru da pride devojci i tako bi se i dogodilo da krupni čovek iznenada nije zastao kao ukupan.

U brzini, onaj drugi nije imao vremena da uspori svoje kretanje i sudar tupo odjeknu u trpezariji. Sve glave se još jednom podigoše, zainteresovano posmatrajući ono što je obećavalo da razbije monotoniju ranog jutra.

Momak u kariranom sakou se lagano dizao sa prašnjavog poda, zverajući oko sebe kao da tek pokušava da shvati šta se

to dogodilo. Pit je stajao nad njim i mrko ga gledao.

— Prokletstvo, čoveče — progundā — zašto ne gledaš kuda ideš?

Oči momka u kariranom kaputu sevnuše, ali ga je zdrav razum veoma brzo uverio da nema nikakvih izgleda protiv Pita. Mrmljajući nešto izgubio se u pravcu izlaza, još uvek otrešajući prašinu sa najupadljivijeg dela svoje odeće.

— Oprostite, gospođice — osmehnu se Pit, lakó se naklonivši plavuši — ako vas je ona baraba uznemirila. Časna reč, Ouklend je pun čudnih tipova!

— Što, kada se prevede, znači da je ljupkim damama neophodna zaštita, zar ne?

Plavušim glas bio je hladan, sa pravilnim, iako malo neobičnim akcentom. Uprkos ozbiljnom izrazu lica, oči su joj sijale toplim sjajem koji ohrabri mlađića.

— Pa, upravo sam nešto slično hteo da predložim — reče. — Mogu li da sednem pored vas?

I ne čekajući odobrenje, on se spusti na stolicu, tražeći pogledom konobara koji spremno potrča.

— Poslužite gospođicu — reče. — I meni pivo. Malo hladnije nego ono maločas, ako može. »Do đavola, posao može da sačeka pola sata, sat«, mislio je. »Ovakva žena ne sreće se svaki dan...«

— Tekilu — reče devojka spremno. — Duplu!

Pit zviznu.

— Da nije malo rano za tako opasno piće? — upita cereći se.

— Meni jeste, ali sam imala utisak da se vama žuri.

— Pa... u stvari i žuri mi se — priznade Pit. — Ali...

— Ali vas čudi što vam devojka pomaže da je za što kraće vreme opijete, zar ne? — nasmeja se ona. Smeh joj je bio divan, dubok i malo promukao, tako da Pit oseti kako ga hvata sve veće uzbuđenje. Međutim, urođena opreznost upozori ga da nastupi malo aktivnije nego obično, jer pred njim očigledno nije bila tipična praznoglava plavuša koja od svih gradova u Kaliforniji zna samo za Holivud.

— Pomalo — priznade sa osmehom na licu. — Samo, da li je zaista neophodno da se napijete kako biste prihvatili moju ponudu? Tako loše izgledam?

Ona ga i ne pogleda. Čutke je nazdravila čašom punom prozirne tečnosti i otpila dug gutljaj.

Pit malo privuče svoju stolicu bliže njenoj, ohrabrujući se dugim gutljajem piva.

— Mene zovu Tabasko Pit — reče. — Kako se ti zoveš, mala?

— Može jedna opklada?

— Opklada? Kakva opklada?

— Volim efikasnost — objasni ona hladnokrvno i dalje iz-

begavajući njegov pogled. — Ako pogodiš moje ime u sledeća tri minuta idem odmah s tobom u tvoju sobu. O kej?

Pit zinu da prihvati, ali se predomisli.

— A šta će da bude ako ne pogodim? — upita oprezno.

— Onda ideš sa mnom tamo kuda ja naredim.

— Do kraja života? — isceri se Tabasko.

— Tako dugo baš ne. Bojim se da bih ti dosadila. Recimo, bićeš moj rob sedam dana. Može?

— Sedam dana. Šta je sedam dana, do đavola! — Pit tresnu pesnicom o sto sa koga se podiže čitav oblak prašine. — Do đavola! Hej, momak, daj još jedno pivo. I tekilu!

— Jedna je sasvim dovoljna — mirno reče devojka i Pit tek tada shvati da ona posle onog prvog gutljaja nije ni dotakla svoju čašu. — Žuri mi se... počni da pogađaš...

— Aha, Čekaj... mora da imaš neko neobično ime... hmm... Amanda? Nije Amanda... Zeno-bija?

— Nije ni na A ni na Z — nasmeja se devojka. — Pokušaj sa nekim drugim slovom!

Sledeća tri minuta stavila su na tešku probu ne male intelektualne sposobnosti Tabasko Pita, a dobar deo druge i treće flaše australijskog piva odmah je ponovo izbio na površinu, kvaseći njegovu tanku majicu. Plavu-

ša je sve to vreme mirno sedela, hladnokrvno odmahujući glavom na svako iz čitavog rafaga ženskih imena koje je Pit izbacio.

— U redu — reče on sa dubokim uzdahom, zavalivši se u stolicu. — Predajem se, do đavola!

— I moj si rob sedam dana — podseti plavuša sa finim osmehom na licu. Ustala je, ostavljajući dopola ispražnjenu čašu na stolu. — Hajde, idemo!

— Kuda? — Pit istrese šaku sitnog novca na sto.

— Robovi ne postavljaju pitanja, robe — reče ona ledenim glasom, polazeći prema izlazu. Pit pođe za njom, diveći se njihovju bokova pod tankom haljinom ako je uopšte razmišljao o tome da odbije njen zahtev, taj prizor svakako ga je odvratio od tako glupe ideje. »Najzad, mislio je, Leslie bi mi oprostio kada bi video ovu malu... čini mi se da bi se i njemu odmah dopala...«

— Pozovi taksi — reče mu ona zastavši na ulici pred hotelom. I dalje ga nije gledala, stežući uz telo minijaturnu torbicu obešenu preko ramena. Duboko uzdahnuvši, Pit prinese dva prsta ustima i zviznu. Jedan taksi lagano se dokotrlja iza ugla.

— Kuda, momak? — leno upita vozač, premećući ugašeni opušak među usnama.

— Pojma nemam — osmehnu se Pit. — Moraćeš da pitaš damu...

— Kuda, gospođice? I govorite jednom, do đavola, ne možemo ovde da čučimo ceo dan!

— San Francisko — reče ona tiho. — Policijska centrala.

— To mi se već više sviđa — isceri se taksista, namigujući Pitu. Vidiš, momak, kako sestra zna šta hoće. San Francisko, onda...

— Kog ćemo đavola u San Francisku? — tiho upita Pit nekoliko minuta kasnije.

— Opet pitanja! — uzdahnu ona sa dosadom. — Bolje mi daj jednu cigaretu, robe!

U trenutku kada je ispružila ruku prema kutiji, Pit je čvrsto ščepa za zglavak.

— U redu, mala — reče oštro. — Dosta je bilo te komedije! Kako se zoveš?

— Želiš li još jednom da pogadaš? Za još sedam dana robovanja?

On joj malo čvršće stisnu ruku.

— Bilo je dosta šale — upozori. — Dakle?

Ona prevrte očima, kao da se dosađuje, ali blesak u zelenim očima upozori Pita na opasnost. Samo ga je izvrsni refleks spasao od iznenadnog udara ivicom dlana u grlo.

— Hej, šta se to događa тамо pozadi? — okrete se taksista. Obrve su mu bile namrštenе.

— Sve je u redu — odvrati devojka sa nevinim osmehom na licu. — Pokazujem mom prijatelju jedan novi trik.

— Napredujem — isceri se Pit. — Od roba do prijatelja put je vrlo dug, zar ne?

— Tačno, ali nemoj da se zbog toga uobraziš. Onih sedam dana tek je počelo...

Pit se sa uzdahom zavalj u sedište.

— Gde si naučila taj trik?

— Tu i тамо.

— Tu, i тамо, a? Ne misliš li da je vreme da raščistimo neke stvari?

— Koje stvari? Što se mene tiče, situacija je potpuno jasna; ja komandujem, ti robuješ.

— I tako sedam dana — nasmeja se Pit. — Pa, sve u svemu mogao sam i gore da prođem, a?

— Verovatno.

Ostatak vožnje protekao je u ćutanju i neuspelim Pitovim pokušajima da zaviri u duboki, ali i varljivi dekolte one jednostavne haljine. Ćutke je platio vozaču i zastao pored devojke koja je zamišljenim pogledom odmeravala zgradurinu policijske centrale za San Francisko.

— Nekoga čekamo? — upita Pit paleći cigaretu.

— Aha.

— Da li je izvan mojih robovskih prerogativa ako zapitam koга?

— Ne — nasmeši se plavuša. — Ali je u okviru mojih prerogativa robovlasnika da ti ne od-

govorim. Uostalom, brzo ćeš videti...

— Šta to Pit treba da vidi? — progovori iznenada jedan glas korak iza Tabaska. Veoma poznat glas...

— Les! — dreknu Pit okrenuvši se u mestu. — Opet si mi se prišunjao kao prokleti Indijanac!

— Moraš da budeš mnogo oprezniji, dečko, ako misliš da doživiš kraj ovog posla — smešio se Lesli Eldridž, stiskajući ruku prijatelju. — Ako sam uspeo ja da te iznenadim, to može uspeti i nekom drugom, znaš.

— Nekome je već uspelo — progunda Pit mereći ispod oka plavušu koja je Leslija dočekala blistavim i iznenada veoma poznatim osmehom. — Les, vidim da poznaješ damu; kako bi bilo da me predstaviš, a?

— Molim?

Tabasko se zabulji u Leslijevo lice na kojem se ogledalo iskreno iznenađenje. Zbunjeno se češkao po glavi.

— Čekaj, nećeš mi valjda reći da...?

I srebrnasti smeh devojkice zvučao mu je sada veoma poznato. Izmakavši se čitav korak unazad on besno pljunu na asfalt.

— Neka sam proklet! — procedi. — Mala, kako ti je to uspelo, do đavola!

— Šališ se? — zinu Lesli. — Nije moguće da zaista nisi poznao Sumiko?

— Nisam — uzdahnu Pit vrteći glavom. — Tvoje delo, sigurno?

— Samo delimično. Ono glavno uradila je sama. Nego — on se zamišljeno zagleda u devojkicu koja se jedva uzdržavala da ne prsne u smeh — nešto se dogodilo? — Pite, da nisi slučajno bio bezobrazan?

— Pokušao sam — pokunjeno reče Pit. — Naravno, nije mi uspelo. Trebalo je odmah da ukapiram da ona potiče iz tvoje škole...

— U redu — uozbilji se ninda — da pređemo na posao. Pite, zamolio sam Sumiko da te dovede, jer je u međuvremenu iskrslalo nešto novo...

— Mogla je to i malo lepše da učini — gundao je Tabasko. — Ali sad, šta je, tu je... Šta se dogodilo?

— Ona pucnjava juče nije prošla nezapaženo kako se Brevil nadao. Neko je zabeležio broj kola iz kojih je pucano i policija im se našla na tragu. Koliko sam obavešten, malo je nedostajalo da dođu do naloga za pretres Brevilove vile, ali se sudija u poslednjem trenutku predomislio. Čovek koji mi je to javio kaže da je u međuvremenu zvonio telefon u njegovoj radnoj sobi. To nešto govori, zar ne?

— Veoma — suvo se osmehnu Pit. — Brevil ume da vodi računa o sebi, ali to nije ništa novo. Međutim, iznenađuje me

revnost policije; obično su mnogo sporiji kada je u stvar upletena neka važna ličnost.

— Zbog toga sam te i pozvao. Negde u ovoj zgradi nalazi se jedan mlad policijski poručnik po imenu Gilespi. On je vodio istragu o jučerašnjoj pucnjava i zahtevao, i to veoma uporno, nalog za pretres. Momak vredan poštovanja, a?

— Očigledno. Njega treba da nađemo?

— Da. Imam utisak da bismo od njega mogli da saznamo nešto novo. U najmanju ruku, bar to ko je najzainteresovaniji da se Brevilu ništa ne dogodi.

— Onda treba da požurimo — isceri se Pit.

— Zašto? — iznenadi se Sumiko.

— Zato što taj Gilespi neće dugo provesti na tom mestu, eto zašto, vrteo je Pit glavom. — Ako se ne varam, za dan ili dva morali bismo ga tražiti negde u lučkom delu grada. I to u noćnoj smeni, naravno!

* * *

Policijski poručnik Robert Gilespi po svemu sudeći nije delio zlokobna predviđanja sa Tabaskom Pitom o svojoj tek započetoj karijeri, jer je njega i Sumiko primio sa blistavim osmehom na licu, kao da ulaze u raskošni salon, a ne u usku pregradu staklenih zidova koju je

gotovo čitavu zauzimao ogromni radni sto načinjen otprilike u doba prohibicije. Pit se seti Leslieevog upozorenja pre samog rastanka: Gilespijeva hrabrost i inteligencija nipošto se nisu smeli potcenjivati...

— Dobar dan — osmehivao se poručnik. — Što mogu da učinim za vas?

Pogledom punim divljenja odmerio je Sumiko, ali je ne manje pažnje posvetio proučavanju lica Tabasko Pita.

Tabasko glavom pokaza jedinu slobodnu stolicu, a on se nemarno nasloni na uski orman koji je nekom poručniku mnogo pre Gilespija služio kao meta za obuku u gađanju strelicama.

— Brevil — reče kratko.

Preko otvorenog Gilespijevog lica nakratko prelete senka, ali je odmah smeni osmeh.

— Brevil, a? Zbog čega baš Brevil?

Tabasko se osmehnu, fiksirajući policajca.

— Zato što mislim da je krajnje vreme da mu neko dođe glave...

Gilespi se zasmija.

— Zanimljivo — reče. I ti misliš da bi ja mogao da budem taj, a?

— Upravo tako — sada je osmeh lebdeo i na Pitovom licu.

— Hmm... kako bi bilo da počnemo po propisu. Ko ste vas dvoje?

— Eto ti! — uzdahnu Pit razočarano. — Taman pomisliš da još nisu izumrli policajci sa kojima možeš da razgovaraš kao sa ljudima, a on otvara zapisnik... Devojčice, idemo mi odavde, a?

— Samo trenutak — reče Sumiko sa ljupkim osmehom — htela bih nešto da pitam poručnika... Recite mi od koga ste dobili ovo?

Njen pogled bio je uperen u jeftin ukras na poručnikovom pisaćem stolu, pritiskač za hartiju u obliku lopte za ragbi.

— Ovo? — Gilespi se iznenađeno zagleda u nju. — Mislite na pritiskač?

— Da. Poklon od prijatelja?

— Pa... — otezao je Gilespi — ne bi se baš moglo reći... u stvari, dobio sam ga od kapetana Hokera. Zbog čega pitate?

— Dilon Hoker, bivši profesionalac? — radoznalo upita Pit. — Nije bio loš...

— Kao ragbisti možda, ali kao policajac...

— Mogu li da pogledam? — prekide ga Sumiko pružajući ruku prema ukrasu koji joj poručnik spremno dodade preko stola. — Da, vrlo zgodna stvarčica. Pite, imaš li nož?

— Imam, ali se bojim da me poručnik ne optuži zbog nošenja skrivenog oružja..

— Nož? — namršti se Gilespi. — Šta će vam nož, gospođice?

Sumiko je ćutala dok je Pitovim nožem vešto baratala oko

jedva primetne tanke crte u podnožju pritiskača. Trenutak kasnije na pod odlete tanak plastični poklopac, otkrivajući da je unutrašnjost ukrasa šuplja.

— Šta je to? — dreknu Gilespi naginjući se preko stola. — Prokletstvo!

— Poručniče, pripazite malo na jezik pred damom — upozori ga Pit kroz smeh. — Ovome se očigledno niste nadali... pretpostavljam da su vas na policijskoj akademiji učili kako niko nema toliko drskosti da prisluškuje jednog poručnika.

Gilespi je i dalje tiho psovao posmatrajući minijaturni uređaj koji je Sumiko istresla na sto iz pritiskača. Oprezno ga je dotakao vrhom olovke.

— Ko je ovo ovde postavio, boga mu?

— Pa ti sam, naravno! — isceri se Pit. — Kao poklon od ljubljenog kapetana Hokera. Zbog čega je on prestao da igra, da li se sećaš? Zuckalo se nešto o nameštanju rezultata jedne utakmice, ako se ne varam?

— Ništa od toga nije dokazano — mrzovoljno reče Gilespi.

— Naravno da nije. Kao što se ne može dokazati da je Hoker znao šta se nalazi u toj igrački. Od kada se nalazi na tom stolu?

— Od sinoć — Gilespi podiže pogled. — Misliš da...?

— Nešto slično — klimnu Pit glavom. — Slušaj, kako bi bilo da onaj nezapočeti razgovor za-

počnemo na nekom drugom mestu — on se s gađenjem osvrte oko sebe. — Atmosfera policijskih stanica ionako mi se nikada nije dopadala.

Poručnik ga je nekoliko trenutaka proučavao pogledom, a onda žustro klimnu glavom.

— Dobra ideja. Idemo odmah...

Skočio je na noge, dohvatio šešir sa ormana iza Pitove glave i pomogao Sumiko, izmičući stolicu, i sve to u jednoj jednoj sekundi. Pit zadovoljno klimnu glavom: sve ono što je čuo o energiji i agresivnosti poručnika Gilespija očigledno je bilo potpuno tačno.

Dugi sivi hodnik zgrade bio je poluprazan, nimalo čudno za ovo doba dana, upravo između završetka noćne i početka dnevne gužve, tako da neobična trojka nije privukla mnogo pogleda. U prolazu kroz kancelariju nemarno je dobacio naredniku da izlazi, a ovaj je klimnuo glavom, ne dižući pogled sa umašćenih stranica nekog džepnog romana.

— Hej! — pobuni se Pit kad vide da lift produžava svoje putovanje i pošto su prošli prizemlje. — Kuda nas to vodiš, poručniče?

— U garažu, kuda bih? — osmehnu se Gilepsi. — Nadam se da nisi od onih manijaka koji hodaju ili trče kud god krenu?

— Ne daj bože! — odmahnu Pit glavom. — Samo, kad sam

predložio da odemo na neko drugo mesto, nisam mislio na izlet do obale ili tako negde?

— A što da ne? — zbunjeno upita Gilepsi otvarajući učtivo vrata lifta da propusti devojkicu. — Na ovoj vrućini biće sigurno prijatnije nego u gradu!

— A radno vreme? Šta će kapetan Hoker reći na to?

Gilepsi odmahnu glavom, mrmļajuć nešto nerazgovetno i Pit tek tada, po blagom njihanju u hodu i izvesnoj nesigurnosti pokreta, shvati da je poručnik na smrt umoran.

»Nimalo čudno«, pomisli Tabasko. »Jurio je celu noć za Brevilovim ljudima, a posle toga imao sigurno nekoliko sati diskusije sa sudijom i kapetanom. Pa tek onaj šok kada je shvatio da ga prisluškuju... do đavola, ne bih bio na njegovom mestu, pa čak i za deset puta veću lovu od njegove bedne poručnik na smrt umoran.

Provlačeći se između vozila parkiranih pod niskim betonskim svodom i osvetljenih retkim neonskim svetiljkama, njih troje lagano se približavalo uglu u kojem su se nalazila Gilespijeva kola. Pit nabra nos; ventilatori u ovoj podzemnoj prostoriji očigledno nisu imali dovoljno kapaciteta da odmah izvuku sve benzinske gasove.

— Ovde benzin užasno smrdi — primeti Sumiko tiho. — Pite...

On klimnu glavom. Devojka nije imala ono šesto čulo koje

nepogrešivo upozorava na opasnost kao što ga imaju ninde, ali...

Ali je Pit još davno naučio da njenim predosećanjima treba verovati!

— Poručniče — šapnu — trenutak...

— Šta se dogodilo?

Gilespijevo lice ostade nepokretno, ali su mu oči već kružile po polumraku podzemne garaže.

— I pod je vlažan — tiho reče Sumiko. — Pogledajte...

— Natrag! — uzviknu Pit. Samo kratki, užasno kratki delić sekunde pre nego što je krajičkom oka primetio plamičak iza jednog od debelih betonskih stubova.

Oštro je povukao devojkicu za ruku u zaklon jednog velikog džipa sa policijskim oznakama. Gilespi je, međutim, ostao na mestu, kopajući rukom ispod sako, na mestu gde mu je bio revolver.

Onaj plamičak opisa kratak luk kroz vazduh i nestade među parkiranim vozilima. Trenutak tišine, pun napetosti. a onda prema tavanici, suknu ogroman plamen i jezik koji je zlokobno tutnjao, šireći se na sve strane istovremeno.

— Natrag! — zaurla Pit još jednom, tražeći pogledom prolaz. — Natrag, boga mu!

Stisnutih zuba, Gilespi je metodično zasipao mecima varljivu senku, jedva vidljivu kroz pla-

meni zastor. Pit ga povuče za rame.

— Hajde, čoveče! Nećemo izaći oдавde ako odmah ne krenemo!

S potmulom tutnjavom odlete u vazduh rezervoar prvih kola, dodajući još jedan jezik plamenom moru koje je besnelo pod svodom. Zaklanjajući lica rukama, njih troje potrčase prema liftu, u jedinom pravcu gde se još uvek naslućivao prolaz. Dim je gušio, izazivajući kašalj, dok su užarena pluća s mukom uvlačila poslednje preostale količine kiseonika.

Rezervoari vozila sada su eksplodirali bukvalno jedan za drugim, prigušujući zvrjanje alarma koji se odnekud čuo. Tutnjava požara i zvonjavi priključile su se i policijske sirene, svakako sa kola koja su se našla u blizini. Pit odmahnu glavom; i vatrogasci će svakako stići za koji trenutak, ali to njima neće mnogo pomoći ukoliko prilaz liftu na neki način bude blokiran...

Oči su bolele od bleštavog plamena, suzile od sve gušćeg dima kroz koji se jedva nazirao zid od cigala sa vratima lifta. Pitove ruke skliznuše po gruboj površini, tražeći dugmad lifta.

— Šta je? — zakrklja Gilepsi. — Šta je s tim prokletim liftom?

— Ne radi! Ne radi...

— Kako, do đavola? Plamen još nije stigao dođe!

— Ne znam kako, ali ne radi...

— Možda kroz okno... — bio je to jedva čujan glas Sumiko. Devojka je pribila lice uza sam zid, nastojeći da zaštiti lice od sve vrelijeg vazduha.

Psujući, Gilepsi zadobova drškom revolvera po debelim metalnim vratima lifta.

— Čekaj! — krkljao je Pit. — Na silu ne ide... da razmislimo...

— Ako i provalimo vrata, okno će samo poslužiti kao dimnjak... povući će plamen i dim na ovu stranu ... — reče Sumiko.

Gilepsi pokušava da zavuče cev revolvera između vrata i dovratka. Pokušaj očajnika, jer je cev bila predebela za takvo nešto...

Stisnuvši zube, Pit se još jednom osvrte oko sebe. Plameni zid okruživao ih je sa svih strana, neprestano pojačavan benzinom iz oštećenih rezervoara. Nije bilo nikakvih izgleda da se kroz njega probiju.

»Smrt«, pomisli. »Ko bi rekao da će doći ovako brzo... i ovako glupo...«

— Pite...

Ali je i Tabasko već čuo šum koji mu je u ušima zazvučao kao najbolja muzika. Škripa mehanizma, tiho lupkanje kablova o zid...

Lift se kretao, spuštao prema mestu koje će za manje od jednog minuta postati vatreni pakao!

Štiteći Sumiko telom, Tabasko se pribi uza sam zid, pogleda

prikovanog za dugi stakleni pravougaonik. Leđa su ga pekla, ali se tu nije dalo ništa učiniti. Razbarušen i čađav, Gilespi je korak dalje divljim očima zurio u plamen, još uvek sa nepotrebnim pištoljem u rukama, kao da bi to oružje moglo zaustaviti smrt koja se približavala sve brže.

— Gilespi! — promuklo zaurla Pit kada se vrata otvoriše. — Hajde!

Gotovo ubacivši devojku u kabinu, on snažno povuče poručnika za ruku. Vrata se sklopiše za njima, donoseći neizrecivo olakšanje i čist vazduh koji se konačno mogao udahnuti punim plućima.

I ne gledajući Pit pritisnu dugme na zidu i lift jurnu naviše.

Zaustavio se brzo, na trećem ili četvrtom spratu i njih troje isteturaše napolje, kašljući i trljajući oči crvene od dima. Pit s gađenjem strže sa sebe majicu koja je tinjala, ostavljajući jasne tragove opekotina po mišićavim leđima, a onda se osvrte po polukrugu bledih, zaprepašćenih lica oko njih.

— Neka neko pomogne devojci — reče promuklo. — I potraži flašu piva... bilo kakvog piva, do đavola!

— Šta se dogodilo, mister? — bio je to mlad policajac, glatkog, skoro dečakskog lica i ogromnih, zbunjenih očiju. — Požar? U liftu?

— Pivo, prokletstvo? — zaurla Pit tako da mladić odskoči

čitav korak unazad. — Zar ne vidiš da dolazimo iz samog pakla?

*
* *

— Oduvek sam znao da ću jednog dana stići u pakao — uzdahnu Pit — ali, priznajem, nisam pretpostavljao da će to biti ovako brzo...

Sedeo je u svojoj hotelskoj sobi, udobno oslonjen na nekoliko jastuka, tako da mu zavoji po leđima nisu mnogo smetali. Ili je to možda bila posledica prijatne ošamućenosti od ogromnih količina australijskog piva o kojima je svedočila i gomila praznih flaša nemarno razbacanih oko postelje.

— Imao si sreće, ortak — primeti Leslie ispružen u fotelji preko puta njega. — Lako se moglo dogoditi da vatra ošteti električnu instalaciju i da taj lift uopšte ne stigne do garaže.

— Čini mi se da sam na to pomislio najmanje stotinak puta za ono vreme koje sam proveo pred vratima. Nekoliko minuta ne više... ali sam u tom trenutku bio spreman da se opkladim da to traje šest-sedam godina!

— Kako je reagovao Gilespi!

— Kako se i moglo očekivati — sleže Pit ramenima. — Najpre gnevno, a onda pomalo panično. Ali ne previše... dobar je to momak, Leslie.

— Nisi jedini koji tako misli, mada verujem da si u dobrom

društvu; tip koji mu je poturio 'uređaj' za prisluškivanje nije bilo ko.

— Aha. I meni je to odmah palo na pamet. Je li, šta misliš o kapetanu Hokeru?

— Da — klimnu Leslie glavom — mogao bi da bude on. Samo, pazi: i on radi po nečijim naređenjima...

— Naravno da radi. Taj tip bio mi je sumnjiv još od one afere sa lažiranjem, iako ništa nisu uspeli da mu prišiju. Štaviše, posle toga je bio primljen i u policiju...

— Po starom, dobrom aksiomu da je lupež najbolji za hvatanje drugih lupeža — osmehnu se ninda.

— Postoji i drugi, mnogo pogodniji za ovakvu situaciju: treba imati svoje prste u svakoj torti!

— Da, i to odgovora. Misliš na Brevila?

— A na koga drugog? Gilespija niko nije dirao sve dok se zadovoljavao da goni sitne lopove, pljačkaše banaka i prostitutke. Štaviše, veoma je brzo napredovao i svi su ga hvalili, čak i štampa koja obično ne podnosi policajce.

— Da, ali je zato odmah dobio po prstima čim se usudio da dirne jednog od neprikosnovenih. Hoker je svakako u vezi sa Brevilom i to moramo nekako dokazati.

— Dokazati? — Pit podiže obrve, oprezno se pomerajući na

postelji. — Otkada se mi to bavimo dokazivanjem, kao neki advokati! Prokletstvo, tog Hokera treba ščepati za gušu i istresti istinu iz njega!

— Ne bi valjalo, jer Gilepsi, kao savestan policajac, ne bi bez dokaza prihvatio njegovu krivicu. Štaviše, moglo bi se dogoditi da kapetana proglase za žrtvu nečije zavere i da iz čitave stvari izađe sa dobitkom...

— Kao i obično — progunda Pit. — U redu, šta sada radimo?

— Ti — ništa. Ostaješ u ovoj sobi dok ne zalečiš te opekotine po leđima.

— Ovo? Prokletstvo, Les, pa to nije ništa! — pobuni se Pit. — Osećam se bolje nego ikada!

— Zahvaljujući pivu. U naredna dva ili tri dana, ako bi nekud krenuo, morao bi za sobom da vučeš prikolicu sa dva-tri sanduka na njoj, a to ne bi bilo baš zgodno, priznaćeš.

— U redu, u redu — progunda Pit resignirano. — Neka bude i ovog puta po tvome. Nego, nikako nešto da te upitam... kako si se onako brzo stvorio u policiji?

— Brzo? Ja sam mislio da je proteklo bar pet-šest godina pre nego što ste se vas troje čađavih pojavili iz lifta — srdačno se smejao ninda. — Znaš kako je — dodade ozbiljnim glasom — predosećao sam da nešto nije u redu, pa sam se potrudio da se nađem u blizini.

— Zašto se nisi javio, do đavola?

— Zbog Gilespija. Izgleda da je on dobar momak, ali sa policajcima se nikad ne zna... retko koji ume da pronađe granicu između dužnosti i savesti.

— Meni se taj momak dopao — primeti Pit. — I ne samo zato što se okomio na Brevila...

— To je dobro, jer ćeš narednih dana čvršće sarađivati s njim.

— Kako, do đavola, ako ne smem da mrdnem sa ove postelje?

Lesli baci pogled na sat.

— Za to će se pobrinuti Sumiko. Ako je sve u redu, njih dvoje treba da se pojave na ovim vratima za... tačno petnaest sekundi!

— Ti?

— Ja odlazim. Pre ili kasnije Gilepsi me mora upoznati, ali... za to je ipak još rano. Zdravo, Pite...

Lesli nestade iza vrata na kojima se, samo nekoliko sekundi kasnije začu kucanje. Pit odmahnu glavom s divljenjem; samo onaj koji ne poznaje prave mogućnosti ninde začudio bi se kako je to Lesli prošao pored poručnika i devojke da ga ne prime.

— Ko je? — glasno upita Pit. Ruka mu, za svaki slučaj, krete pod jastuk gde je skrivao revolver velikog kalibra, svoje omiljeno oružje, korišćeno samo onda kada stvar zaista nije mogla da se sredi pesnicama.

— Gilespi! — reče poznati glas pred vratima. — Jesi li pristojan, Pite, i jedna devojka je sa mnom...

— Samo napred — doviknu Pit opuštajući se na jastucima.

Gilespi se pojavi na vratima sa blistavim osmehom na licu, ali taj osmeh ipak nije uspevao da zbriše sve tragove umora. U rukama je nosio poveliki paket koji sumnjivo zazveckala kada ga spusti na sto.

— Zdravo, Pite — reče propuštajući Sumiko do fotelje u kojoj je do maločas sedeo Leslie Eldridž. On sam spustio se pored stola, zauzet razvezivanjem paketa. — Je li, neko bio kod tebe?

— Ovde? Neee... niko nije dolazio. Zašto?

— Čudno... učinilo mi se da su se vrata na trenutak otvorila i zatvorila, ali...

— Ali?

— U hodniku nikog nismo sreli — odmahnu poručnik, pobedonosno dižući jednu flašu izvučenu iz otvorenog paketa. — Šta kažeš na ovo, a?

— Pivo? Imam čitav sanduk toga pod krevetom — nasmeja se Pit. — Sumiko ti je rekla da volim australijsko, a?

— Da, ona... A kad smo već kod toga, gospođice — on se okrete devojci — kako to da imate japansko ime sa takvim izgledom. Mislim, plava kosa, zelene oči... ničeg orijentalnog u pojavi?

Ona se nasmeši ispružajući savršene noge u lakoj obući. Na sebi je ovoga puta imala nešto manje izazivačku haljinu, ali to nije nimalo umanjivalo opšti utisak o njenoj privlačnosti.

— Čudno, zar ne, naročito s obzirom da mi je majka poreklom iz Japana — odgovori mirno. — Ali, genetika još uvek nije egzaktna nauka...

— Hmmm... — promrmlja poručnik zamišljeno mereći njenu pojavu, kao da nastoji da prodre pod vešto načinjenu masku. — Dobro, dobro... Pite, imam utisak da se osećaš bolje nego jutros?

— Tako je!

— Možemo li onda da nastavimo razgovor koji smo započeli u mojoj kancelariji pre nego što smo otkrili onu igračku na stolu?

— Vrlo rado, jer imam utisak da se i našim protivnicima žuri. Zar tebe nije iznenadila brzina kojom su reagovali u trenutku kada su shvatili da je njihov uređaj za prisluškivanje otkriven?

— I te kako. Kolege su me jedva ubedile da je onaj požar u garaži namerno izazvan...

— A — ha! trže se Pit. Iako si pucao na onog tipa dole?

Gilespi malo postišeno spusti pogled.

— Priznajem, nisam bio siguran da je on izazvao požar i pucao sam samo da bih iskalio gnev... ali je već i sam početak istrage pokazao da je paljevina bila namerna.

— Niko nije video tog tipa?

— Ne. Kao za inat, stražar na ulazu u garažu bio je zauzet nekim šašavim telefonskim pozivom, a neki kamion se poprečio pred ulazom tako da nisu mogla da uđu nijedna naša kola koja su se vraćala iz grada. Znaš kako je kad se okolnosti zavere protiv tebe...

— Okolnosti, a? — isceri se Pit. — Davola okolnosti! Bilo je to veoma brzo smišljeno i vešto izvedeno. I to od čoveka koji se morao nalaziti u neposrednoj blizini...

Gilespi zinu.

— Šta, u centrali? Ne budi šašav, Pite!

— Je li? Po tebi, to je značilo da su čuli naš razgovor u tvojoj kancelariji, načinili plan, prikupili ljude i pripremili sve u garaži za vreme dok smo sišli nekoliko spratova, i to liftom?

— Neka sam proklet! — proceci poručnik kroz zube. — Naravno... gde su mi bile oči! Uh, ako ščepam tu bitangu, do okružnog tužioca stići će samo njegovi ostaci, časna reč!

— Ne zaleći se, dečko — upozori ga Pit bacajući ispod oka pogled na Sumiko koja mu je davala znak da umiri razbesnelog policajca. — Možda je bolje da se praviš kao da ništa nisi shvatio. Čak, eventualno, da odeš i izviniš se Brevilu?

— Šta?!

— Znam da će ti teško pasti, ali se radi o malom lukavstvu

koje ne staje mnogo, ali zato može koristiti. Postao si opasan protivnik za njih i neće birati sredstva da te uklone. Na tvom mestu bio bih dvostruko oprezniji nego do sada... jer policajca je veoma lako uništiti.

— To znam — usiljeno se osmehnu Gilespi. — Dovoljno je da se pojavi neka drolja tvrdeći da sam je silovao... a njen podvodač će posvedočiti — i još dodati kako sam im naplaćivao proviziju da bi mogli da rade svoj posao...

— I odmah odoše i revolver, i značka, i poručnik Gilespi — nasmeja se Sumiko. — Da, stvari, na žalost, tako stoje. Pitov predlog je odličan, poručniče. U najgorom slučaju imaćemo nekoliko dana predaha da pripremimo bolju zamku za naše zverke.

— Predlog nije loš — složi se Gilespi — međutim, još uvek ostaje onaj isti problem: u kojoj meri ja smem da sarađujem s vama?

— Što, kada se prevede na običan jezik, treba da znači: ko ste vi i zbog čega ovo radite, zar ne, poručniče? — tiho upita devojka.

— Pa... otprilike tako.

— To je i lako i teško objasniti — reče Pit natežući tek otvorenu flašu piva. — Recimo, mi smo ljudi koji se protiv zločina bore na svoj način, izbegavajući tako ograničenja koja su, potrebno ili nepotrebno, postavljena

policiji. A ko smo mi, to zaista nije naročito važno...

— Mislim da oboje veoma dobro znate da je to što činite protivzakonito — tiho reče poručnik. — Ako se to dozna, suspedovaće me daleko brže nego što bi učinili zbog prijave naše imaginardne lepotice noći...

— Cilj opravdava sredstva, poručniče — glas Sumiko bio je miran. — Znam da to zvuči grozno, ali je, na žalost, istinito. Policija je užasno hendikepirana time što neprestano mora da poštuje pravila koja zločinci jednostavno preziru. Takva borba će uvek biti neravnopravna.

— To isuviše dobro znam — uzdahnu Gilepsi sa osmehom na licu. — Recimo, Brevil... bio sam potpuno siguran da su se ubice sklonile u njegovu vilu, ali nisam mogao da dođem do naloga za pretres. U međuvremenu su oni mogli da stignu na drugi kraj sveta. Nisam vam ni rekao: onaj isti sudija me je maločas zvao i rekao da sada neće biti nikakvih problema oko tog naloga.

— Odbio si ga, naravno?

— Ne, zašto? Nemam nekih naročitih poslova za danas, a ni pošto ne bih propustio priliku da Brevilu stvorim nekoliko problema. Znate već te trapave policajce kad počnu da se muvaju po nečijoj kući; uvek neka stvar nastrada... i to obično dragocena. Kristal, porcelan i tako to...

— Dečja igra — nasmeja se Pit — ali ponekad i to može da bude efikasno. Dao bih ne znam šta da i ja mogu da pođem na taj pretres...

— Znaš da zakon to ne dopušta, Pite!

— Ali zato dopušta da sudija čitavu noć i čitav dan odugovlači sa izdavanjem naloga za pretres. Ova igra ne može se dobiti ako igraš po pravilima. Gilespi.

Poručnik je zamišljeno klimao glavom.

— Pit je u pravu — tiho reče Sumiko. — Protiv Brevila i njegovih, propisi se ne smeju poštovati. Samo što ja ipak ne bih iskoristila taj nalog. Odnosno, otišla bih i iskoristila priliku da se izvinim Brevilu... vodeći računa o kristalu i porculanu!

— Đavo neka vas nosi — uzdahnu Gilepsi naglo donoseći odluku. — Ubedili ste me...

— Ubedila te je Sumiko — glasno se nasmeja Tabasko. — Priznajem, meni to nikada ne bi uspelo, ali šta možemo kad su žene od prirode bolje naoružane nego mi, nesrećni muškarci. Idem li s tobom, Gilespi?

— Ideš, do đavola! I možeš me zvati Robi.

— Hvala, Robi — klimnu Pit glavom oprezno se protežući. — Nadam se da si dobar vozač, jer ova moja leđa neće podneti malo grublji postupak. Idemo odmah?

— Ne.

— Nego?

— Najpre želim da doznam ko još radi sa vama.

Pit pogleda u Sumiko i ona neupadljivo spusti trepavice. To je značilo da odluku prepušta njemu.

— Dakle?

— U redu — uzdahnu Pit. — Postoji još jedan momak... on nam je, u neku ruku, glavni. Boga mu, kako si znao da ne radimo sami?

— Prilično jednostavno — osmehnu se poručnik. — Raspitivao sam se po čitavoj zgradi, ali niko nije priznavao da mu je na pamet pala genijalna ideja da onaj prokleti lift spusti u suteran. Prema tome, morao je to da bude neko treći... neko kome je stalo do vas dvoje.

— Dobar zaključak — klimnu Pit glavom.

— Ko je to, Pite?

— To ti ne mogu reći, Robi. Za sada...

Izdržao je oštri poručnikov pogled nekoliko trenutaka, dok ovaj nije shvatio da se istina iz Tabasko Pita ni kleštima neće moći izvući.

— Dobro — reče. — Ali samo za sada, zapamti...

*
* *

Lesli Eldridž strpljivo je motrio na vilu u kojoj je dan ranije doživeo dosta neobičnih stvari. Koristeći zaklon one iste šume u kojoj su ga Brevilovi revolve-

raši napali on se šunjao tamo i amo, tražeći najpovoljnije pravce prilaza čvrstoj čeličnoj ogradi po čijim su vrhovima bili razapeti provodnici električne struje.

To je bila prepreka koju ipak ne bi bilo teško savladati, da nije bilo jedne od najsloženijih i najsavremenijih mreža senzora inkorporiranih u klasični alarmni sistem. Ninda je satima pogledom pratio tanke provodnike razapete između pojedinih tačaka ograde, pokušavao da nasluti mesta kuda su se oni provlačili pod zemljom ili kroz vitke betonske stubove, pronalazio vešto skrivene foto-čelije i prislušne uređaje, senzore koji su reagovali na pritisak i na toplotu ljudskog tela.

Sada je sedeo u svojim kolima, motreći na vijugavi prilazni put kojim je maločas dosta brzo prošao široki beli »mercedes«. Iza tamnih stakala na trenutak je opazio napeto Brevilovo lice, ali ni izbliza onako napeto kao lice čoveka koji je sedeo pored njega. Isti izraz pokazivale su i crte čoveka pored vozača: lice naviklo da brzo i efikasno deluje u slučaju da neka opasnost zapreti gazdi koji dobro plaća, ali i mnogo traži...

»Brevil se sklanja«, mislio je ninda. »To znači da će poručnik Gilespi uskoro stići sa svojim 'dugo očekivanim nalogom za pretres. Da li se Brevil plaši poručnika? Ili jednostavno ne želi

da dođe u situaciju da ga ovaj izazove na neki nerazuman potez?«

U svakom slučaju, za njega je to bila pogodna prilika da savlada prepreke na svom putu i prodre u dobro čuvanu zonu Brevilove vile, iako još uvek nije bio siguran da će u njoj naći ono što je tražio...

Odgovor na pitanje ko je Brevil i odakle potiče njegova tajanstvena moć o kojoj niko nije znao ništa pouzdano...

Sem da postoji, spreman da se sruči na svakog ko pokuša da se suprotstavi kolekcionaru bizarnih predmeta.

U svakom slučaju, dok preostali Brevilovi telohranitelji, verovatno predvođeni drugim tajanstvenom ličnošću iz Brevilovog kruga, Ligetom, budu zabavljani posetom policijskog poručnika Gilespijsa, on će pokušati da se probije u unutrašnjost vile i detaljno je pretraži.

Osmehnuvši se za sebe, on dotiče rukom neobično dug zavežljaj na susednom sedištu. Uz pomoć nekoliko stvarčica koje su se tu nalazile neće biti naročito teško ostati neprimećen, bez obzira na sve elektronske igračke kojima se Brevil okružio.

One su, uostalom, bile i jedina slaba strana u sistemu zaštite njegove rezidencije, strana koja je svakako bila veoma brižljivo prikrivena od sposobnog trgovačkog putnika koji je Brevilu prodao taj sistem. Te spravice iza-

zivale su lažnu sigurnost kod telohranitelja, tako da su oni postajali lenji, rezonujući da je mnogo mudrije ostati u sobi i posmatrati šta se zbiva na ekranu, nego se šunjati po mraku rizikujući da se uhvati u neku od skrivenih zamki kojima je okolina vile obilovala.

Tih šum privuče njegovu pažnju i on se zguri nad volanom, osmatrajući prostor oko sebe.

Ne, ništa posebno. Upravo, bio je to zvuk koji je očekivao već gotovo pola časa: zvuk motora policijskih kola kojima je Gilespi dolazio u pretres.

Njegovo vreme se bližilo, jer se bližilo i večer, doba dana kada svi čuvari postaju oprezniji. Ukoliko je želeo da uđe, ovo je svakako bio najpogodniji trenutak...

Iz svog zaklona od granja jasno je video poručnika i Tabasko Pita na zadnjem sedištu policijskih kola i raširio usne u osmeh. Naravno, nije ni očekivao da će vatreni Tabasko poslušati njegov savet i ostati u postelji. Prave potrebe za tim, međutim, nije ni bilo; opekotine su bile lake i, sem bola, neće doneti nikakve neugodnosti.

Sačekao je da se zvuk motora izgubi u pravcu kapije, a onda se nečujno izvukao iz kola, zabacujući onaj dugi zavežljaj na rame.

Mesto za pokušaj ulaska već je ranije bilo odabrano, dobro zaštićeno od pogleda sa svih strana. Dugo ga je istraživao i nije

uspeo da otkrije nikakvu skrivenu kameru ili sličan uređaj koji bi ga mogao odati nevidljivim čuvarima.

Ništa sem prilično obične fotočelije koja je između dve tačke, dva stuba na ogradi, pružala nevidljive prste infracrvenih zraka, stvarajući horizontalnu rešetku kroz koju se nije moglo provući ništa veće od mačke.

Naravno, najjednostavnije bi bilo prekinuti dovod struje do fotočelije, ali je Leslie bio uveren da bi tako grub postupak odmah izazvao žmirkanje neke crvene lampice na kontrolnoj tabli negde u vili i time odmah privukao pažnju čuvara na taj odsek ograde.

»Nedostatak mašte«, mislio je vrteći glavom dok se pripremao za škakljivu operaciju. »To je ono što će uvek ograničavati efikasnost automatskih uređaja za obezbeđenje. »S malo mašte, vešt čovek će uvek uspeti da nadmudri njihovu ograničenu elektronsku inteligenciju...«

Posao koji je bio pred njim nije, štaviše, zahtevao čak ni previše mašte, jer je rešenje nametao neumitni tok logičkog mišljenja, nametnutog nindži godinama teške obuke u tajnoj japanskoj školi. »Svaki problem ima svoje rešenje«, ponekad čak i više rešenja«, govorilo je pravilo staro možda svih hiljadu godina. »Misli, nindžo, misli...«

Preko ograde se nije moglo, jer to nije dopuštala njena vi-

sina i provodnici pod naponom na samom vrhu. Kroz ogradu se takođe nije moglo zbog nevidljivih zraka fotočelije.

Ostajao je, dakle, još samo jedan put.

Ispod ograde...

Nikome ko razmišlja o bezbednosti svog poseda neće pasti na pamet da bi neko imao toliko drskosti i nerava da pokuša sa kopanjem podzemnog hodnika, imajući u vidu patrole koje su sa psima neprestano obilazile ogradu.

Na nesreću po Brevila, ni čovek koji ih je upućivao u obilazak nije imao dovoljno mašte, tako da su se patrole pojavljivale uvek u određeno vreme i uvek iz istog pravca, najavljujući svoj dolazak glasnim razgovorom i nemirnim režanjem pasa.

Spustivši se na kolena kraj ograde, nindža hitrim pokretima obreza veliki pravougaonik u gustoj travi. Zemlja je bila meka i lako je popuštala pred nožem dugog i širokog sečiva, gotovo idealnim za ovakav posao. Izdigavši čitav busen on ga oprezno postavi na već rašireni komad crnog impregniranog platna, a onda žustro napade zemlju unutar pravougaonika izbacujući je pažljivo na ono isto platno.

»Stopa i po do dve biće sasvim dovoljno«, mislio je, »pod uslovom da ove rešetke nisu ukopane dublje od toga u zemlju«.

Nisu bile, jer on ubrzo otkri nepravilan komad betona kojim je, dok je ograda bila građena, zaliven donji deo šipke. Upravo kako je i očekivao, svega stopu i po u zemlji, što je značilo da će deo rupe pod ogradom morati da ima dvostruko veću dubinu.

I pored neprestanog rada, čula su mu bila na oprezu tako da je još iz daljine naslutio nailazak patrola. Ne žureći se, on preciznim pokretima postavi iskopani busen preko načinjenog otvora. Ostatak zemlje, zamotan u platno, odvuкао je desetak koraka dalje, u zaklon iz kojeg je mogao držati na oku prostor oko ograde.

Dva čoveka naišla su lenjim koracima, sa cigaretama u uglovima usana. Nije im privuklo pažnju to što su se psi malo uznemirili, jer ničeg sumnjivog nije bilo u blizini ograde. Produžili su i nestali među grmljem, sa puškama ugodno okaćenim o rame, ne prekidajući svoj razgovor nijednog trenutka.

Imao je, dakle, novih pola sata vremena da prokopa otvor pod ogradom i načini sebi prolaz na drugu stranu. Tiho istresavši zemlju u podnožje jednog drвета, on se hitro vrati ogradi i ponovo raširi platno pored izvađenog busena.

Sada je nailazio teži deo posla, kopanje ispod samih rešetaka i njihovih betonskih stopala, ali je on produžavao gotovo neverovatnom brzinom, pokretima ko-

jih se ne bi postideo ni robot konstruisan specijalno za ovakav posao.

Gornja polovina tela bila mu je već na drugoj strani ograde, tako da je morao paziti na svaki pokret, oprezno kopajući odozdo tako ne naruši travom pokrivenu površinu sa druge strane.

Još deset minuta. Ako sve bude u redu...

Kao i svaki ninda, naučio je da svojim željama i nadanjima ne zamagljuje logični tok misli koji je uvek davao odgovor na pitanje da li se nešto može izvesti ili ne. Upravo zato je još uvek polazio od pretpostavke da sve ipak neće biti u redu i da svakog trenutka može iskrsnuti nešto što bi njegov plan moglo omesti...

Zato se nije ni iznenadio kada je šum iza njega odao da mu se neko približava. Povukao se unatrag jednim jedinim pokretom i upola ispravio, još uvek sedeći u tek iskopanoj jami.

Pogled mu je odmah otkrio ono što je sluh najavio trenutak ranije: dva čoveka.

Dva čoveka koji su prišla veoma tiho i veoma vešto, odajući veliko iskustvo u lovu na ljude...

— Vidi, Barni — reče jedan ledenim glasom — koliki paco, boga mu! Da ga upucam odmah... ili da se malo poigramo sa njim?

Puška u njegovim rukama preteći se diže.

Cev je gledala tačno Lesliju u trbuh i njegovi mišići se nesvesno napeše, očekujući prasak i metak koji će mu munjevitom brzinom razneti utrobu...

*
* *

Tabasko Pit nervozno se vrpolio na sedištu pored poručnika dok je vozač pokazivao čuvaru na kapiji vile nalog za pretres. Ne zbog tog čuvara, nenaoružanog i naizgled nimalo opasnog, već zbog onog drugog koji ih je mrkim pogledom odmeravao kroz uski prozorčić, pre nalik na puškarnicu. Ruke tog momka bile su mu van vidokruga, ali u takvom položaju da je bilo jasno da se u njima nalazi puška.

— Uh — reče kada su kola jurnula uskom stazom prema vili — očekivao sam da nam onaj iz kućice svakog trenutka spraj rafal...

— Neee... — odmahnu Gilespi glavom. — Brevil je suviše pametan za tako nešto. Ni okean ga ne bi mogao oprati da nam se nešto dogodilo bukvalno na njegovom pragu. Dalje od ovog mesta, to je već nešto drugo... ubio bi nas, a da i ne trepne! Kobi, gas... treba da stignemo pred vilu po svim propisima!

— Jasno, poručniče! — isceri se vozač. — Sirena?

— Ne, nećemo da preterujemo — odmahnu Gilespi rukom. —

Sem toga, oni već veoma dobro znaju da dolazimo, momak sa kapije imao je dovoljno vremena da telefonira.

Uz škripu guma, kola se naglo zaustaviše pred širokim mermernim stepeništem.

Gilespi tiho zviznu.

— Zgodno mesto, a — prime ti Pit oprezno se izvlačeći sa svog mesta.

— Aha. Trebalo bi mi otpri like dve i po hiljade godina da do nečeg sličnog dođem sa svojom platom.

— Dve i po, poručniče? — vozač skide kapu i obrisa čelo velikom maramicom. — A šta tek onda ja da kažem?

— Ti ništa nećeš da kažeš! — prijateljski mu se iskezi Gilespi — nego ćeš tu da ostaneš i da otvoriš četvore oči.

— Zašto, poručniče? Može da bude opasno?

— Ne, nego da ti neko ne bi slučajno ukrao ta kola... ovde ima opasnih lopova, znaš, a meni se po ovoj vrućini baš ne ide pešice do grada.

— Noć samo što nije pala — primeti Pit. — Ne bi bilo loše da požurimo...

— Nećemo se dugo zadržati — Gilespi je lagano izvlačio cigaretu i stavljao je u usta.

— Šta onda čekamo?

— Da neko dođe po nas, šta bismo drugo? Znaš da u svim finim domovima postoje vratari čija je dužnost da primaju posetioce?

— A šta ako vratar ne dođe?
— Pit se zagleda prema velikim dvokrilnim vratima koja su zatvarala naizgled potpuno tihu zgradu.

— Onda ćemo ljubazno zakucati i zamoliti da nas puste. Hajde, idemo!

Odbacivši tek zapaljenu cigaretu, poručnik žustro ustrča uz stepenice i zamišljeno se zagleda u njih, tražeći zvono.

— U finim kućama — nasmeja se Pit — nema zvona, već postoje starinski zvekeri. Kao ovaj ovde!

Proguravši se pored Gilespija, on dohvati bogato ukrašeni zvekir i dosta bučno najavi njihov dolazak.

Vratar u raskošnoj livreji kao da je čekao samo taj znak. Vrata se otvoriše tako naglo da Gilespi uplašeno ustuknu.

— Izvolite, gospodo — reče čovek sa bezličnom učtivošću savršenog sluge.

— Tražimo mister Brevila — objasni Gilespi fiksirajući vratarovo lice. Ako je ovome pod tim pogledom bilo neugodno, to nijednim pokretom nije pokazao.

— Mister Brevil nije kod kuće.

— Gle, gle? — podiže obrve Gilespi. — A njegov sekretar? Liget?

— Mister Liget je tu. Želite da vas najavim?

— Obavezno — reče Gilespi. Vratar je i dalje nepomično stajao na svom mestu, buljeći u je-

dnu tačku negde iznad poručnikovog ramena.

— Koga da najavim? — reče odsečno. — Molim vaše posetnice, gospodo.

— Ha-ha-ha! — zvonko se nasmeja Gilespi odstupajući korak unazad. — Pa naravno! Vindi Ričards, tako mi boga! Kada si izašao iz ćorke, Vindi?

Na licu vrataru Pit primeti nagli trzaj, ali njegova zbunjenost nije trajala dugo.

— Posetnice, molim — reče pružajući ruku.

— A na šta ti ovo liči? — nasmeja se poručnik, gurnuvši mu u šaku već zgužvani nalog. — Čini mi se da poznaješ ovakve hartije, Vindi!

— Da, imao sam prilike da ih vidim — klimnu glavom vratar ozbiljnog lica. — Vrlo dobro, gospodo. Izvolite za mnom, odmah ću obavestiti mister Ligeta da ste stigli.

— Dosta komedije, Vindi! — umeša se Pit familijarno. — Veoma dobro znamo da je naša poseta najavljena, kao i to da je nalog za pretres dobijen tek pošto je iz ove kuće uklonjeno sve što bi policiji moglo biti sumnjivo!

— Mir, mir! — upozori ga Gilespi, osvrćući se po raskošnom predvorju. — Boga mu — dodade tiše — nismo ovamo došli da bismo pravili gužvu, Pite: Ti sâm si upravo to zahtevao!

— Dobro, dobro — progundaa Pit. — Izvini, izgubio sam živce

pred tolikom drskošću! Zbog čega je taj Vindi bio u ćorci?

— Ništa posebno originalno — sleže poručnik ramenima. — Poneka provala, nešto šverca droge i slične sitnice. Dovoljno za dve ili tri godine zatvora. Mada, moram priznati da je naš prijatelj Vindi od tada lepo napredovao... video si onu livreju vredí bar deset puta više od uniforme mojih pozornika!

Vindi Ričards, još uvek pod maskom savršenog sluge, ponovo se pojavi iza vrata zaklonjenih zastorom.

— Izvolite u salon, gospodo — reče. — Mister Liget će odmah sići.

— Niko se nije setio da nas ponudi pićem — progundá Pit, odmeravajući ne naročito ukusno uređenu prostoriju, upadljivo malu za ovu vilu u kojoj se prostor nije štedeo. — A ovaj salon Brevilu svakako služi za prijem posetilaca nižeg ranga; pogledaj kako je nameštaj prost i otrcan!

— Liget želi da pokaže gde nam je mesto — sleže Gilepsi ramenima, spuštajući se u fotelju pošto je najpre sumnjičavo odmerio. — Sedi, Pite... i ne nadaj se piću.

— A zbog čega to, gospodo? — progovori neko iza njih i Pit se iznenađeno trže. Visok čovek, ledenog lica, pojavio im se iza leđa, kroz prolaz tako dobro skriven da ga sve do sada nisu ni primetili.

— Mister Liget? — učtivo upita Gilespi ustajući sa svog mesta. Pit se jedva uzdrža da se ne nasmeje izrazu na policajčevom licu koji je trebalo da bude ponizan.

— Zbog čega mislite da vas nećemo poslužiti pićem, poručniče... Gilespi, ako se ne varam?

— Da, Gilespi. Moj pomoćnik, narednik Tabasko. Ovaj... mister Liget, mi smo u pomalo... neugodnoj poseti. Imam nalog za pretres vile mister Brevila...

— Da, tako sam obavešten — klimnu Liget glavom. — Ne vidim razloga za takav postupak, ali... — on resignirano raširi ruke — vršite svoju dužnost, poručniče!

Gliespi se zbunjeno počea po glavi, premeštajući se s noge na nogu.

— Paaa... — otezao je — mislim da to zaista neće biti potrebno, mister Liget. Vídite... bio je to samo, kako da kažem... glup nesporazum. Zapravo, došao sam da bih se izvinio mister Brevilu...

— Ah, stvari tako stoje? — nadmoćno se osmehnu Liget. — Pa onda zaista nema razloga da vas i narednika ne poslužim pićem. Viski? Konjak? Mislim da imam čak i nekog izvrasnog kubanskog ruma ovde u bifeu...

— Ne, hvala — energično reče Gilespi — ali na dužnosti zaista ne pijemo. Smem li se nadati da ćete moje izvinjenje preneti mister Brevilu?

— Svakako, mladiću, svakako. I nadam se da do sličnih stvari ubuduće neće dolaziti.

Pit steže zube, jer mu je već išlo na nerve Ligetov nemarni ton, ton kojim se razgovara sa malom decom i osobama čija je inteligencija otprilike na nivou nešto uspešnijih kretena. Ali se ova igra morala odigrati do kraja i on se uzdrža da ne pokaže svoj gnev.

— To je sve, gospodo? — upita Liget, očigledno odustavši od navaljivanja da ih posluži pićem.

— Pa, u stvari, nije... — Gillespi je guzvao šešir u rukama, ponovo se premeštajući s noge na nogu.

— Da?

— Vidite... mnogo su mi pričali o čuvenoj zbirci mister Brevila. Mogu li... mislim, postoji li mogućnost da je... ovaj... da je vidimo. Znaite, ovo je priлика koja mi se možda više nikada neće ukazati.

— Da, to je tačno — nasmeši se Liget. — Istina, zbirka je u neredu, ali... ne vidim zbog čega je ne biste mogli razgledati. Na žalost, nećete imati previše vremena za to, jer me hitan posao zove u grad za... — on baci pogled na sat — za nekih dvadesetak minuta.

— O, to će biti sasvim dovoljno — uveravao je žustro Gillespi. — Ako vam se žuri, možemo vas i mi odbaciti. Uklju-

čićemo sirenu, znate, tako da imamo slobodan prolaz...

— Ah, ne, toliko ipak nije hitno! — glasno se nasmeja Liget, pokazujući im da pođu za njim kroz onaj isti prolaz iz kojeg je trenutak ranije izašao. — Recite, poručniče... vaš neposredni pretpostavljeni je kapetan Hoker?

— Da, baš on. Divan čovek i veliki policajac... moj životni san je da jednom postanem tako dobar kao što je on sada, ali...

— Pohvaliću vas čim ga vidim — potapša ga Liget prijateljski po ramenu. — Prava je retkost da mladi službenici imaju toliko osećanja takta kao vi, poručniče, prava retkost. Ah, evo u ovoj prostoriji nalazi se zbirka mister Brevila. Veoma vredna, kako ćete se odmah uveriti...

Razgledanje zbirke predstavljalo je antiklimaks koji je Pit i očekivao, čim je shvatio da ih Liget neće odvesti na ono mesto koje mu je Lesli već opisao. Ovo ovde bila je obična i ne naročito uzbudljiva zbirka čoveka koji voli lepe i stare stvari i spreman je dobro da plati za njih. Stari nakit, nekoliko vrednih starih slika, skulpture sa zagonetnim nazivima i potpisima poznatih vajara.

I ništa više...

Neprestani Ligetovi pogledi na sat nagnali su ih da požure i oni se ljubazno rastadoše od Brevilovog sekretara. Čutljivi Vin-

di Ričards otpratio ih je do vrata, a njegovo nezadovoljstvo posetom policijskog poručnika pokazao je samo nešto malo jači tresak zalupljenih vrata nego što to lepo vaspitan sluga sebi sme dozvoliti.

— Ti si promašio profesiju, prijatelju — promrmlja Pit kada se smestila u kola. — Holivud plaće za tobom, časna reč!

—Kakav sam bio, a? — osmehnu se Gilespi gurajući cigaretu u usta i željno uvlačeći prvi dim. — Mali žaca koji je shvatio da je greškom nagazio na veliki žulj i sada puzi na trbuhu ne bi li mu oprostili tu grešku. Upravo ono što je Lidget očekivao...

— Aha. On i Hoker se poznaju. Iako to, samo za sebe, ništa ne znači.

— Davola ne znači — hladno se osmehnu Pit. — Ne budi naivan, Robi. Oni ne samo da se poznaju već i izvrsno sarađuju. Ostaje jedino još da vidimo u kakvom poslu...

— Kuda, poručniče? — umeša se nestrpljivo vozač. Njemu se očigledno nije dopadalo da se duže zadržava pred tom vilom, sada gotovo potpuno zamračenom, i nervozno se osvrtao oko sebe.

— Nikuda — isceri se ovaj. — Hoću da provedem noć na ovom mestu! Imaš nešto protiv?

— Ja? Bože sačuvaj... samo što posle morate da tražite drugog vozača!

— Kako?

— Moja Emili mi je naredila da joj se javim u punoj ratnoj spremi tačno u dvadeset jedan nula-nula. A to je za tri-desetak minuta. Danas mi je godišnjica braka, poručniče. I to deseta, da bi stvar bila još gor.

— U redu! — uzdahnu Gilespi. — Idemo onda natrag. Uostalom, ovde više nema ništa novo da se dozna...

Rafal, koji ih je svu trojicu naveo da se trgnu, dopro je iz tame dvestotinak jardi levo od njih, otrilike na mestu gde se kroz gustu šumu pružala ograde vile.

Za njim je sledio drugi, duži, a onda još jedan usamljen pucanj posle kojeg je zavládala tišina.

— Prokletstvo, šta je sad to? — procedi Gilepsi.

Pit stisnu zube. Pucnjava oko ograde vile... to je moglo da znači samo jedno: Lesli nije uspeo da se neopaženo provuče kroz prepreke!

— Idemo da vidimo! — reče otvarajući vrata na svojoj strani. — Brzo!

Gilepsi iskoči na drugu stranu, odbacujući cigaretu u dugom luku.

— Žao mi je, Kobi dobaci preko ramena žureći da dostigne Pita, ali ćeš izgleda morati da

odložiš proslavu bračnog jubileja za neki drugi dan!

* * *

— Ustani! — zapovedi ninda prvi čovek, visok i izrazito mršav, sa licem koje je svakih nekoliko trenutaka izobličavao nervozni lik. Njegove ruke, međutim, bile su potpuno mirne i cev puške nije odstupala sa svog pravca.

Drugi čovek, nešto niži, ali zato tako širokih ramena da je izgledao kao trokrilni orman, progovori nekoliko užurbanih reči u mali toki-voki okačen o pojasu. Pogled mu je sve vreme bio uperen u Leslija, a druga na dršci velikog kolta postavljene u pravu kaubojsku futrolu na desnom boku.

Ninda se uspravljao lagano, pazeći da ne načini nikakav pokret koji bi mršavog naveo da puca. Pogledi su im bili upereni u njegove ruke, što mu je omogućilo da, pre nego što se uspravio, zgodno podvuče vrh svoje cipele pod široko sečivo noža ostavljenog u tek iskopanoj jami.

— Šta kažu, Barni? — upita mršavi ne gledajući u svog ortaka. Obojica su se držali na bezbednom rastojanju od ninde, rastojanju koje je on, istina, mogao preći jednim skokom, ali bi taj skok ipak nosio previše rizika.

— Da sačekamo — odgovori drugi, neobično visokim, gotovo ženskim glasom. — Onaj prokleti policajac još je u zgradi...

— Komplikuju — mršavi nešto otpljunu tačno Lesliju pred noge. — Najjednostavnije je da sredimo momka i spakujemo ga u jamu koju je tako obzirno sam iskopao. To će nam uštedeti trud da ga posle zakopavamo...

— Ko si ti? — upita Barni ispitujući u polumraku Leslijevo lice. — Kog đavola tražiš ovde? Radiš za policiju?

Ninda odmahnu glavom. Mozak mu je užurbano radio. Činjenica da je Gilespi sa Pitom još uvek u blizini davala mu je nešto veće izgleda, jer ova dvojica verovatno neće smeti da zapucaju ako nešto pokuša.

Samo, da li se smeo osloniti na to? Ljudi kakva su ova dvojica često reaguju instinktivno, kao zver u zamci koja ujeda ispruženu ruku prezirući kaznu koja će odmah potom uslediti...

Svojim osetljivim sluhom hvatao je svaki šum iz pravca vile. Sa ovog mesta trebalo je da čuje kada proradi motor policijskog automobila. To je bio trenutak kada mora pokušati da savlada ovu dvojicu profesionalaca.

A to neće biti nimalo lako...

— Za koga onda radiš? — produžavao je Barni. — Solista?

— Tako nešto — tiho reče ninda. Namerno veoma tiho, računajući sa uobičajenim ljudskim

postupkom u takvim situacijama...

— Šta reče? — upita Barni naginjući se unapred. Nesvesno, načinio je korak bliže, dovodeći sebe u zonu u kojoj ga je ninda mogao dosegnuti dobro odmerenim udarcem nogom.

— Pazi, Barni! — oštro reče mršavi. — Ne suviše blizu, do đavola!

— Šta ti je, Ras, kog đavola? Vidiš da momak nije naoružan!

— Svejedno. Imam utisak da je opasan...

— Hajde, momak — insistirao je Barni — govori jednom! Šta tražiš ovde?

— Ništa posebno — Leslie se trudio da mu glas zadrhti kao od straha. — Mislio sam da bi se u ovako lepoj kući moglo naći nešto zgodno... Prokletstvo, momci, da sam znao da vas dvojica čuvate ovo mesto, ne bih mu prišao ni na sto milja!

— Lopov! — prezrivo reče Barni okrećući se svom drugaru. — Prokleti bedni lopov i, uz to, još i početnik! Ipak si u pravu, treba ga odmah ohladiti i strpati u tu jamu!

— Ne! — zavapi Leslie, pružajući ruke kao da moli. Ponovo prirodan pokret, koji su njih dvojica očekivali i zato ih nije upozorio na opasnost.

Kao naglo oslobođena opruga, desna noga ninde načini kratak, oštar pokret i nož zazvižda kroz vazduh, završavajući svoj kratki let u trbuhu mršavog čoveka.

Glasno uzdahnuvši, on se previ u pasu i prst mu se zgrči na obaraču. Kratak rafal, ali već veoma neprecizan... meci se zariše u meku zemlju pred njegovim nogama.

Ninda je već bio u skoku, odbačen levom nogom visoko u vazduh. Pao je čitavom težinom na Barnija koji se, iznenađen, ušeprtljao oko svog revolvera. Nije imao vremena da ga izvuče iz futrole, jer je smrt stizala užasnom brzinom; dobro odmeren udarac smrskao mu je vratne pršljenove, zabacujući mu glavu daleko unatrag, tako da je temenom gotovo dodirnuo sopstvena leđa.

Za to vreme mršavi je pao na kolena, glasno škrgućući zubima, a cev automatske puške nesigurno se podizala prema nindi. Pre nego što su njegove mutne oči uspele da odrede tačan položaj Lesliejevog tela, ovaj se našao pred njim, pritiskujući levom nogom cev oružja prema tlu.

Dug rafal, rafal u koji je mršavi uneo poslednje atome svoje snage i koji je ispraznio okvir automatske puške. Udarac je već stizao, novi udarac koji je pogodio dršku noža, terajući oštricu još onih nekoliko milimetara koliko je preostalo do njegovog srca...

Već mrtvi kažiprst još jednom se zgrči na obaraču i poslednji metak se zari u zemlju. Ninda istrže nož iz mršavog tela i hitro se obazre oko sebe.

Nikoga još nije bilo u blizini, što je značilo da njegov plan ipak ima izgleda na uspeh...

Podigao je mrtvo telo mršavog i zavitlao ga na vrh ograde. Prasak i svetloplava munja koja je na trenuatk osvetlila unakaženo čovekovo lice označili su da je struja visokog naponu u provodniku učinila svoje. Oslanjajući se na telo nabijeno na šiljke ograde, Lesli se u deliću sekunde nađe na drugoj strani, mnogo pre nego što se zbunjeni čuvar, negde u zgradi, setio da treba pritisnuti dugme automatskog osigurača i ponovo uspostaviti naglo prekinuto strujno kolo...

Nečujan, kao senka, ninda se prikradao kroz grmlje, osluškujući da li će se u blizini začuti lavež pasa. Njih, međutim, nije bilo u blizini...

Možda je za to trebalo zahvaliti poručniku Gilespiju koji se još uvek nalazio u vili... i koji će se verovatno svakog trenutka pojaviti kako bi video ko to puca u ovom mirnom i sada veoma tihom kraju.

Da...

Neko je stizao u trku, bučno dahćući. Za njim, nešto tiše i opreznije, dolazio je drugi čovek...

Ninda sklopi oči, dopuštajući da haragei, to njegovo dragoceno šesto čulo, ispita okolinu.

Ne, neposredna opasnost mu nije pretila, što je značilo da će

ta dvojica ljudi biti na njegovoj strani...

Uprkos mraku, prepoznao je Pitovu glomaznu figuru i hitre, precizne pokrete poručnika Gilespija. Povukao se malo natrag, iako je znao da ga oni u mraku neće primetiti.

Zabacivši onaj svoj tajanstveni zavežljaj na rame, on pohita u pravcu vile, držeći se dubokih senki drveća i žbunja, gotovo instinktivno izbegavajući ljude koji su dotrčavali sa raznih strana koncentrišući se na mestu gde je uspeo da pređe ogradu.

Međutim, ako je želeo da prodre u samu zgradu morao je bukvalno postati senka svoje senke. Čuvari će biti dvostruko, trostruko oprezniji posle onoga što se dogodilo.

Prema tome, bio je to posao za pravog, punokrvnog nindu. I zahtevao svu njegovu veštinu...

U mrklom mraku koji je stvarala jedna velika gomila žbunja, on žurno zbacila odeću sa sebe i veštim pokretima odmota svoj zavežljaj. Kostim od tanke crne svile potpuno mu se priljubljavao uz telo, ocrtavajući svaki mišić; oko pojasa je zakopčao širok kožni opasač iste boje u kojem se krio čitav mali arsenal minijaturnog oružja, završavajući svoje naoružavanje sa dva mača, kraćim i dužim. Katana i vakizaši, smrtonosni duet od čelika iskovanog rukom davno zaboravljenog japanskog majstora.

Sa nekoliko većih poteza nagaravio je očne kapke specijalnom smesom i tek tada na glavu navukao kapuljaču koja mu je potpuno skrivala lice, ostavljajući dva uska proreza za oči.

Uspravljen u tami, još jednom je oslušnuo, a onda zavežljaj sa odećom gurnuo pod najbliži žbun, brižljivo zapamtivši njegov položaj. Krenuo je čvrstim i nečujnim korakom u pravcu vile, gotovo instinktivno naslućujući prepreke na svom putu.

Vrata i prozori prizemlja nisu dolazili u obzir, jer je još prilikom svoje prve posete utvrdio da su zaštićeni prvorazrednim alarmnim uređajima. Mogao ih je savladati, naravno, ali bi mu to oduzelo previše vremena; u zgradu je trebalo ući pre nego što Liget preuzme stvar u svoje ruke i uspostavi neki red među sada još uvek zbunjenim čuvarima i telohraniteljima.

Priljubljen uza zid u jednom uglu, on pogledom odmeri visinu zgrade. Da, bilo je to pravo mesto; mesec koji se tek pojavljivao na horizontu ocrtavao je na travnjaku iza vile oštre konture jedinog dimnjaka postavljenog u centralnom delu.

U ruci ninđe stvori se tanko uže od crnih svilenih niti, opterećeno na kraju olovnom kuglicom. On ga blago zarjha nekoliko puta u jednoj ruci, a onda zavitla uvis, otpuštajući istovremeno drugom rukom uredno na-

motani ostatak užeta. Šum se jedva čuo, nalik tihom siktanju zmijske koju je neko uznemiravao u njenoj rupi...

Teži kraj užeta nepogrešivo se obavio oko dimnjaka nekoliko puta, dajući mu čvrsto uporište. Ninđa snažno povuče užu, a onda bez oklevanja počeo da se vere uz njega, oslanjajući se nogama na rapavi zid. Tu, u samom uglu, koji su činila dva zida, bio je u potpunoj tami, van domašaja pogleda ljudi koji, i ako budu obilazili zgradu, svakako neće podići svoje poglede naviše.

Pridržavajući se jednom rukom, ninđa pažljivo opipa lime-ni oluk duž ivice krova, pokušavajući da ga savije svojim čeličnim prstima. Kako je i očekivao, lim je bio u lošem stanju i mogao ga je odati ukoliko bude neoprezan. Napregnuvši snagu, on hitro pređe tu prepreku i ostade da leži na krovu blagog nagiba, pokrivenom pločama od škrljaca po kojima se već kondezovala vlaga iz vazduha.

Povukavši slobodni kraj užeta na krov, on vrhom vakizašije napade mesto gde su se dve ploče spajale. Desetak minuta kasnije, u krovu je bio načinjen otvor kroz koji se mogao spustiti na tavan. Sklopivši oči, od kojih nije imao nikakve koristi, on se kao zmija provuče, meko se dočekavši na noge.

Tama i jak miris prašine koja se, uprkos opreznosti, lagano dizala sa poda. Na ovo mesto očigledno niko nije dugo zalazio i on pođe malo brže u pravcu mesta gde se, sudeći po stilu i vremenu gradnje, morao nalaziti ulaz na tavan.

Da, vrata su bila tu i ninda bez oklevanja prisloni uho na njih.

Nikakvog šuma. Prsti desne ruke napipaše okruglu bravu i nečujno je pokretoše.

Zaključana, ali je on to i očekivao. Komad žice, izvučen ispod pojasa, za tili čas pretvorio se u upotrebljiv obijački alat. Jedva čujno škripnuvši, brava popusti i ninda se nađe na stepeništu.

Sada je već tačno znao svoj položaj, dva sprata više i nešto po strani od salona u kojem ga je Brevil primio.

Zastao je kako bi još jednom oslušnuo pre nego što je sišao u hodnik koji se protezao sa obe strane stepeništa. Prigušena svetla, debeli sagovi po podu...

I čitav niz potpuno istih vrata, kao u hotelu. Neka od njih bila su zatvorena, neka ostavljena da zjape...

»Tu spavaju telohranitelji«, mislio je ninda. »Nijednog od njih sada svakako nema u blizini... to govore vrata koja su u žurbi zaboravili da zatvore kada je dat znak za uzbunu...«

To je značilo da se mora spustiti još jedan sprat niže. Opasno, s obzirom na uzbuđene glasove koji su sada dopirali iz prizemlja, ali drugog puta nije bilo.

Priljubljen uza zid, on skliznu niz preostale stepenice i zastade pre nego što se usudio da uđe u hodnik. Sluh ga umiri, govoreći da ni na ovom spratu nema nikoga.

Vrata salona bila su tamo... prostorija sa Brevilom neobičnom zbirkom, povezana sa salonom, imala je, dakle, svoj ulaz — upravo ovde!

On im hitro pritrča, još jednom naslanjajući uho na teško, skupo drvo.

Nikakvog šuma...

Stisnuvši zube, on oprezno dotiče kvaku. Posluga je ovde dobro radila svoj posao i kvaka se okrete bez najmanjeg šuma. Otvorivši vrata tek koliko da se može provući kroz njih, ninda skliznu u tamu. Isto onako nečujno kako su se i otvorila, vrata se zaklopiše za njim.

HARAGEI!

Užasno predosećanje opasnosti na trenutak ga sledi u mestu, ali je on bio suviše dobro obučan da bi se prepustio panici. U ovakvoj situaciji sigurnost je bila u brzom kretanju i on načini nekoliko brzih, bešumnih koraka u stranu, imajući pred očima sve vreme potpuno preciznu sliku rasporeda nameštaja u prostoriji koju je video svega jed-

nom, i to veoma kratko vreme...

Brava na vratima kroz koja je prošao tiho škljocnu.

Zaključana!

Ko je to učinio? I kako? Smeo se zakleti da vratima niko nije prilazio, jer njegove uši nisu uhvatile ni najmanji šum.

Daljinska komanda, naravno. Neko je reagovao brzo i inteligentno, presecajući mu jedan od puteva kojima je mogao odstupati...

Duboko udahnuvši vazduh, ninda desnom rukom stisnu dršku katana. Svakog trenutka će u ovoj prostoriji blesnuti snažna svetlost i on mora da bude potpuno spreman za obračun koji će početi delić sekunde posle toga...

* * *

— Pogledaj! — zadahta Pit hvatajući poručnika za ruku.

— Neko je na ogradi!

— Ne prilazi! — upozori ovaj.
— Kroz ogradu je sigurno puštena struja!

— Nisam blesav! — progundā Pit nastojeći da pogledom prodre kroz tamu. — Onaj tip gore nije bio tako oprezan, očigledno...

U poručnikovoj ruci blesnu uski mlaz svetlosti iz minijaturne džepne lampe. Na trenutak se zadrža na izobličenom licu čoveka čiji je gornji deo visio

na njihovoj strani ograde, a onda odluta do podnožja gde se videla sveže iskopana zemlja.

Pit tiho zviznu.

— Vidi, tamo je još jedan. I on izgleda mrtav...

— Aha. A ovde je neko kopanjem pokušao da se provuče ispod ograde... Prokletstvo, šta li se ovde dogodilo?

— Mora da su čuvari skleptali momka koji je pokušao da provali — objasni Pit skrivajući osmeh u tami. Njemu je već bilo jasno šta se ovde odigralo i da je ninda u svoj spisak uvrstio još dva ovejana zločinca. — Momak ih je sredio i kidnuo... verovatno na istu stranu odakle je i došao.

— Misliš da nije uspeo da se ubaci? — progundā poručnik.
— Hmm... otkud onda ovaj tip na ogradi?

— To možemo da pitamo i naše prijatelje — nasmeja se Pit, pokazujući glavom prema vili. Odatle su se već čuli žurni koraci i prigušeni, uzbuđeni glasovi.

— Prokletstvo, ti tipovi bi mogli najpre da pucaju, a onda da počnu da postavljaju pitanja! — prostenja Gilespi, okrećući se prema vili. — Hej! — uzviknu.
— Ne pucajte, ovde je policija!

— Šašav si! — prosikta Pit izmičući se korak u stranu. — Za te momke reč »policija« upravo je ono što izaziva svrab u prstima!

Gilespi odmahnu glavom.

— Brevil ne drži amatere u službi — reče mirno. — A oni svi vrlo dobro znaju da sam ja još ovde... Ne brini, neće pucati. Bar ne odmah...

— Šta se ovde dogodilo? — upita jedan energični glas iz tame. — To si ti, poručniče? Ko je to s tobom?

— Lakše malo! — osmehnu se Gilespi. — Ovde ja postavljam pitanja, boga mu!

Snažni mlazevi iz električnih lampi osvetliše prizor kao usred dana. Zaklonjeni njima, četiri čoveka su se nešto užurbano šaptavala.

— Ova dvojica — počeo Gilespi — pripadaju vama?

— Nama? — čovek koji je govorio u ime ostale trojice nije bio naročito dobar glumac. — Do đavola, nikad ih nismo videli!

— Pogledajte malo bolje! — umeša se Pit.

— Nema šta da gledamo... to mora da su neki tipovi koji su pokušali da provale...

— A ko ih je onda sredio? Da nisu možda izvršili samoubistvo?

— Ko ih je sredio? Možda i vas dvojica... koliko vidim, vi ste bili najbliži mestu zločina. A možda su sredili jedan drugog, a?

— Hoćete, dakle, igru po svim propisima? — hladno se osmehnu poručnik. — U redu. Naredniče — obrati se Pitu zvaničnim tonom — trkni do kola i pozovi

pomoć. Kompletnu ekipu, naravno... moramo da pretresemo čitav ovaj kraj. Onaj nalog za pretres ipak će nam dobro doći...

Čuvari se zgledaše, jer im se pomisao o gomili od dvadesetak policajaca koji zavlače svoje noseve u svaki ugao imanja očigledno nije dopola. Nijedan od njih, međutim, ne načini nikakav pokret da bi sprečio Pita koji, držeći ih na oku, pohita natrag u pravcu vile.

»Poručnik ima živce«, mislio je. »Tu četvoricu ništa ne bi stajalo da su nas izrešetali i kasnije tvrdili kako smo poginuli u sukobu sa nepoznatim provalnicima... Ipak, izgleda da je Gilespi u pravu i da Brevil ne želi nevolje u blizini svoje kuće...«

Vozač se nervozno vrpeljio na svom sedištu sa mikrofonom već u rukama, tražeći svakako ohrabrenje u neprestanom kontaktu sa centralom. Trgao se kada je Pit nečujno izbio iz tame i nagnuo se nad njega.

— Šta se dogodilo? — upita nervozno, spuštajući staklo. — Je li poručnik...?

— Sve je u redu s tvojim poručnikom — osmehnu se Pit. — Rekao ti je da pozoveš centralu i zatražiš pomoć. Što više ljudi, to bolje. Tamo kod ograde su dva tipa koje je neko ohladio i poručnik želi istragu po svim propisima.

Vozač zastenja, odmahujući glavom, jer ono što je Pit rekao moglo je značiti samo nekoliko sati zakašnjenja više, ali poslušno prenese u etar Pitove instrukcije.

Pit ispod oka baci pogled prema zgradi koja je još uvek bila u tami.

»Hmm... možda je ovo prilika da malo procunjam unao-kolo«, pomisli. »I Leslie je negde u blizini... ona dvojica pored ograde nose sve tragove njegovog prolaska...«

Objasnivši u nekoliko reči vozaču da će malo razgledati vilu, on mirnim korakom pođe uz stepenice i otvori vrata ne trudeći se da upotrebi zvekir. Predvorje je bilo u polumraku, a ukočene prilike Vindi Ričardsa nije bilo nigde na vidiku. Tabasko zastade na početku stepeništa pokušavajući da u sećanje dozove Lesliejev opis prostorije u kojoj se nalazila Brevilova stvarna zbirka.

Uprkos svojoj ogromnoj masi, napredovao je brzo i veoma tiho, ne nailazeći na prepreke. Za iskusne telohranitelje, kakve je Brevil držao u službi, to je bio veliki negativni poen; u situaciji kada se policija nalazi u blizini, morali su motriti na sve prolaze i nije ih mogao opravdati čak ni događaj kod ograde.

Smešeći se u sebi, Pit zastade pred teškim vratima od nekog skupog egzotičnog drveta gleda-

jući po hodniku oko sebe. Još uvek nikakvog šuma...

U času kada je pružio ruku da dohvati kvaku, ona se, uz tiho škljocanje obrte oko svoje ose. Pit trže ruku kao da se opekao...

»Otključana?«, pomisli »Ili zaključana? Da li mi neko čini uslugu ili pokušava da me spreči da ovamo upadnem?«

Njegovi snažni prsti oprezno dotakoše hladni metal. Brava je bila zaključana.

Još jednom se osvrno oko sebe, stežući zube. Neko ga je držao na oku, možda uz pomoć skrivene televizijske kamere ili na neki drugi način...

Da li da ipak pokuša da uđe u tu prostoriju, očigledno mnogo bolje čuvanu od ostalih? Nije bilo te brave koju ne bi uspeo da otvori, naravno pod uslovom da ga za to vreme niko ne uznemirava...

Podsetivši sebe da trenutno igra ulogu policijskog narednika, Pit se isceri u nekoliko prava-ca, poklanjajući tu karikaturu osmeha eventualnim nevidljivim posmatračima, a onda podiže ruku i odlučno zakuca na vrata pred sobom.

— Ima li koga? — uzviknu glasno i arogantno, u dobro prostudiranom policijskom maniru. — Otvorite!

Brava škljocnu i on nape mišiće, spreman na iznenadni napad, ali vrata ostadoše zatvorena.

— Uđite! — doviknu jedan glas iznutra. — Ali, brzo, za ime božje!

Ligetov glas!

Šta se to događa unutra?

Pit oprezno dotiče bravu i naglo otvori vrata, ostajući prislonjen o dovratnik, sa revolverom koji mu se stvorio u ruci.

Liget je stajao na drugoj strani oveće prostorije, kraj table koja je podsećala na kontrolne uređaje svemirskog broda. I u njegovoj ruci nalazio se revolver, glomazno ružno oružje velikog kalibra.

Cev revolvera bila je uperena u priliku koja je mirno i naizgled opušteno stajala uz suprotni zid. Priliku obučenu potpuno u crno, tako da joj je čak i lice bilo skriveno crnom kapuljačom sa dva uska proreza za oči.

— Baš dobro, naredniče! — Liget je govorio kroz stisnute zube, ne usuđujući se da pomeri pogled sa ninđe. — Uhvatio sam provalnika... ali budite prokleta oprezni... ovo je ninđa!

— Šta?! — zinu Pit sa glupavim izrazom na licu. Cev njegovog revolvera nesigurno je šetala između Leslija i Ligeta. — Kako rekoste?

— Ninđa, do đavola! — nestrljivo ponovi Brevilov sekretar. — Užasno je opasan... pucajte na prvi sumnjiv pokret!

— Ninđa? Hajdete, Liget, niste se valjda uplašili ovog mas-

kiranog klovna... zaboga, ninđe već odavno ne postoje... ako su ikada i postojale!

Liget je vrteo glavom.

— Ne, one postoje, a dokaz je pred vama! Prokletstvo, može li ta vaša prokleta policijska glava nešto da shvati... moramo odmah da ga razoružamo, inače...

— Mir, mir... — nasmeja se Pit. — Čega se plašite? Od oružja momak ima samo ta dva šašava mača za pojasom... Nego... — on namršti obrve kao da mu je na pamet iznenada pala genijalna pomisao — da nije on te mačeve ukrao odavde?

— Može biti! — klimnu Liget glavom. — Još uvek nisam uspeo da proverim da li nešto nedostaje... maločas sam ga iznenadio i...

Pit je u međuvremenu napesto razmišljao. Liget, naravno, nije iznenadio ninđu kao što je verovao, ali je zato s pravom strahovao od njega, jer ga je Lesli za ovo vreme mogao stotinak puta ubiti na neki od neočekivanih načina koje su ninđe razvile do prave umetnosti. Prema tome, Lesli još uvek ne želi Ligetovu smrt i on sam morao se ponašati tako da izbegne takvu mogućnost.

— U redu, momak! — reče energičnim glasom, okrećući se Lesliju. — Baci to gvožđe dole i skidaj masku! Da vidimo s kim imamo posla!

Ispod oka je motrio na Ligeta na čijem licu zaigra trijumfalni

osmeh. Prilika u crnom lagano prinese ruku pojasu i dva mača u bogato ukrašenim koricama, jedva čujno skliznuše na debeli tepih.

Blesak u Ligetovim očima bio je jasan signal čak i za početnika. Duga cev revolvera u njegovoj ruci malo se podiže i prst zaigra na obaraču.

— Ne! — dreknu Pit, više da bi mu skrenuo pažnju. Nije postojala ni najmanja opasnost da hitac iz tog oružja pogodi nindū.

Nešto blesnu kroz vazduh, praćeno jedva čujnim ostrim zviždukom. Pre nego što je uspeo da savlada pritisak opruge na okidaču, Liget dreknu i ispusti oružje iz ruke. Levom rukom stezao je mišicu desne, gledajući u nindū očima koje je iznenada ispunio smrtni strah.

— Pucaj, naredniče! — vrisnu. — Pucaj!

Pit mu priđe sa osmehom na licu, vraćajući revolver u vešto načinjenu futrolu ispod pojasa. Nindā, na drugoj strani, hladnokrvno se saginjao da vrati svoje oružje u pojas.

Liget ustuknu korak unazad, a u očima mu se, umesto straha, pojavi mržnja.

— Proklet bio! — zareža zureći u Pita. — Kupio te je, zar ne? Koliko te plaća? I poručnik je na njegovom platnom spisku, je li tako?

— Zaveži, Liget! — nasmeja se Pit hvatajući ga za desnu ruku.

— Pusti da vidim ranu... Hmm, dobro si prošao, nema šta. Da je moj ortak hteo, ovo parče čelika sada bi ti bilo u srcu.

Gurnuo je Ligetu pod nos sitni metalni predmet izvučen iz rane na mišici: čeličnu zvezdu sa ivicama oštrijim od žileta. Šuriken, užasno oružje nindā koje je ubijalo preciznim pogodcima u vitalne tačke ljudskog tela.

Obrisavši ga o Ligetovu odeću, Pit vešto dobaci šuriken nindī koji ga vrati pod pojas.

— A sada možemo da razgovaramo od početka — reče Pit sa lukavim osmehom na licu. — Samo što ćeš ovoga puta ti odgovarati na pitanja, Liget. Gde ti je gazda?

— Ah, njega biste vi hteli — isceri se Liget. Na licu mu je bilo vidljivo da mu se samopouzdanje brzo vraćalo dok je maramicu izvučenu iz džepa sakoa pritiskivao na ranu.

— Da, njega. Možeš da počneš, Liget, slušamo te...

Ispod oka Pit je motrio nindū koji je proučavao jedan po jedan eksponat iz Brevilove zbirke. Načinio je pokret u trenutku kada je Pit postavio pitanje i ovome bi jasno da treba nastaviti istim putem.

— Dakle?

— Neću reći ni reči pre nego što doznam s kim imam posla — i pored bledila na licu Ligetov glas bio je čvrst.

— Grešiš, Liget. Brevil ide pod led, to je više nego sigurno.

Na tebi je da odlučiš hoćeš li mu praviti društvo ili ćeš ostati na površini.

Ponovo jedva primetni signal rukom od ćutljive prilike u crnom koja je lagano obilazila prostoriju, praćena podozrivim Ligetovim pogledom. Pit je i dalje vodio ispitivanje onako kako je Leslie želeo. Ligeta, dakle, nije trebalo štedeti.

Liget se oprezno spusti u stolicu, a Pit mu se primače, motreći da ne načini neki sumnjiv pokret oko kontrolne table.

— Govori, čoveče! — reče oštro, paleći cigaretu. — Nemamo celu noć...

— U stvari — nasmeši se Liget, pokazujući da je ponovo potpuno siguran u sebe — nema razloga da vam ne kažem sve o Brevilu...

— Pametan momak! — zaključuje Pit sa osmehom. — Ali, počni već jednom, boga mu!

— Ne zato što se plašim tebe ili onog maskiranoo tipa tamo — Liget se udobnije zavalio u stolicu. — Štaviše, ubeđen sam da poznajem lice ispod one kapuljače, iako to u ovom trenutku nije posebno važno...

— Tako je. Govori samo o onome što je važno.

— Rekoh, vas dvojica me ne možete uplašiti. Stvar je u tome što Brevilu niko ne može ništa. Shvatate? Ili treba da ponovim? Brevilu ne može niko n-i-š-t-a!

Pit ponovo pogleda prema nindi. Ovaj je stajao, posmatrajući

Ligeta kroz uske proreze svoje maske. Pit je veoma dobro znao šta taj pogled znači; pouzdanije od svakog detektora laži pogled ninde motrio je svaki mišić na Ligetovom licu, analizirao svaku vibraciju njegovog glasa, donoseći nepogrešivi zaključak o tome da li sekretar tajanstvenog Brevila govori istinu ili ne.

— Produži — reče. — Osećam da stvar tek sada postaje interesantna...

*
* *

Po prvi put posle mnogo sati Tabasko Pit oseti kako ga opekotine po leđima bole i on promrsi neku psovku kroz stisnute zube, bacajući pogled pun nade na poručnika Gilespija okruženog velikom grupom novinara. Ta impovizovana konferencija za štampu trajala je već predugo za njegov ukus, pogotovo što sada, pošto su dva mrtva tela uklonjena i čitav prostor brižljivo fotografisan po sto puta, pored ograde Brevilovog imanja nije bilo više ničeg zanimljivog.

U glavi mu je zujalo od analgetika koje je sručio u želudac povrhom debljeg sloja odličnog viskija iz Brevilovog bara, ali još više od onoga što su on i Leslie doznali od Ligeta. Morao je neizostavno da razgovara sa Gilespijem, a taj šašavi poručnik je već gotovo čitav sat strpljivo

odgovarao na pitanja gomile novinara i ljubazno se smeškao kad god bi sevnuo blic ili zazujala filmska kamera.

Vozač je mirno hrkao oslo-njen rukama na volan i glave zabačene unazad, očigledno pot-puno umiren time što će nje-gova Emili na televiziji videti zbog čega ne dolazi na proslavu desetogodišnjice braka. Pit za-pali poslednju zgužvanu ciga-retu iz pakla i zagleda se u mrak koji je još uvek okruživao vilu.

Negde tamo još uvek se nala-zi Lesli Eldridž, pretresajući zgra-du od vrha do dna, ali je Pit znao da je to uzaludan posao.

Kao i sam Lesli, jer je i kra-tak pogled na zbirku pokazivao da su oni glavni eksponati ne-stali zajedno sa njihovim vlas-nikom. Ninde, međutim, nisu ve-rovale u prebrze zaključke i improvizaciju; Lesli će pretražiti zgradu stopu po stopu, nadajući se da će otkriti neki trag koji će ga uputiti do novog Brevilovog skloništa.

U tome im Liget nije mogao pomoći, jer ni sam to nije znao. Pit uzdahnu sećajući se nekoliko trikova koje je pokazao bespo-moćnom sekretaru; možda nije bilo baš fer mučiti ranjenog čo-veka, ali, prokletstvo, stvar je bila suviše ozbiljna da bi ga takvi obziri mogli zaustaviti.

Ispravio se naglo na svom se-dištu, jer je i Gilespi iznenada raskinuo krug reportera oko se-be i žustrim korakom se uputio

kolima. Gotovo je odgurnuo Pita zauzimajući mesto pored njega. Besno je zalupio vrata, ali vo-zača to nije prenulo iz sna.

— Prokletstvo, Kobi, kako mo-žeš da spavaš u ovoj gužvi! Hajde, pali motor, idemo!

— Kuda? — vozač je zevao, pipajući po tabli da bi, još uvek zatvorenih očiju, potražio ključ.

— Kuda? Glupo pitanje za tri ujutru, do đavola! Nikad nećeš postati ništa više od običnog vo-zača, Kobi!

— Onda u krevet — flegmati-čno zaključi Kobi, paleći svetla kako bi rasterao foto-reportere koji su već hitali za poručnikom praveći novi krug oko kola. — Poručniče, koliko ću dobiti ako pogazim nekog od ovih dosadnih tipova?

— Ništa! — zevnu i Gilespi. — Uvek možemo predstaviti stvar kao da je momak pokušao da omete policiju u vršenju dužno-sti. Uključi sirenu i daj gas, vi-dećeš kako će se razbežati...

Tako drastične mere bile su, srećom, nepotrebne jer se repor-teri mudro ukloniše ispred za-huktalog vozila. Trenutak kas-nije bili su sami na vijugavom šumskom putu, osvetljenom samo njihovim farovima.

— Probudi me kad stignemo do kuće, Kobi — progundā Gi-lespi smeštajući se malo udob-nije na sedištu. — Pite, na koju ćeš ti stranu?

— S tobom, poručniče! — na-smeja se ovaj. — A ako si mi-

slio da sada ideš u svoj momački krevet, onda se grdno varaš. Ništa od spavanja!

— Đavola! Što se mene tiče, može da počne i treći svetski rat! Spavam sa službenim pištoljem pod jastukom, pored isključenog telefona. Prvi kućkin sin koji se usudi da me probudi pre podneva dobiće metak u želudac!

— Nećeš moći da zaspiš — nasmeja se Pit. — Hoćeš da se kladimo?

— Ha! Hajde da se kladimo da ću zaspati u ovim prokletim kolima pre nego što prođe deset sekundi!

— Deset? Hmmm... pokušaću onda da budem kratak. Znam šta smeru Brevil.

— Šta?!

— ...osam... devet... deset! — pobedonosno objavi Pit. — Pobednik i prvak sveta u razbuđivanju uspavanih policijskih poručnika — Tabasko Pit! Dobio sam opkladu, Robi, još nisi zaspa...

— Zaveži, do đavola! Kako si to doznao? Od Ligeta, a?

— Od Ligeta. Za divno čudo, momak je bio veoma raspoložen za priču. Štaviše, tvrdio mi je kako i sam odavno sumnja na njega i kako je već obavestio policiju o Brevilovim sumnjivim vezama. Smešna priča, a?

— Vrlo — progunda Gilespi paleći cigaretu. — Kome kaže da se obratio u policiji?

— Stvarno ti se spava kad se sam nisi toga setio! Kome drugom nego tvom pretpostavljenom!

— Kapetanu Hokeru? Neka sam proklet!

— A zašto da ne? — sleže Pit ramenima. — Ta priča drži vodu... i ujedno objašnjava Brevilove veze sa Hokerom. Tvoj kapetan će iz ove male afere izaći čistiji od svakog anđela, videćeš.

— Što će jako koristiti političkoj karijeri za koju se već prilično dugo sprema. Hmm,... i šta je to neverni sekretar odao mom divnom kapetanu o Brevilu?

— Bio je vrlo indigniran dok je tvrdio kako mu se Brevilovo ponašanje sve manje dopadalo. Neki sumnjivi tipovi neprestano su se muvali po vili i oko nje, a u poverenju mi je odao da je čak i vratar bivši robijaš. Rekao je da se Brevil već dugo ne bavi poštenim poslovima, onima koji su mu i doneli bogatstvo, ali ni sam ne zna koji su to nepošteni poslovi bili dok je to bogatstvo strelovitom brzinom uvećano. Kaže da već prilično dugo ne uživa Brevilovo poverenje, da živi u strahu da će ga ovaj jednog dana likvidirati, i da ga nije napustio samo zato što se plašio posledica takvog postupka.

— Siroti čovek — reče poručnik bez trunke sažaljenja u glasu. — Je li rekao još nešto uz taj plač na tvom ramenu?

— Kako da ne! Po njemu, Brevil je u svoje vreme učinio neku

krupnu uslugu CIA i oni od tada vode računa da mu se ništa ne dogodi zbog njegovih prljavih poslova. Liget misli da ovaj povremeno još uvek radi za njih; jedino tako može objasniti odsustvovanja od po sedam do deset dana, o kojima Brevil izbegava da govori.

— Milioner — agent CIA? — odmahnu Gilespi glavom. — Liget nema neko naročito mišljenje o tvojoj inteligenciji, Pite, ako je pomislio da ćeš i to proгутati...

— Tačno. Moj zaključak je da Brevil jeste nekome učinio krupnu uslugu, ali da to nije bila CIA, već nego drugi...

— Mafija, a? Mnogo verovatnije. Njihov kodeks mnogo je strožiji i neće se dogoditi da strada čovek kome nešto duguju, sve dok ne postoji opasnost da će ugroziti njihovu sigurnost. Da, da taj zaključak mnogo mi se više dopada od Ligetove priče... To je bilo sve što si doznao od nje-ga?

— To je bio samo početak! — uzdahnu Pit. — Rekoh ti da je bio raspoložen za brbljanje, do đavola. Otkrio mi je šta Brevil sprema, njegovo remek-delo. To su reči, kaže, kojima se sam Brevil poslužio. Remek-delo!

— Remek-delo? — progundā Gilespi. — Ne drži me u neizvesnosti, Pite, pobogu, nismo u lošem krmiću... šta hoće taj dripac — da opljačka Fort Noks, otme predsednikovu ženu, snimi

pornografski film o članovima Senata ili proda Rusima tajnu spravljanja koka-kole?

— Na žalost, ništa tako prozaično. Brevil želi novi eksponat u svojoj zbirci...

— Ne mogu više da pogađam! — stenjao je poručnik. — Reci mi... ili još bolje, nemoj mi reći ništa! Ne želim da znam! Neka ga juri kapetan Hoker, njegova plata je ionako skoro dvostruko veća od moje! Da, odlična ideja — idi i ispričaj sve Hokeru, a ja odoh u krevet, važi?

— Odlične ideje, poručniče! — javi se iznenada vozač. — Evo, ni ja više neću da vozim... Oдавде sam desetak minuta autobusom do kuće, a vi se vozajte do jutra, ako želite... ionako imate više od dva puta veću platu od mene!

— Glas razuma! — nasmeja se Gilespi kiselo. — Podseća me da policajac nema radnog vremena... iako to isuviše dobro znam. U redu, šta hoće Brevil?

— Video-kasetu sa najefektnijim ubistvom godine.

— Utišaj malo taj motor, Kobi! — dreknu Gilespi. — Ništa ne čujem, do đavola! Šta si rekao, Pite?

— Video-kasetu sa najefektnijim ubistvom godine — ponovi ovaj mirno. — Stvar mora biti prava, naravno, nikakvi trikovi ne dolaze u obzir. Plaća pravim dolarima. Milion komada u sitnim novčanicama, a uz njih lažni

pasoš i viza za neku od južno-američkih država. Zgodno, a?

— Veoma — zaškruta zubima Gillespi. — Hmm... milion dolara. Umeo bih da upotrebim tu lov, časna reč. Kobi, gde u ovo doba noći može da se nađe dobar video-uređaj? Sa kamerom i svim ostalim...

— Ne računajte na moju pomoć, poručniče — odgovori vozač mirno. — Moja Emili nema toliko mašte da izvede efektno ubistvo... Staromodna žena: njen domet je otrov u kafi, u najboljem slučaju davljenje u kadi. Sem toga, ne biste vi pokupili tu lov, već ona...

— Ko govori o njoj, do đavola! Ja želim te pare... a imam dovoljno mašte da nešto smislim... Čekaj, Pite: kako on to misli da objavi potencijalnim ubicama, boga mu? Nijedan list nije toliko glup da štampa takvo nešto!

— A ko to kaže? Ponegde čak ne mora koristiti ni plaćeni oglaš; ima listova koji će se otimati da to štampaju — i to na prvoj strani!

— U pravu si — uzdahnu Gillespi. — Hmm... ne možemo ih sprečiti, ali možemo bar da pokušamo! Svaki sudija sa malo mozga u glavi proglasiće to za podstrekivanje na krivično delo. Vidiš, to bi moglo da upali...

— Prekasno.

— Šta?!

— Prekasno, eto šta. Brevilov nestanak bio je savršeno dobro

tempiran. Kao i Ligetovo priznanje, uostalom... Ta stvar je već objavljena i li će do jutra biti objavljena.

— Znao sam. Sve dobre ideje u poslednje vreme stižu mi sa zakašnjenjem... od pet minuta do pet godina, kako koja... Čekaj da proverim i ovu: kako Brevil misli da mu te kasete budu dostavljene? Objavio je svoju adresu ili nešto slično? Ne, nemoj govoriti — setio se nečeg tako da mu ne možemo ući u trag, naravno...

— Naravno — složi se Pit sa osmehom. — Naš prijatelj Brevil je inteligentan dečko.

— Kako?

— Prilično jednostavno. Sve kasete treba slati na adresu jedne televizijske stanice u Los Anđelesu, a »autorstvo« će se dokazivati kopijom kasete.

— Glupo. Zamolićemo policiju u LA da te kasete pokupi i od Brevilovog plana neće biti ništa, ili ipak hoće, a?

— Hoće! — uzahnu Pit tužno. — Televiziju niko ne može naterati da oda adresu čoveka koji kasetu pošalje, jer zakon štiti izvor njihovih informacija. Naravno, oni će ih emitovati, u to uopšte nemoj da sumnjaš.

— Ne sumnjam. Kao ni to da će biti emitovane u najgledanije vreme. Kako će nazvati seriju »Krv«, »Krv i suze« ili nešto slično?

— Videćemo, i to veoma brzo. Liget mi je rekao da ta stanica

pripada Brevilu, ali ni to neće moći da se dokaže, jer glavninu akcija drži korporacija čiji je kapital potpuno anoniman. Vrlo prosto.

— I vrlo efikasno. Utoliko bolje...

— Zašto to? Imaš opet neku ideju?

— Najbolju u poslednjih trideset godina, časna reč! S obzirom da Brevilu ne mogu ništa, ipak idem u krevet. Laku noć, Pite!

Ispruživši svoje duge noge koliko god je to prostor dozvoljavao, on spusti glavu na naslon sedišta i zahrka gotovo istog trenutka dok ga je Pit sa nevericom posmatrao.

Vozač se okrete da baci pogled na njega.

— Spava, a? Sad ga ni topovi ne bi probudili... pametan momak...

— I prepametan! — oštro reče Pit. — Slušaj, nemoj da tebi neke slične ideje padnu na pamet, inače...

— Jezivo! — uzdrhta Sumiko skrećući pogled sa fotografije koja je zauzimala gotovo čitavu prvu stranu novina. Malo razlivene konture svedočile su da je fotografija snimljena sa televizijskog ekrana, a to je potvrđivao i neveliki tekst u dnu strane.

Bio je to prvi film sa snimljenim ubistvom koji je stigao u TV stanicu WBC u Los Angelesu i emitovan još iste večeri. Okružni tužilac odmah je izdao nalog da se kasete zapleni, ali su advokati stanice bili u punom broju i raspoloženi za borbu koja je donosila dodatnu besplatnu reklamu za njihov program. Sudija Kertis glatko je odbio da potvrdi nalog i autor kasete mogao je potpuno mirno da se nada svojoj nagradi od milion dolara.

Mada za to nema nekih velikih izgleda, zaključio Leslie, razgledajući fotografiju. Ubice po pravilu nemaju mnogo mašte, pa ni ovaj nije bio izuzetak, bez obzira na to što je potpuno nago i prilično zgodno telo veoma mlade devojkice visilo o čeličnom užetu kрана nad tek započetim novim blokom poslovnih zgrada u samom centru.

Sinoć je na televiziji prikazana ne naročito dobro snimljena kasete sa detaljima ubistva bez mnogo komentara. Jutarnje novine, međutim, već su imale sve ostalo: ime i adresu žrtve, godine starosti, izjave prijatelja koji su tvrdili da su šokirani i da pojma nemaju ko bi imao razloga da ubije tako mirnu i povučenu devojkicu, izjavu policijskog inspektora koji je zadužen za istragu i sve ostalo što se obično objavljuje u takvim prilikama.

Ukratko, sve sem imena ubice.

A ono je bilo poznato televizijskoj stanici i nalazilo se zapisano na jednom komadiću hartije u nekom od sefova u gradu.

— Ne bi bilo teško doznati gde čuvaju original kasete — promrmlja Pit. On je još uvek bio mamuran od dugog sna, a i leđa su ga ponovo bolela i pored analgetika koji je popio uz kafu.

— Ali bi teško bilo doći do njega — reče Leslie namrgođenog lica. — I ne naročito korisno. Policija možda želi ovog ubicu ali nama on nije potreban, pre svega zato što su izgledi da će Brevil stupiti u kontakt sa njim zaista zanemarljivo mali. Ovo nije ubistvo kojim bi se mogao ponositi u svojoj šašavoj kolekciji!

Sumiko se još jednom strese.

— Užasno! — reče. — Znam koliko ta reč prazno zvuči, ali ne mogu da nađem drugu. Kakav je to zločinački mozak smislilo tu ludost, Leslie? I zašto? Šta time želi da dokaže, da smo svi mi još uvek zveri?

— Što i jesmo, draga moja — promrmlja Pit tražeći povoljniji položaj na sofi u hotelskom apartmanu koji će narednih nekoliko dana biti skrovište za Leslija i Sumiko. — Ali su neki od nas veće zveri od ostalih. Brevil na primer.

— Les... — neodlučno počeo devojka. — Zbog čega te je on tražio...? Hteo je da učestvuješ u... u ovome?

— Malo verovatno — odmahnu ninda glavom. — Mislim da je objašnjenje mnogo jednostavnije; Brevil je morao znati kakvu će reakciju izazvati objavljivanje njegovog »konkursa za ubistvo godine«. Potreban mu je čovek na koga će u svakom trenutku moći da se osloni, jer očigledno više čak ni u Ligeta nema poverenja. Ovaj zaista ne zna gde bi se Brevil mogao nalaziti, u to sam se sinoć uverio...

— Ja mislim da je on negde u Los Angelesu — reče Pit. — Najbolje bi bilo da odmah krenemo tamo, do đavola!

— Predosećanje? — osmehnu se Leslie. — Ne, nećemo krenuti ni u Los Angeles, niti bilo gde dok ne budemo imali nešto konkretnije u rukama.

— Ti se na svoja predosećanja uvek oslanjaš — tvrdoglavo reče Pit.

— »Predosećanje« je samo najpogodnija reč u engleskom jeziku koju sam odabrao da bih opisao ono što osećam — mirno odvrati ninda. — U suštini je to samo krajnji produkt razmišljanja kojeg čak nisam ni svestan, Pite; moj mozak često sam od sebe poveže činjenice koje naizgled nemaju nikakve veze među sobom i sugerira mi rešenje problema. Iza toga su ipak neke činjenice, samo interpretirane na drugi način. Nema do sada nijedne koja bi govorila da je Brevil u Los Angelesu.

Sumiko se naže da bi potapšala Pita po ruci.

— Ne ljuti se — reče tiho. — Znam da ti ova neaktivnost ide na nerve kao i svima nama, ali se moraš obuzdati. Pre ili kasnije Brevil će načiniti neku grešku i mi ćemo ga ščepati, vi-dećeš!

— Znam... ali, koliko će ne-dužnih devojaka stradati pre to-ga, to je ono što želim da znam! — prasnu Pit.

— Ne mnogo, nadam se — glas ninde zvučao je umirujuće. — Tvoj prijatelj Gilespi uskoro će se pojaviti sa svim podacima o Brevilu do kojih je mogao da dođe; možda je ključ u nekom od tih podataka.

— Neće biti, do đavola! Brevil je za takvo nešto suviše oprezan. Pametnije bi bilo da onog Ligeta držimo na oku... ne znam za-što, ali on meni izgleda opasniji od gazde, iako je poslednji put bio veoma miroljubiv.

Telefon na stočiću oštro zaz-voni i Tabasko se trže. Mirnim pokretom Lesli podiže slušalicu.

— Poručnik Gilespi — reče glas sa druge strane žice. — Pite?

Lesli bez reči dodade sluša-licu Tabasku koji je nervozno ščepa.

— Kaži, Robi! — reče. — Do-znao si nešto?

Nekoliko trenutaka je ćutao i klimao glavom slušajući svog sa-govornika, a onda mu se sa usa-na ote glasna psovka.

— I to je sve? — upita.

Nije bilo sve, jer je morao da sasluša još nekoliko rečenica pre nego što mu se lice razvuklo u osmeh.

— U redu, Robi — reče na kraju. — Hvala ti... mnogo si nam pomogao. Videćemo se us-koro, nadam se.

Lice mu je blistalo kada je vratio slušalicu na njeno mesto.

— Šta se dogodilo? — čak ni uvek uzdržljiva devojka ovoga puta nije uspevala da prikrije svoje nestrpljenje.

— O Brevilu nije doznao ni-šta novo — reče Pit sa onim is-tim osmehom na licu. — Uobiča-jeni policijski dosije sadrži sa-mo gole generalije i ništa više, ali je uz njih oznaka da negde drugde postoji i neki potpuniji dosije. Kada je počeo da se ras-pituje za njega, doznao je da njegov čin nije dovoljno visok da bi sebi mogao dopustiti čak i da razmišlja o tom dosijeu. Zgod-no, a?

— I zbog toga se tako ceriš? — prekorno reče Sumiko. Lesli je ćutao, čekajući nastavak Pito-ve priče.

— Cerim se zato što naš tvr-doglavi mladi prijatelj nije odus-tao — reče. — Otišao je kape-tanu Hokeru, a ovaj mu je za-pretio da će ga prekomantovati za pozornika u Kineskoj četvrti ako mu još jednom pomene Bre-vilovo ime...

— Ništa, znači, i od toga — uzdahnu devojka zabacujući ko-

su sa lica. — Imaš li ti neku ideju, Les...

— Možda — osmehnu se ninda. — Dozvolimo najpre Pitu da nam ispriča do kraja.

— Šta, zar ima još nešto?

— Kako da ne! — Pit gipko skoči na noge, zaboravljajući na bol u leđima. — Ono najbolje! Liget je kidnuo iz vile, ali ga poručnikovi ljudi drže na oku; uprkos Hokerovoj izričitoj zabrani. Gilespi me je zamolio da ga ja preuzmem jer ne može tako dugo da odvaja ljude od redovnog posla. Momci ga vole, inače bi Hoker još davno prokužio šta se događa.

— Zašto to odmah nisi rekao? — uzbudi se Sumiko. — Les, idemo li?

— Naravno — osmehnu se on. — Ali ti i Pit ostajete ovde kako biste održavali vezu sa poručnikom. U međuvremenu pokušajte da doznate još koji detalj o ubistvima za Brevilovih prokletih milion dolara... uvek može iskrsnuti neki koristan podatak...

— Do đavola, a maločas si sam rekao da od toga nema koristi! — pobuni se Pit.

— Zašto se sada svađate? — Sumiko je začuđeno gledala u njih dvojicu. — Šta ako u međuvremenu Liget izmakne policajcima?

— Neće — Pit odmahnu glavom. — Gilespi reče da je krenuo upravo na ovu stranu... sam će ti uleteti u šake, Les.

— Kako ću znati gde se nalazi? — ninda je već bio na nogama, protežući mišiće željne akcije.

— Slušaćeš policijski kanal na radiju u kolima. Gilespi će se potruditi da te obavesti na neki način.

— U redu! — klimnu Lesli glavom. — Nadam se da ćemo se uskoro videti... i pozovi odmah hotelsku garažu, neka kola budu spremna čim sidem!

Hotel koji je odabrao nije bio ni naročito nov, ni naročito raskošan, ali je zato sve u njemu funkcionisalo kao najprecizniji mehanizam. Kada se našao u podzemnoj garaži hotela, kola su ga sa upaljenim motorom već čekala ispred izlazne rampe.

Dobacivši nešto sitnite dečaku koji ga je čekao držeći otvorena vrata, Lesli uskoči za volan neupadljivog, ali snažnog i brzog »talbota« koji je pod zastarelom karoserijom skrivao odličan sportski motor. Pritisak dugmeta bio je dovoljan da se uključi radio, već programiran na frekvenciju policije.

Očekivano obaveštenje stiže samo nekoliko minuta kasnije. Preciznim i razgovetnim glasom poručnik Gilespi je dao svojim ljudima instrukcije da ostave na miru sivi »bjuik« sa registracijom San Matea koji se kreće Avenijom nezavisnosti na zapad. Lažna uzbuna, objasnio je, nisu ukradena ta kola, već druga, sa sličnim registarskim brojem.

Osmehnuvši se za sebe, Leslie nekoliko minuta kasnije uvede svoja kola u dugu kolonu koja je u ovo doba dana takođe hitala prema zapadu. Liget nije mogao da bude daleko pred njim i on ubrzo zapazi »bjuik« karakteristične sive boje koji je odgovarao opisu. Ostalo je bila već rutina, praćenje i skrivanje iza ostalih vozila kako mu Liget ne bi mogao izmaći.

Vožnja je trajala dugo, jer je Liget nekoliko puta menjao smer, iako je ninda bio uveren da ga nijednom nije opazio. Bila je to svakako uobičajena opreznost koja je istovremeno potvrđivala da Brevilov sekretar ne ide nekim uobičajenim poslom. Sličan zaključak sugerirao je i pravac koji je konačno odabrao: uski i malo upotrebljavani put koji se između plantaža narandži i grejpfruta lagano uspinjao prema San Hozu.

Siva kola na jednom mestu naglo skretoše udesno, na stazu koja je bila tako uska da se njom moglo voziti samo u jednom pravcu. Ninda bez oklevanja krete za njim; ono što je Pit pogrešno nazvao predosećanjem govorilo mu je da je vreme oklevanja i skrivanja prošlo i da dolazi trenutak akcije za koju je bio potpuno spreman, bez obzira na to što ovoga puta, usred bela dana, nije uz sebe imao kostim ninde i upadljive mačeve. Najzad, kostim i mačevi bili su samo mali deo jedne velike ce-

line obučene da ubija na hiljadu raznih načina, beznačajni delići mehanizma bez kojih je on mogao da ubija isto onako brzo i isto onako efikasno kao i sa njima...

Sada je i haragei upozoravao da je opasnost u blizini i Leslie uspori, nastojeći da pogledom prodre kroz sve gušće nisko rastinje. Milju dalje nazirali su se obrisi nečega što bi moglo biti velika plantažerska kuća verovatni Ligetov cilj.

Ili ne...

Sivi »bjuik« bio je zaustavljen iza jedne krivine na putu. Liget je stajao kraj njega, sa cigaretom u ustima, u položaju čoveka koji nekoga čeka.

Svim svojim čulima ninda još jednom ispita okolinu. Ovo mesto bilo je idealno za zasedu.

Ali mu čula rekoše da je Liget potpuno sam i da opasnost, bar za sada, može doći jedino od njega...

On zaustavi svoja kola iza Ligetovih, ugasi motor i izađe, ne trudeći se da zatvori vrata.

Osmeh na Ligetovom licu bio je bleđ. Desna ruka još uvek mu je ukočeno visila niz telo.

— Zdravo, Eldridž — reče bacajući cigaretu pod noge. — Čekao sam te.

— Zašto?

Liget pokaza glavom iza sebe.

— Brevil je tamo.

— Pa?

— Potrebna mi je tvoja pomoć... da bih ga likvidirao!

*
* *

— Još nešto, Liget — reče ninda. Čovek zastade u hodu i okrete mu se.

— Šta je? — upita nestrpljivo.
— Nešto ti nije jasno?

— Ne — osmehnu se Lesli. — Plan je odličan. Želim samo da doznam zbog čega iznenada želiš Brevilovu smrt...

— Iznenada? Ko kaže da se to dogodilo iznenada?

— Kao njegov sekretar morao si imati mnogo povoljnijih prilika da ga likvidiraš i bez moje pomoći.

— Tačno, ali sam tek sada shvatio da je on lud i opasan čovek, Eldridž. Ta njegova ideja o ubistvu za milion dolara definitivno me je uverila u to.

»Laže« mislio je ninda proučavajući lice čoveka pred sobom. »Ali svejedno... važno je da iskreno želi Brevilovu smrt, a u to sam se već uverio. I plan mu je savršen. Da, Liget je veoma opasan čovek, kao što sam od početka osećao...«

— U redu — reče glasno. — Onda možeš da kreneš...

Liget bez reči klimnu glavom. Zatvorio je vrata svojih kola i pokrenuo ih u pravcu kapije koja je, kako je objasnio Lesliju, zatvarala prolaz ovom stazom do

kuće upola zaklonjene brežuljkom obraslim gustim žbunjem.

Nema načina da se brzo prodre kroz ogradu, tvrdio je. On, naravno, može da prođe, jer ga čuvari znaju. Izvešće Brevila na terasu pod izgovorom da želi da govori s njim o nečem važnom. Ostatak posla morao je da obavi ninda, uz pomoć precizne i teške puške sa snajperskim durbinom koja se već nalazila na najpogodnijem mestu brežuljka.

»Vrlo jednostavno«, razmišljao je ninda osluškujući kako se zvuk motora u daljava. »I pomalo naivno...«

Nije sumnjao u to da Liget želi Brevilovu smrt, ali je bilo karakteristično to što se nije odlučio za običnog plaćenog ubicu, već za čoveka za koga je znao da je ninda... i da je stostruko opasniji od svakog plaćenog ubice...

Zaključak se nametao sam. Liget je skovao lukav plan da dve muve uništi jednim udarcem. Negde na brežuljku nalazili su se ljudi koji će likvidirati Leslija čim vide da je obavio svoj posao...

— U redu, mister Liget — reče ninda tiho, krenuvši sigurnim korakom u pravcu brežuljka. — Da vidimo kako će vaš plan funkcionisati...

Dok se bližio vrhu brežuljka, sve više se divio Ligetovoj ingenioznosti. Nikakvog puta tu nije bilo kroz divlje rastinje načičkano bodljama i ninda se kre-

tao prolazom koji je neko pažljivo načinio prošavši sa mačetom nekoliko sati ranije. Bio je to, dakle, jedini put za povlačenje i dodatno obezbeđenje, da će Lesli, po obavljenom poslu, morati da uleti pravo u šake postavljenoj zasedi.

Puška se nalazila na vrhu, oslonjena o jedno račvasto drvo. Pogled iz tog zaklona bio je odličan: jedan pogled kroz optičku spravu pokazao je Lesliju sve detalje terase ukrašene ras-košnim puzavicama koje su ukrašavale fasadu dvospratne kuće od drveta.

Terasa je još uvek bila prazna, iako se pred ulazom jasno video sivi »bjuik«. Oslonivši pušku tako da cev ostane uperena prema terasi, Lesli pažljivo istraži ono nekoliko stopa slobodnog prostora na vrhu brežuljka, potvrđujući svoju pretpostavku da drugog puta odatle nema... sem onog kojim je došao.

Sasvim dovoljan razlog da odstupi od Ligetovog i produži sa izvođenjem sopstvenog plana. U ruci mu se nađe kraj tanke čelične žice koja se pojavila iz opasača pritisnutog na određenom mestu. Veštim pokretima ninda zape pušku, a onda pažljivo namota slobodni kraj žice oko okidača.

Povlačio se lagano unazad, neprestano osluškujući sve šumove oko sebe. Podnevno sunce nemilosrdno je peklo i priroda je

dremala u mrtvilu kalifornijskog dana.

Ili je ta zlokobna tišina najavljivala da će uskoro neko umreti na ovom istom mestu?

Kada mu se drugi kraj žice našao u ruci, Lesli je bio gotovo pedeset stopa daleko od vrha brežuljka, a izlaz iz bodljikavog žbunja nalazio se dvostruko dalje na drugoj strani. Dovoljno za ono što je planirao.

Napeta kao struna, žica u njegovoj ruci iznenada se zateže. Na vrhu brežuljka grmnu pucanj.

Dugim skokovima ninda polete niz stazu, koristeći sve ono što je zapazio maločas, kada je prvi put prošao njom. Nijedan žbun nije zašuštao, nijedan kamenčić nije mu se otkotrljao pod nogom; napredovao je hitro, gutajući prostor pred sobom kao da je to široka i prava atletska staza, a ne vijugavi prolaz između bodljikavih grana.

Dva čoveka koji su ga čekali na kraju staze morali su da budu iznenađeni, oni jesu bili iznenađeni. Niko živi, bili su u to čvrsto ubeđeni, ne može za manje od tri minuta da stigne sa vrha brežuljka od trenutka kada tamo odjekne pucanj iz puške.

I zato su se još tihim glasovima dogovarali, držeći svoje puške na ramenu, kada je iz žbunja izbila jedna prilika i ustremila se na njih...

Onaj koji je licem bio okrenut Lesliju divlje kriknu od straha, trzajući pušku sa ramena.

Drugi nije stigao ni toliko da učini; glava upola okrenuta unazad bila je cilj prvog udarca, zadatog sa vrha dugog luka koji je ninda u skoku doveo nad njega. Udarac vrhom nožnog palca bio je nepogrešiv: smrskane lobanje čovek odlete u stranu grčevito trzajući nogama.

Drugi odustade od pokušaja da zbací oružje s ramena i odskoči u stranu, podižući cev oružja prema nindi. Kratak rafal, ali ninde već nije bilo na mestu kada su meci prohujali; izmakao se jedva primetnim pokretom u stranu, tražeći sebi oslonac na neravnom tlu.

Šuriken mu je bio spreman u desnoj ruci, ali ga nije morao upotrebiti, jer je protivnik ošamućen od straha bio spor, užasno spor. Pre nego što se cev puške ponovo okrenula prema njemu, ninda stiže na korak rastojanja i ivica dlana leve ruke pogodi čoveka pod bradu, odbacivši ga u stranu. Drugi udarac stigao je pre nego što je leđima dotakao zemlju; jedna od oštarih ivica šurikena nežno je dotakla vrat, odvojivši jednim potezom glavu gotovo sasvim od tela.

Ukočen u stavu iščekivanja, ninda još jednom oslušnu. Ništa se nije čulo...

Ništa sem tihog kлокotanja krvi koja je iz prerezanih arterija hitala da nahrani žednu zemlju isušenú suncem...

Ili ne...?

Da!

Motor jednih kola nervozno je urlao iz pravca gde se nalazila kapija imanja. Nekome se izgleda jako žurilo...

Osmehnuvši se, ninda se vrati na stazu. Njegov »talbot« efikasno je blokirao stazu i svako ko bude želeo tuda da prođe moraće najpre na neki način da ga ukloni.

Nije bilo mnogo vremena da nađe zaklon za sebe, ali mnogo vremena nije ni bilo potrebno. Trenutak kasnije vitko telo ninde stopi se sa jednim stablom dvadesetak stopa dalje pored staze.

Otrprilike onde gde će se zaustaviti kola kada njihov vozač shvati da se dalje ne može...

Zvuk motora sada je bio potpuno razgovetan i Lesliju se učini da ga prepoznaje. Iz svoje nepogrešive memorije on izvuče sećanje na zvuk »mercedesa« kojim je Brevil napustio vilu na obali.

Da, bila su to ista kola.

I vrlo verovatno isti čovek u njima...

Ovoga puta Brevil je vozio sam. I lice mu je bilo mnogo napetije....

»Mercedes« se zaustavi u ogromnom oblaku prašine i kroz otvoreni prozor do ninde dopre glásna psovka čoveka koji je shvatio da je upao u zamku iz koje ne vidi izlaza.

Jednim skokom Lesli se nađe na putu i otvori bliža vrata.

— Izvolte, mister Brevil — reče ljubazno. — Samo izađite. Možete se poslužiti mojim kolima, ako vam se već toliko žuri...

Brevil se zgrči na sedištu, okrećući prema nindži oči pune užasa. Levom rukom je baratao oko brave, pokušavajući da otvori vrata na suprotnoj strani.

— Kuda tako žurno? — nastavi Leslie istim tonom. — Da se nije već javio kandidat za nagradu od milion dolara? Zašto tako brzo, mister Brevil? Strpite se malo, rok je čitavih sedam dana; još uvek se može javiti neko sa boljim idejama za ubistvo, zar ne? Vaš verni sekretar Liget, na primer?

Brevil je užasnuto mahao glavom, otvorenih usta, kao da mu strah ne dozvoljava da konačno progovori. A onda mu se glas vrati i do ninde dopre čitava bujica nepovezanih reči...

— Ti? Kako... zašto? Moram da bežim, on hoće da me ubije! I ti... ludače... i ti beži! On će ubiti... ubiće... obojicu!

HARAGEI!

Upozorenje šestog čula ninde došlo je iznenadno i neočekivano i on shvati da ga je Brevilov strah na trenutak učinio neopretnim. Morao je pretpostaviti da će Liget biti za petama čoveku čiju je smrt toliko želeo.

Kao da je iznikao iz zemlje, Brevilov sekretar stajao je dvadesetak stopa dalje i trajumfalno se smeškao. U njegovoj de-

snoj ruci čutala je pritajena smrt rasipajući varnice oko sebe...

— Zbogom, Brevile! — reče zamahujući. — Srećan put, nindžo!

Varnice sa zapaljenog fitilja na patroni dinamita načiniše kratak rep, nalik repu komete, u vrelom vazduhu. Smrt je stizala po neumitnom zakonu kosog hica...

I onda...

EKSPLOZIJA!

*

* *

Sunce je peklo nemilosrdno, kao da nastoji da izvuče i poslednju kap vlage iz tla koje je već izgubilo previše dragocene tečnosti.

»Nije dobro, nije dobro, nije dobro...«, ponavljao je neki glas u njemu. »Bez večnosti u tvom telu smrt dolazi sigurno... moraš da ustaneš... moraš se ukloniti sa sunca...«

»Još malo...«, odgovarao je drugi glas. »Još samo malo... treba prikupiti snagu...«

Nekoliko slabašnih mišića zadržtaše od bezglasne komande. Dva očna kapka lagano se podiгоše i još brže padoше natrag.

Ogromna blistava kugla čiji su zraci užasno pekli... šta je to?

»Sunce«, reče onaj prvi glas. »Moraš se ukloniti sa sunca... već si izgubio suviše krvi...

preti ti dehidracija... preti ti smrt!«

Ninda još jednom otvori oči, ali su ovoga puta kapci bili malo oprezniji i on pored one užarene kugle na nebu razabra i zelenilo granja koje je samo nekoliko stopa dalje nudilo spasonosni hlad.

Šta se dogodilo? Eksplozija, a onda...

Komanda iz mozga sada je bila odlučnija i on s mukom pokrete ruke i noge, s čuđenjem prihvatajući činjenicu da mišići još uvek pokreću te udove. Da, bili su povređeni, izranjavljeni i puni bola, ali su ipak, ipak — mogli da mu posluže...

Stisnuvši zube, ninda se okrete na trbuh, izbegavajući da se osloni na levu ruku. Časak kasnije bio je na kolenima i laktovima, prikupljajući snagu za nekoliko pokreta koji će ga ukloniti sa sunca.

Kada je ponovo otvorio oči osećao se bolje, mnogo bolje. Telo naviknuto da kontroliše svoje potrebe uspeo je da zaustavi krvarenje; sem užasne žeđi, posledice ležanja na suncu više se nisu osećale...

Dugog ležanja?

Sklopljenih očiju ninda ispita svoju podsvest. Da, bio je u pravu. Tamo, na putu, ležao je više od jednog sata...

Na putu... šta se dogodilo na putu?

Sada već potpuno bistrim pogledom, on ispita pocrnele ostatke »mercedesa«, shvativši da ga

je zaklon kola spasio od strašne smrti. Brevil, međutim...

Brevil, odnosno ono što je od njega ostalo, bio je razbačen svud unaokolo i ninda odvrati pogled od nekoliko komada ugljenisanog mesa oko sebe.

Brevil ništa bolje nije ni zaslužio, na kraju.

Bilo je vreme da se pobrine za sebe i svoje rane. Mnogo lakše nego što su isprva izgledale; nekoliko plitkih posekotina od komada lima, izazvale su i najviše krvarenja. Ozbiljna je bila jedino rana na levoj ruci, zjapeća rupa na levoj podlaktici iz koje je štrčao kraj slomljene kosti.

Pomažući se zubima, ninda iscepa svoju košulju i počeo da previja ruku, boreći se sa neprestanim talasima mučnine koja je terala na povraćanje. Svu svoju energiju morao je koncentrisati na taj posao tako da je korake trojice ljudi čuo kasno, jako kasno...

Mada je to, u suštini, bilo svejedno. U ovakvom stanju nije im mogao umaći. Čak i da je bilo vremena za bekstvo...

Zastali su desetak stopa od olupine »mercedesa«, radoznalo zavirujući oko nje. Tri čoveka grubih lica, u odeći nalik na vojničku. Tri čoveka o čijim su pojasevima visile velike mačete sa izlizanim drškama koje su govorile da ih ruke vlasnika dobro poznaju.

— Gle! — reče najbliži pomerajući unazad obod svog sombrera. — Pa ovaj je živ, boga ti! Šef reče da je obojicu sredio!

— Nije bio siguran... inače nas ne bi ni poslao ovamo — drugi se radoznalo osvrtao unakolo, šireći nozdrve kao lovački pas.

Treći je ćutao. Njegove velike crne oči na licu maslinaste boje odavale su Meksikanca koji se još uvek ne oseća bezbedno među Gringosima. A ipak, neki osećaj govorio je Lesliju da je to čovek od koga preti najveća opasnost...

— Došli ste da dovršite posao, a? — reče, čudeći se i sam koliko mu je glas slab i promukao. — Pa u redu... hoće li to jedan da završi, ili ćete sva trojica odjednom?

— Momak još ima malo snage! — nasmeja se jedan. I bolje... bar neće biti kao na klanici. Hej, reci mi, voliš li hladan čelik?

— Davola hladan! — drugi se široko osmehivao. — Na ovoj vrućini i mačete su nam se usijale. Bojim se da momku neće biti baš prijatno dok mu bude-mo rezali grlo. Ali, uvek može da se teši da to neće trajati dugo...

Prsti ninđe spustiše se do opasaka. Šurikenji su bili tu... ali, gde je snaga kojom ih treba zaviti, gde je preciznost da se u pravom trenutku pogodi neki

vitalni organ i tako spreči smrtonosni udarac širokim sečivom mačete, sposobne da u veštoj ruci jednim potezom odseče šaku ili odrubi glavu protivniku?

»Zar su te tako učili?«, reče jedan glas u njegovoj glavi, glas koji je neodoljivo podsećao na ton sensenija Tanake, kada bi ga kritikovao zbog neke greške načinjene u obuci. »Zar su te tako učili, ninđo? Zaroni u svoje telo i pronađi rezerve energije. Hajde! Jaš samo malo!«

— Hej! — uzviknu jedan od one trojice. — Gledajte... šta se to zbiva s njim?

Meksikanac ustuknu jedan korak, čineći levom rukom znak krsta. Oči su mu se raširile, otkrivajući beonjače.

Čovek pred njima kao da je iznenada porastao nekoliko inča. Uspravnog stasa, sa očima iz kojih je sebao plamen, malo je imao zajedničkog sa iskrvavljenim i nemoćnim stvorenjem koje je samo trenutak ranije stajalo na istom mestu. Da, rane su i dalje bile tu, ali su one iznenada postali beznačajni detalji na tom moćnom telu spremnom da smrvi svaku prepreku pred sobom.

Čelik uz oštar šum proseče vazduh. Dve mačete podigoše se na udarac, praveći bleštave krugove koji su zaslepljivali. Jedino je još Meksikanac stajao u mestu, mrmljajući pobeledim usnama molitvu.

— El Diablo! — ponavljao je. — Đavo... đavo!

Dva sečiva siknuše kroz vazduh brzinom zvečarke, ali je ninda već bio između dvojice napadača. Udarac jednog izblokirao je podlakticom desne ruke, zausatvljavajući ruku sa mačetom trenutak pre nego što se oštrica mogla sručiti na njegovu nezaštićenu glavu. Druga mačeta je promašila, pljoštimice okrznuvši levo Lesliejevo rame i sada se već vraćala na novi udarac sa strane, udarac koji će, ako pogodi, otvoriti utrobu ninde.

Služeći se samo desnom rukom, Leslie stisnu zglavak čoveka čiju je mačetu zadržao u letu i okrete se u mestu kao čigra. Nepogrešivi računar u njegovom mozgu, programiran za borbu na život i smrt, još jednom učini svoje; nindin pokret dovede grudi prvog čoveka na liniju kretanja mačete drugog. Obojica vrisnuše, jedan od straha, drugi od besa, pre nego što onaj klonu na tle, zalivajući ga mlazovima krvi.

Njegova mačeta se na gotovo volšeban način stvori u Leslievoj ruci i ovaj odskoči nekoliko koraka u stranu, pokrećući oštricu brzim pokretima levo i desno. Zraci sunca odbijali su se sa uglaćanog sečiva tačno u oči drugom čoveku i ovaj zastade da levom rukom zaštititi svoj vid.

To oklevanje ga je stajalo života, jer je zaboravio da mačeta ne mora biti u ruci da bi ubila. Teško oružje savršenom preciznošću polete kroz vazduh

da bi se kroz rebra zarilo u srce. Čovek se savi u pasu kao od udarca u pleksus, ali mu je pogled već bio ukočen kada je pao, najpre na kolena, a zatim na bok, stežući sa obe ruke oštricu koja mu je probadala grudi.

— To ti neće pomoći! — reče ninda promuklim glasom Meksikancu koji je uzmicao štiteći se znacima krsta. — Izvuci svoje oružje... ili beži!

Zanjihao se dok je to govorio, čudeći se lakoj izmaglici koja je iznenada sve oko njega učinila mnogo mračnijim, gotovo nestvarnim. Da li je sa ta dva udarca iscrpio poslednje rezerve svoje ogromne snage?

Smešno... u normalnim okolnostima borba kao ova ne bi mu čak ni puls ubrzala. A sada mu srca udara kao ludo, kao da traži izlaz iz prostora u kojem su ga rebra okovala jednom za svagda...

Meksikanac zastade u svom povlačenju. Usne su mu se bezglasno pokretale dok je suženim očima pratio promene na licu tog strašnog protivnika.

»On vidi da me snaga izdaje«, pomisli ninda. »Čim u to bude siguran, napasće!«

Levom rukom pokuša da ukloni onu izmaglicu pred očima, ali bol u slomljenoj kosti nagna ga da prekine započeti pokret. Meksikanac lagano izvuče svoje oružje.

Sada više nije odstupao. Štaviše, prliazio je laganim, klizećim korakom, držeći mačetu priljubljenu uz desnu nogu. Sve to odavalo je iskusnog i lukavog borca, protivnika koji će umeti da kazni čak i najmanju grešku.

Magla pred očima ninđe postajala je sve gušća i on ih zatvori. Čulo nesposobno da precizno proceni brzinu i pravac kretanja protivnika može samo da zbuni mozak i uspori proces donošenja odluke.

Sada se oslanjao samo na sluh i ono neobjašnjivo čulo koje su ninđe nazivale haragei. Meka obuća Meksikanaca stvarala je dovoljno šuma na prašnjavoj, tvrdj podlozi, miris prašine podignute sa zemlje svojim intenzitetom odavao je brzinu i pravac kretanja... a haragei je govorio gde se u svakom trenutku nalazi smrtonosno oružje protivnika.

To bi moralo da bude dovoljno. Previše bi opasno bilo razmišljati o posledicama ako bi ga prevarilo samo jedno od tih čula...

Pokret molekula vazduha na njegovom licu potvrdi ono što je govorio sluh: mačeta se naglo podigla, ustremljena prema njegovom grlu. Ne otvarajući oči, ninda pade na jedno koleno, osećajući kako mu široko se čivo u jednom jezivo kratkom trenutku dodiruje kosu. Sada

mu je Meksikanac bio na domaćaj ruke i on to iskoristi.

Na toj udaljenosti šuriken jednostavno nije mogao da promaši tako krupan cilj kakav je ljudsko srce.

Ninda otvori oči.

Stežući mačetu obema rukama Meksikanac se njihao na nogama, sa užasom buljeći u čoveka koji ga je ubio. Usne mu se pokretoše još jednom, blede od naglog gubitka krvi.

— El Diablo... — prošapta, stropoštavši se u prašinu.

Ninda još jednom sklopi oči, boreći se sa željom da se vrati u hlad onog drveta i prepusti snu koji će doneti odmor posle nadljudskih napora koje je ova borba zahtevala od njega.

Ne, to je upravo bilo ono što nije smeo da učini. Pre ili kasnije neko će se zapitati šta se dogodilo sa ljudima koji su pošli da pregledaju mesto Brevilove pogibije i odmah za tim stići će i nova patrola, opreznija i bolje naoružana.

A još jedan ovakav obračun ninda nije mogao da dobije. Znao je to sa hladnom izvesnošću s kojom su ninđe u prošlosti dočekivale smrt u okolnostima kada nikakvih izgleda za pobedu nije bilo i nije ih moglo biti...

Teturajući, on se dovuče do svojih kola. Bilo je važno otići sa ovog mesta, naći neki miran kutak gde će moći da sklopi oči,

opusti se i dozvoli svom telu da povрати bar deo energije koju je izgubio...

* * *

— Les...

Jedna hladna ruka spusti mu se na čelo i on otvori oči.

— Sumiko...

— Ja sam, Les. Dobro došao među žive.

On se nasmeja. Punim, vedrim smehom potpuno zdravog čoveka.

— Šta ti je, devojčice? Nisi valjda pomislila da bi me one beznačajne rane mogle ubiti?

— Rane ne, ali gubitak krvi da. Sem toga, previše si bio na suncu koje te je iscedilo kao limun. Ukratko, pod mojom komandom si još najmanje sedam dana i ne pokušavaj da se izvučeš!

On se iznenađeno zagleda u novo lice devojke, pitajući se da li se šali. Ne, govorila je ozbiljno. Veoma dobro je poznao taj pokret kojim je odlučno zabacivala kosu sa čela unazad. Trebalo je da je podseti da time narušava svoju masku, ali je bilo prijatno znati da je pored tebe dobar stari prijatelj i žena koja te voli.

— Gluposti! — reče. — U redu bio sam iscrpljen i dehidriran, ali jedna noć zdravog sna sve će to dovesti na svoje mesto...

— Jedna noć, a? Kladim se da ne znaš kako si dospeo ovamo!

— Ovamo? — on pogledom zaokruži oko sebe, po prvi put zapažajući nepoznate detalje u čistoj, jednostavno nameštenoj prostoriji. — Zaista, gde si me ovo dovela?

— San Hoze.

— San Hoze? Hotel?

— Ne. Pit i ja iznajmili smo kuću kako bismo mogli da te negujemo.

— Hej, o čemu to govoriš, kakva nega? Osećam se bolje nego ikada u životu! Ne računajući ovo... do đavola!

On oprezno pokrete levu ruku, posmatrajući gips na njoj. Nije ga bolela te se pitao nije li sećanje na kost koja viri iz otvorene rane samo plod košmara u koji je zapao od iscrpljenosti.

Sumiko se smejala onim dobro poznatim srebrnastim smehom.

— Les, ludače matori! Sada tek shvatam... šta misliš koji je dan danas?

— Dan? Prokletstvo, šta je s tobom? Juče je bila sreda, prema tome danas je četvrtak, ako neko u toku noći nije ispreturao kalendar!

— Četvrtak, a? Đavola četvrtak. Danas je sreda, gospodine moj!

Lesli baci pogled kroz prozor. I pored navučenih zaves, svetlost je jasno govorila da se radi o ranom jutru, a ne o večeri.

— Sreda? — ponovi tiho. — Nećeš valjda da kažeš da sam... nije moguće!

— Moguće je! — klimnu ona glavom. — Šest dana si bio bez svesti.

— Šest dana — prošaputa on. Sada je već znao da Sumiko govori istinu. Signali iz tela bili su dovoljno jasni, samo da je imao strpljenja da ih protumači.

— Da, šest dana. I šest noći.

— I ti si sve vreme bila pored mene?

— Naravno! Od trenutka kada si nas pozvao telefonom iz govnice pored auto-puta. I nemoj misliti da je bilo lako strpati te u postelju i staviti ti gips na ruku! Otimaš si se i brbljao nešto o đavolu sve dok te snaga nije potpuno izdala...

Lesli se tiho nasmeja.

— To je sada prošlost, devojčice. Zaista se osećam odlično. I... ovaj...

— Gladan si kao vuk? — nasmeši se ona. — Tako nešto sam i očekivala. Gotova je jaka pileća supa, mislim da ne bi bilo dobro da jedeš nešto drugo...

Lesli se osmehnu, sklapajući oči. Prsti njegove desne ruke, sa preciznošću i hitrinom poznatom samo nindama, projuriše po dugmadima njene lake haljine. Devojka prigušeno uzviknu od iznenađenja.

— Matori jarče! — nasmeja se. — Ko bi rekao da će ti to biti na pameti pre jela!

Njegov dlan već je klizio po otkrivenom telu, po malim čvrstim grudima koje su zadrhtale od želje.

— Još jedan dokaz kako se dobro osećam, doktore — promrmlja on odvajajući na trenutak svoje usne od njenih. — Mislim da će sve biti u redu ako ne budem morao da se služim levom rukom...

— Nećeš morati — osmehnu se ona uspravljajući se da bi zbacila haljinu. Jednim pokretom skide laki pokrivač sa nje, diveći se lepoti tog mišićavog muškog tela.

— Dođi! — prošaputa on, oblizujući ponovo suve usne. — Hajde već jednom!

— A ne! — odmahnu ona glavom. — Ti ćeš ostati da ležiš na leđima i prepustiti meni da vodim igru... inače oblaćim ovu haljinu i odlazim po onu supu... važi?

— U redu — uzdahnu on. — Kako ono kažu Kinezi... ako već ne možeš izbeći silovanje...

— Upravo tako, gospodine. I pri prvom pogrešnom pokretu, ustajem i odlazim! Razumeli smo se?

Pola sata kasnije, osvežen, odmoran i sit, Lesli je oprezno odbijao dimove prve cigarete, posmatrajući devojku kako posluje po sobi tiho pevušeći.

— Gde je Pit? — upita on iznenada.

— Sa svojim novim prijateljem, poručnikom.

— Sa Gilespijem? Zašto, do đavola?

Ona uzdahnu.

— Ima vremena i to da doznaš — reče čvrsto. — Rekli smo sedam dana odmora i za to vreme nećemo progovoriti ni reč o poslu. Jasno?

— Ne. Šta se dogodilo, do đavola? Nešto je iskrslalo?

— Da, nešto je iskrslalo, ali se to tebe nimalo ne tiče. Pusti Pita neka jednom radi i sam...

— Hoćeš li reći šta se dogodilo ili treba da ustanem i prebacim te preko kolena?

— Ne bi uspeo — nasmeja se ona, ali joj je senka zamračivala ljupko lice. — Nemoj, Les — reče tiho, ozbiljnim glasom. — Još uvek nemaš snage... a i ta ruka...

— Ova ruka će ti smrskati tu tvoju tvrdoglavu lobanju ako mi u roku od pet sekundi ne kažeš zbog čega posao još nije završen!

Ona se uvređeno ispravi. Ne gledajući u njega, dohvati svežanj novinskih isečaka sa stočića i baci ih na postelju. Ninda u poslednjem trenutku uspe da je ščepa za ruku i privuče sebi.

— Oprosti, devojčice — reče tiho. — Cenim tvoju brigu za mene... ali zaista to moram da znam... **Moram!**

Ona obori glavu tako da joj slapovi kose prekriše lice.

— Znam — šapnu. — Oprosti ti meni... ponekad zaboravim da si ti... ono što jesi...

Poljubac je trajao dugo i Leslie oseti kako se želja u njemu ponovo budi. »Do đavola i ti prokleti isećci«, pomisli. »Sumiko je u pravu, bar donekle... mogu da sačekam još dvadesetak minuta...«

Ono što je posle tih dvadesetak minuta usledilo bilo je daleko neprijatnije. Ninda sa lakim uzdahom odbaci novinske isečke sa veoma efektnim fotografijama.

Mnogo krvi, mnogo mrtvih tela, mnogo ubistava koja su svedočila da ipak ima i ubica sa maštom...

— Ne razumem — progundala. — Brevil je mrtav... nemoguće da je nastavljena ta šašava igra sa ubistvima za milion dolara!

— Ne samo da je nastavljena nego se sve više širi. Izveštaji sustižu jedni druge, a WBC u Los Anđelesu svake večeri emituje gotovo sat programa sa dobijenih kaseta. Prava epidemija, Leslie...

— Da, ali ko će sada isplatiti obećanu nagradu kad Brevila nema? Čemu služi sve to?

— Nagrada će biti isplaćena. Neko je u poslednjih nekoliko dana podigao svu gotovinu koja se po bankama nalazila na njegovo ime. Gilespi je gotovo iskočio iz kože od besa, ali su banke potpuno čiste u toj stvari. Potpis na čekovima potpuno odgovara Breviovom potpisu.

— Nemoguće! Do đavola, sopstvenim očima sam video nje-

govo mrtvo telo!

— Da, video si. I sahrana je bila veličanstvena, kao što je i red kada sahranjuju milionera. Ali je činjenica da je neko posle toga podigao sav njegov novac.

— Liget?

— Liget je nestao, Lesli, bez traga. Ipak ne verujem da bi mu uspelo da tako savršeno falsifikuje Brevilov potpis. Banke nisu naivne, naročito kada se podižu milionske sume...

— Da li je to sve što je policija uspela da dozna?

— Otprilike.

Lesli se spusti na jastuk, ponovo osećajući umor. Pogled mu je bio uprt u tavanicu i Sumiko se tiho povuče. Dobro je znala šta taj pogled znači.

Ninda je razmišljao, analizirajući sve što se u proteklih nekoliko dana dogodilo, povezujući činjenice koje naizgled nisu imale mnogo veze među sobom.

U stvari, nije mu bilo potrebno mnogo vremena da shvati igru koju su mu, zajednički, namestili Brevil i Liget.

Brevil koji je umro raskomadan na prašnjavom putu između narandžinog drveća nije bio pravi Brevil, već njegov dvojnik!

Sada je bilo jasno zbog čega je Liget zahtevao da ga Lesli ubije snajperskom puškom, iz tolike daljine da se crte lica ne mogu jasno razabrati. Da, trebalo je da dve muve budu ubijene jednim udarcem: jedna od

njih bio je ninda, a druga neugodni svedok koji bi jednog dana mogao odati da je u javnosti izigravao poznatog milionera čiji poslovi nisu uvek bili najčistiji.

Računica je bila demonski jednostavna: Brevil je mrtav, niko više neće ni tragati za njim... a ponajmanje taj opasni ninda koji je već naslućivao razmere plana pravog Brevila i njegovog lukavog sekretara!

Lesli sklopi oči, ponavljajući još jednom u mislima sve zaključke do kojih je došao.

Da, većina činjenica uklapala se u takvu teoriju i on je bio gotovo potpuno siguran da se sve tako zaista i odigralo.

Gotovo siguran...

Prokletstvo logičkog razmišljanja, međutim, nije dopuštalo da se pomiri sa nekoliko sitnica koje su zbog nečeg odudarale od dobijene slike.

— Sumiko...

— Ovde sam, Les.

— Potraži Pita, Sumiko — glas mu je ponovo bio energičan i jasan, potpuno nalik na uobičajeni ton kojim je govorio. — Neka kod Gilespija proveriti otiske prstiju čoveka koji je stradao u eksploziji.

— Les? Šta to treba da znači? Misliš da Brevil nije...?

— A kako bi ti drukčije objasnila to što se sve i dalje odvijala kao da se Brevilu ništa nije dogodilo?

— Liget... — neodlučno reče ona.

— Da — klimnu on glavom — Liget bi mogao da nastavi tamo gde je njegov poslodavac stao... ali to ne objašnjava na tajanstven način podignute uloge iz banaka. Samo ti pozovi Pita i neka mi što pre javi da li su to zaista Brevilovi otisci.

— U redu — odvrati devojka tiho. — Idem...

Vratila se desetak minuta kasnije sa neobičnim izrazom na licu. Lesli se energično uspravi u postelji, osećajući kako njegovo telo, naviklo na neprekidno kretanje, sve teže podnosi prisilno zarobljeništvo.

— Dakle? — upita nestrpljivo.

— Loše vesti, Lesli. Otisci odgovaraju Brevilovim...

— Gilespi je proverio u policijskoj kartoteci?

— Da. Nema nikakve sumnje, Brevil je bio ubijen na tom putu. Svi nalazi se slažu.

— Prokletstvo! — procedi ninda tiho kroz zube, boreći se sa nemirom koji ga je obuzimao.

Sumiko je stajala leđima oslonjena o zid, stežući vilice.

— Devojčice! — on tek tada primeti njeno uzbuđenje. — Šta se dogodilo?

— Nije se ništa dogodilo — reče ona tiho — ali će se dogoditi...

— Šta?

— Ti ćeš otići, Les, jer ne želiš sebi da priznaš koliko si

slab. Otići ćeš... a oni će te ubiti!

— Gluposti! Mene niko ne može ubiti...

— Ligetu je to gotovo uspelo prošli put. Sledeći put... ko zna?

— Da, ko zna — složi se on. — Međutim, ako zaista poželeva da me likvidiraju, naći će načina i sredstava da dođu ovamo i to učine. Prema tome, može se dogoditi da je možda i bolje da se uklonim odavde.

Ona se nasmeja, uzdržavajući se od suza.

— Ta tvoja užasna logika! — reče. — U redu... idi do đavola i lomi vrat na nekom drugom mestu. Ako već moraš da crkneš, neka to bude tamo gde ja to neću gledati!

On se uspravi jednim pokretom, pokazujući da ga telo ponovo besprekorno sluša. Stao je pred nju, podigavši joj blago bradu prstima desne ruke.

— Pogledaj me — reče tiho. — U oči, Sumiko!

— Neću da te gledam! Odlazi!

Duboko je uzdahnula kada je snažno privukao uz svoje nago, mišićavo telo. Znala je da mu se ne može odupreti.

I da on mora ponovo krenuti putem koji će ga jednom, neizbežno, odvesti u smrt.

Ostajala joj je još samo nada, ono utešno osećanje da je

taj dan još uvek veoma, veoma daleko...

* * *

I pored slabosti koju je još uvek osećao, ninda je odlučio da pošalje opreznost do đavola i vrati se u svoj stan iznad Zaliva. Brevil i Liget, — nije više ni sumnjao da su mu oni još uvek protivnici u igri smrti — verovatno su još uvek držali tu kuću na oku, ali drugog izbora nije imao.

U kući se nalazio kompjuter osposobljen da se uz pomoć pravog programa uključi u gotovo svaku banku podataka na kontinentu. Na veoma jednostavan način, koristeći šifre koje su se negde mogle dobiti za skromnu mesečnu pretplatu, a negde samo na jedan od tajanstvenih načina koji su često bili zagonetka i za Tabasko Pita, i za Sumiko.

Sa sportskom torbom u levoj ruci, Leslie oprezno otključa ulazna vrata iako je haragei govorio da je sve u redu i da ga u stanu ne očekuje nikakva zaseda. Leva ruka ga je već pomalo služila, iako je još uvek nije smeo izlagati većim naporima. Razvukao je usne u osmeh razmišljajući kakvo iznenađenje čeka onoga koji započne borbu sa njim računajući da mu je jedna ruka potpuno onesposobljena.

Sportska torba bila je puna diskova sa magnetnim trakama

tek izvučenim iz bezbednog skrovišta u koje ih je sklonio kada je napuštao stan. Bez njih, kompjuter u posebnoj prostoriji bio je samo gomila žica i poluprovodnika, ukrašena ekranom i raznobojnim lampicama.

A sa njima oruđe koje će mu za kratko vreme doneti ogromnu prednost nad opasnim protivnicima...

Obilje podataka koji svake godine nađu svoje mesto u nekoj od miliona banaka podataka u Americi postaje već čudovišna gomila u kojoj se ne snalaze čak ni najbolji poznavaoци kompjuterskih sistema. Svaki odrasli građanin SAD, a i najveći deo maloletnika, pre ili kasnije pretvara se u niz slova i brojeva koji govore o nečemu što on jeste, što je bio ili bi mogao postati. Pored vojnih i policijskih kartoteka, sada su tu i kartoteke svih mogućih obaveštajnih službi, zdravstvenog i socijalnog osiguranja, poreske kartoteke, kartoteke krvnih grupa, statistike, instituta za istraživanje javnog mnjenja i svih drugih instituta koji žele da na dohvrat ruke imaju podatke o ljudima za koje rade.

Upravo s tim je Leslie računao kada je u program svog kompjutera uvrstio dva imena koja su ga zanimala. Negde u magnetnoj memoriji bila je zapisana svaka promena u njihovim životima, od venčanja, rođenja dece, saobraćajnih nezgo-

da ili vrednosti poreza plaćenog u svakoj godini, zajedno sa podacima o njihovoj imovini, transakcijama, stanju računa u bankama...

Strpljivo i uporno, ninda je pretresao masu podataka koja se smenjivala na ekranu pred njim, hitro odbacujući sve koji mu nisu bili potrebni i držeći se onih koji su otvarali nove puteve u njegovoj neobičnoj istrazi.

Šest časova kasnije nije imao ničeg određenog sem jedne činjenice koja, na prvi pogled, nije govorila mnogo.

Pre tačno deset godina i osam meseci i Brevil i Liget zamenili su sva svoja lična dokumenta u roku od nekoliko dana. Imali su nove vozačke dozvole, nove pasoše, nove čekovne kartice i kartice socijalnog osiguranja.

Slučajnost?

Suv osmeh na usnama ninde svedočio je da nije zaboravio jednu od prvih lekcija naučenih u teškoj školi koju je tako davno savladao.

Slučajnosti ne postoje, govorio je njegov sensei. Svaka činjenica, svaka stvar i svako biće na svetu povezano je sa ostalima neraskidivim vezama koje nisu nimalo slabije zbog toga što ih mi ne vidimo.

Ili ne želimo da ih vidimo...

Zamišljenog lica, Leslie podiže slušalicu telefona i okrete nekoliko brojeva.

— Poručnika Gilespija, molim — reče kada mu se javi glas sa druge strane.

— Gilespi! — javi se trenutak kasnije poznati glas, koji je odvaio umor od one vrste koja ne nestaje čak ni posle dobro prospavane noći.

— Poručniče, da li se Tabasko Pit još nalazi kod vas?

— Pit, je li? A ko ga traži?

— Radoznalost je pohvalna osobina za policajca — osmehnu se Leslie — samo što vam u ovom slučaju neće ništa doneti, poručniče... Verujem da već pretpostavljate s kim razgovarate?

— Aha... tajanstveni Pitov šef. Zbog čega vam je on potreban?

— Želim da nešto proverim za mene. Ali, ako on nije tu, to biste mogli i vi da učinite...

— O čemu se radi?

— Kako mogu da dođem do kapetana Hokera?

Poručnik tiho zviznu.

— Ništa manje, a? Da li se varam, ili mog dragog kapetana ne očekuje ništa prijatno?

— Ne varate se. Mislim da bi on mogao da zna gde se nalazi Brevil.

— Brevil? To će vam reći svako dete. Na groblju...

— To nije bio Brevil, već neko drugi, čak nije ni važno ko. Brevil je još uvek živ...

— Gluposti! Ljudi koji su ga skupljali po onom putu još uvek ne mogu ništa da jedu, čoveče!

— Svejedno. Da li vam je palo u oči da su i Brevil i njegov sekretar pre nešto više od deset godina zamenili sva svoja dokumenta kojima se mogu identifikovati i izvadili nova. Zbog čega je to učinjeno?

— Verovatno su ih izgubili, to se često događa — progundā poručnik.

— Obojica u isto vreme? Kolika je verovatnoća da se to dogodi?

Nekoliko trenutaka poručnik je ćutao, a onda duboko uzdahnu.

— Uredu, pokušaću da neka-ko dovućem Hokera na pogodno mesto kako bismo ga mogli pritisluti. Samo... šta ako je u ovoj stvari čist?

— Bićete u vrlo nezgodnoj situaciji, poručniče.

— Tačno. I zbog toga me ta ideja nimalo ne privlači.

— Nije potrebno da se mešate u to. Pit može obaviti čitav posao umesto vas...

— Znam. Pa dobro... videću šta može da se učini... To je sve?

— Nije.

Lesli se nekoliko trenutaka bavio neobičnom pomisli koja mu je iznenada, bez neke posebne veze sa onim što je radio, pala na pamet.

Nešto što je Liget pomenuo prilikom njihovog prvog susreta...

— O čemu se radi? — Gillespijev glas bio je nestrpljiv.

Ninđa se iznenada odluči da proverí svoje iznenadno predosećanje.

— Liget je jednom bio uhapšen u Bejsvoteru, Virdžinija. To je u okrugu Deming. Za koliko vremena možete iz Deminga dobiti otiske njegovih prstiju?

— Ligetovih? Koji će vam davno, imam ih ovde koliko god hoćete, i to u nekoliko kopija.

— Nešto mi je palo na pamet i želim to da proverim — osmehnu se ninđa. — Koliko vremena?

— Ako imaju uređaj za telefoto, onda veoma brzo. Ako ne, onda sračunajte koliko je potrebno da se dosije sa otiscima prebaci do prvog većeg mesta.

— U redu, moram se time zadovoljiti. Recite Pitu da me može naći na starom mestu... a ja ću vas za sat pozvati kako bih proverio te otiske. Hvala, poručniče...

— Nema na čemu — progundā ovaj. — Obavestiću Pita odmah. I još nešto...

— Da?

— Ne zanima me šta ćete učiniti sa Hokerom, jer je on to u svakom slučaju zaslužio. Ne bih želeo jedino da se moje ime upliće u to...

— Jasno, poručniče. Hvala još jednom...

Uz tihi šum veza se prekide i Lesli pažljivo spusti slušalicu, osećajući kako ga postepeno savlađuje umor.

Bilo je načina da se osveži i povрати snagu i vremena da se to učini. Zbacivši odeću sa sebe on se spusti na pod u dobro poznati položaj za meditaciju, ovoga puta nešto malo poremećen zbog nemogućnosti da levu ruku savi je pod potrebnim uglom.

Ali je i to bilo dovoljno da dva časa kasnije, kada se uspravio njegove oči zablistaju novom energijom i da svaki mišić ponovo deluje u savršenoj harmoniji sa ostalim mišićima, munjevitom brzinom ispunjavajući sve naloge mozga. Čak i slomljena leva ruka mogla mu je poslužiti za obavljanje jednostavnijih poslova, pod uslovom da je naglo ne izlaže velikim opterećenjima.

Telefon zazvoni dok je izlazio ispod ledenog tuša koji ga je osvežio i njegovu krv naveo da novom energijom zastruji kroz sve žile. Sa peškirom još uvek u ruci, on podiže slušalicu.

— Halo! — galamio je Tabasko Pit. — Vidim da si opet u optičaju, stari dečko! Kako se osećaš? Bolje, a?

— Kao i uvek! — osmehnu se Lesli slušajući prijateljev glas. — Gilespi ti je preneo moju poruku?

— Od slova do slova! Bilo je krajnje vreme da nešto konkretno učinimo, boga mu! Sav sam se ukočio od nerada, a i glava me je zbolela jer sam više nego obično koristio ovo malo sive

materije između ušiju. Želiš Hokeru, dakle?

— Da, ali pre toga nešto drugo: da li su stigli otisci iz Virđinije?

— Da li su stigli? Dečko moj, šteta što ne možeš da vidiš šta se ovde događa! Poručnik Gilespi, moj prijatelj Robi, ide okolo i udara glavom o zid tvrdeći da je najveća budala koja je ikada obukla policijsku uniformu!

Lesli se osmehnu. To je moglo da znači samo jedno: ona šašava ideja koja mu je tako iznenada pala na pamet bila je ispravna!

— I šta kažu ti otisci?

— Hajde, šta se sad praviš navičan, kada si to znao od samog početka. Ti otisci su Brevilovi i ničiji više! Stvar je toliko prosta da je i mene sramota što se ranije nisam toga setio!

— Da, dosta lukavo smišljeno — osmehnu se Lesli. — Pre nešto više od deset godina Brevil je odlučio da svoje poslovanje sa Istoka prenese u Kaliforniju. U pitanju su bili prljavi poslovi i on se pobrinuo da potraži zaštitu za svoju dragocenu kožu. I tako je Liget postao Brevil a Brevil Liget, sekretar koji nikada neće biti sumnjiv, a neprestano je u toku stvari. Zamena identiteta vešto je izvedena i niko nikada ne bi posumnjao da mu kod našeg prvog susreta nije izletelo da je u Bejsvoteru bio u čorci...

— Dobro, ali to znači da je tobožnji Brevil, a pravi Liget zaista mrtav?

— Da, tako je. Međutim, on nikada nije bio naročito važan, Pite. Moj osećaj me nije prevario: tobožnji Liget, a pravi Brevil, daleko je opasniji!

— I veruješ da bi Hoker mogao znati gde se nalazi njegovo sadašnje skrovište? Hmmm...

— Ti misliš da nije tako?

— Ne znam, Les... taj Hoker meni deluje prilično sirovo. Uostalom, i ti ga znaš. Nije čovek kome bi Liget... do đavola, prava zbrka sa ovim imenima! Hteo sam da kažem, kapetan nije čovek kome bi pravi Brevil poverio tako važnu informaciju!

— Onda stvar stoji loše. Veoma teško ćemo mu ući u trag.

— Znam. Međutim, moj prijatelj Robi ima jednu ideju...

— Rado je prihvatam ako on želi da se rastane od nje — nasmeha se ninda. — O čemu se radi?

— Pa — počeo oprezno Pit — meni se čini da je ideja dobra, jer je popio skoro punu flašu viskija dok je razmišljao o tome...

— Aha. To već obećava... Pretpostavljam da si mu pravio društvo uz pivo.

— To nije bilo teško pogoditi, zar ne? — progundala Pit. — Vi-

diš, Les, on je stvar zamislio ovako...

*
* *

Nikolas Rej, urednik televizije WBC zamišljeno pritisnu dugme daljinske komande, isključujući jedan iz čitavog niza televizijskih prijemnika poredanih duž jednog zida njegove raskošno uređene kancelarije.

Posle onoga što je posredstvom televizora uneo u milione američkih domova, osećao je jezu po leđima koju nije mogao da ukloni čak ni gutljaj odličnog viskija. Ispraznio je čašu do kraja i ponovo je nadio, osluškujući tiho kucanje leda o kristal.

Najnovije i poslednje ubistvo na video-traci bilo je daleko najefektnije od svih ostalih, u to nije bilo sumnje. Rok od sedam dana je maločas istekao i bilo je vreme da se pobedniku dodeli nagrada.

A to je bilo ono čega se Nikolas Rej plašio. Čovek sposoban da zamisli — i da **izvede** — onako nešto... taj čovek je morao izazvati jezu u kostima čak i ciničnog televizijskog čoveka kakav je Rej bio.

I sam izbor žrtve mnogo je govorio i Rej ponovo uzdrhta sećajući se unakaženog lica policijskog kapetana Hokera iz San Franciska, koje je do maločas dominiralo ekranima svih onih koji

su imali dovoljno nerava da traku pogledaju do kraja.

Umornim pokretom on pruži ruku prema telefonu čiji se broj nije mogao naći ni u jednom imeniku Los Angelesa. Slušalice svih ostalih bile su skinute mnogo pre nego što je program počeo; u proteklih sedam dana Rej je doznao suviše neprijatnih stvari o sebi i svojoj stanici da bi mu neko novo mišljenje bilo potrebno.

Ono najvažnije, a to je za televiziju uvek bio uspeh — i ništa drugo sem uspeha — obasipalo ga je sa svih strana i porred ogorčenja koje je izazivalo prikazivanje serije ubistava. Gledanost je skočila vrtoglavom brzinom, a ostale mreže nisu ni pitale koliko staje jedan minut dragocenih kaseta uredno složenih u njegovom ličnom sefu u banci. Sponzori su se otimali o sekunde u njegovom programu; ta nezaboravna sedmica doneće više novca od reklama nego svakih drugih dvadeset u toku godine...

Telefon zazvoni u trenutku kada njegovi prsti dotakoše slušalicu i on nervozno trže ruku kao da se opekao.

— Prokletstvo! — progundā.
— Koji mi je đavo? Čega se bojim?

Prineo je slušalicu uhu. Tišina. I pravilno duboko disanje čoveka na drugoj strani.

— Ko je to? — upita čvrstim glasom, iako su mu po čelu iz-

nenada izbile krupne graške znojā. — Koga tražite?

— Rej... — glas koji mu se javio bio je mrtvački hladan.

— Da, ja sam. Ko je to?

— Čovek kome treba da isplatiš milion dolara, Rej. Mišljenje tvog gazde nije ni potrebno... i slepac bi video da je večerašnja kasetā bolja od svih drugih...

— To je tvoje mišljenje... — Rej olabavi čvor kravate koji iznenada počē da ga davi. — Ja moram da sačekam ocenu čoveka koji je sve ovo počeo.

— Brevila? — hladan smeh, smeh od kojeg se krv ledi u žilama. — Ne budi glup, Rej. Brevil je već oduševljen... slučajno poznajem njegov ukus.

— Svejedno. Bićeš na vreme obavešten... tvoja adresa je uz kasetu, zar ne?

— Taman posla! Čoveče, nisam ja toliko naivan... ne, ja ću tebe potražiti kad dođe čas i saopštiti ti kako ćeš mi isporučiti lov. Jasno?

— Samouveren, a? U redu, videćemo...

— Videćemo. Prekinuću sada vezu, Rej, i javiti ti se za desetak minuta.

— Desetak minuta? Misliš da će odluka tako brzo pasti?

— Hoće, Rej, hoće! Možda upravo u ovom trenutku Brevil okreće ovaj isti broj i psuje što ne može da ga dobije. Deset minuta, rekao sam. Baj-baj!

Veza se prekide uz tiho škljocanje i Rej spusti slušalicu na mesto i brzo je trže, kao da mu je iznenada opekla prste. Levom rukom pređe preko čela mokrog od znoja.

»Užasan čovek«, pomisli. »Dostojan šašave Brevilove zamisli o najstrašnijem ubistvu... Čudno, pitam se kakvim je oružjem ubijen taj Hoker... bio je gotovo potpuno isečen i osakaćen, a ipak još uvek živ. To mora da je trajalo satima...«

Jeza mu ponovo prođe leđima i on istrese još jednu čašu viskija. Naravno, ubica je od Hokerera doznao za ovaj telefonski broj! Ni na koji drugi način nije mogao doći do njega!

»Pa šta?«, reče umirujući glas hrabrosti rođene iz alkohola koji je brzo delovao. »Taj ubica je poslednji koji bi se smeo javiti policiji sa obaveštenjima o mojim poslovima sa Hokerom... i Brevilom. Zna se šta u Kaliforniji očekuje ubicu policajca. A gasna komora je suviše blaga kazna za onako užasno i okrutno ubistvo... Ne, neće taj nikome ni reći progovoriti... Smotaće svoj milion i izgubiti se da ga negde popije...«

Telefon iznenada zazvoni i on se trže, tako da se malo pića prosu iz tek napunjene čaše.

— Rej! — reče u slušalicu. Već je pretpostavljao ko ga zove.

— Nikolas! — glas sa druge strane odavao je energiju i odlično raspoloženje. — Šta kažeš

na ovaj film od večeras, a? Čovek je pravi majstor, časna reč!

— Da — kiselo odvrati Rej. — Maločas sam upravo razgovarao s njim...

— Je li? Zanimljivo, zašto je odabrao baš Hokerera za žrtvu... čekaj, otkuda mu tvoj broj, do đavola?

— I sâm sam razmišljao o tome. Mora da je Hoker propevao... ali mu to ne mogu zameniti...

— Da — glas iznenada postade suv i hladan. — Kako se zove taj čovek, Rej?

— Ne znam. To je jedina kasete koja je stigla bez imena i adrese. Rekao je da će me ponovo pozvati za desetak minuta i da mu onda mogu saopštiti kako će dobiti novac.

— Tako...

Rej je ćutao, poštujući tišinu sa druge strane koja je govorila da njegov sagovornik napeto razmišlja.

— U redu — reče glas iznenada — šta ćemo učiniti. Hoću tog čoveka, Rej. Živog i zdravog, je li jasno? Suviše je dragocen da bismo ga odmah likvidirali...

— Dragocen? Zbog čega, pobogu?

— To se tebe ne tiče. Jedino što treba da znaš to je da ga želim živog. Jasno?

— Potpuno. Šta da mu kažem kada se bude javio?

Instrukcije koje je Rej primio bile su veoma detaljne i precizne. Kao i sve, u ostalom, koje su često stizale preko ovog istog

telefona. Kada se veza prekinula, Rej neko vreme ostade zavaljen u svoju udobnu fotelju, potpuno zaboravljajući na čašu pred sobom.

Imao je neki neugodni osećaj da Brevil greši, po prvi put za sve ove godine kako saraduju.

Međutim, to je bila jedna stvar koja se Vudrou Brevilu nije mogla reći. Nikada...

Da, bio je ovo trenutak koji je godinama očekivao, brižljivo se pripremajući za njega. Poslovanje s Brevilom učinilo ga je jednim od bogatijih ljudi u Kaliforniji; a jedan deo tog bogatstva vrlo mudro je bio uložen na mestima gde niko neće ni misliti da traži Nikolasa Reja, bivšeg urednika stanice WBC, Los Angeles...

Kada je telefon još jednom zazvonio, on je već uspeo da povрати svoj uobičajeni mir. Končno, nije se dogodilo ništa neočekivano; trebalo je još preneti Brevilove instrukcije tajanstvenom sagovorniku, a onda krenuti u ostvarivanje sopstvenog plana koji sa Brevilovim željama i potrebama nije više imao nikakve veze.

Ovo jutro ga neće zateći u Los Angelesu, to je već znao...

— Da? — reče u slušalicu.

— Čuo si glas svog gospodara? — glas iz slušalice bio je ciničan. — Šta ti je rekao, Rej? Kada dobijam lov?

— Odakle zoveš? — upita Rej zavaljujući se u fotelju. Hlad-

nokrvnost, proverena u mnogim burnim trenucima njegovog života, već mu se bila vratila pothranjivana novim količinama vi-skija.

— Hajde, nećemo da se igramo — reče glas. — Nije važno gde sam, već gde treba da budem!

— Moram da znam gde si kako bih odredio vreme kada treba da stigneš do aerodroma u Santa Moniki, do đavola!

— Kada, Rej? Kako ću tamo stići, moja je stvar.

— U redu. Treba da si tamo u ponoć. Odgovara?

— To se tebe ne tiče. A zatim?

— Moj šef želi da te vidi. Telefonom ćeš se javiti službi obezbeđenja aerodroma i oni će te obavestiti gde te čeka avion. Privatni, radi se o specijalnom letu. To je sve što znam.

— A šta ako me oko aviona čekaju policajci?

— Zašto bi te, do đavola, čekali policajci? Čovek koji daje milion dolara za najefektnije ubistvo sigurno ne voli policiju!

— U redu. Samo, ako nanjušim tamo zasedu, ti si prvi koji će mi platiti, Rej — glas je sada zloslutno zvučao. — Nisi zaboravio Hokerovo lice, zar ne?

— Nisam — Rej se trudio da proguta krupnu knedlu koja mu je iznenada zastala u grlu. — Nisam zaboravio Hokerovo lice.

— Vrlo dobro — suv smeh. — Tvoj deo posla posle je gotov, Rej. Ali ti neću reći hvala...

— I ne moraš! — progundā Rej kada se veza prekinula. — I ne moraš, prijatelju...

Još nekoliko trenutaka je bu-ljio u prazno, a onda hitrim po-kretom iskapi ostatak viskija iz čaše i otvori neseser od fine ko-že, užurbano prenoseći u njega hartije iz fioke svog ogromnog pisaćeg stola.

Poslednja fioka je nešto zape-la i on gnevno opsova zbog za-državanja, iako mu se, u stvari, nikuda nije žurilo. Stisnuvši zu-be, on povuče svom snagom...

Mesto koje je odabrao za svo-ju kancelariju, na samom vrhu visoke zgrade, imalo je divan po-gled na grad. Prava je šteta bila što Nikolas Rej nije imao vre-mena da se tom pogledu divi kada ga je iznenadna eksplozija zajedno si kišom komadića stakla sa ogromnog prozora izbacila u vlažni noćni vazduh nad Los An-đelesom...

*

* *

Krupan čovek širokih ramena sapetih crnom kožnom jaknom le-nim korakom je prošetao kroz hol aerodromske zgrade u Santa Moniki. Bio je to mali aerodrom, uglavnom za lokalni avionski sa-obračaj i retko koji avion leteo je noću, tako da je hol bio go-tovo prazan. Nešto više buke, živahnih razgovora i zveketa pri-bora za jelo, dopiralo je sa spra-

ta gde se nalazio restoran, ali to nije smetalo nekolicini službeni-ka iza šaltera da mirno dremaju.

Počevši se po svojoj potpuno celavoj glavi, okrugloj kao to-povsko đule, čovek došeta do te-lefona okačenog o zid i pažljivo spusti dugu okruglu sportsku to-rbu na tek počišćeni mermerni pod. Vilice široke kao vilice bul-doga pomerale su se tamo i amo dok je razgledao karton sa tele-fonskim brojevima pričvršćen po-red aparata.

Ubacivši novčić on konačno ok-rete broj aerodromske službe obezbeđenja.

— Šalje me Rej — reče du-bokim, promuklim glasom kada mu se s druge strane javi sanji-vi glas. — Rej — ponovi pot-puno nepotrebno.

— Aha, Rej, čuo sam te, or-tak. Izađi za pet minuta na služ-beni izlaz, tamo te niko neće za-ustaviti. Jedna »cesna« parki-rana je na ivici, poznaćeš je po upaljenim svetlima. O kej?

— Aha. Šta ti je to »cesna«?

— Avion! — nestrpljivo reče glas iz slušalice. — Mali četvo-rosed. Do đavola, odmah ćeš ga poznati, to je jedini mali avion koji tamo stoji. U redu?

— U redu, u redu! — progun-đa čovek u crnoj jakni, pažljivo vraćajući slušalicu na svoje me-sto. Podozrivi pogled sitnih svin-skih očiju okruži po holu, ali ni-ko nije obraćao pažnju na njega. Sporim, pipavim pokretima, on izvuče zgužvano paklo jeftinih

cigareta iz džepa i zapali jednu, nemarno odbacujući šibicu pored prazne korpe za otpatke.

Tačno pet minuta kasnije on se onim istim lenim korakom uputi prema vratima nad kojima se kočio upadljivi natpis »Službeni izlaz«. Svež vazduh sa okeana zapahnu ga kada je izašao napolje. Stotinak jardi dalje treperila su poziciona svetla malog aviona čiji je motor pritajeno brujao.

Čelavi se još jednom nepoverljivo zagleda oko sebe, ali ništa nije izazivalo njegovu sumnju i on nešto brže krete preko uredno negovane trave, iako je jedna staza vodila u istom pravcu samo desetak jardi levo od njega.

Vrata aviona bila su otvorena i pilot se nađe da pogleda ko to dolazi.

— Šalje me Rej — ponovi čelavi onim istim monotonim glasom.

— Aha, ti si dakle taj koga noćas treba da vozim — pilot mrzovoljno odbaci u travu tek zapaljenu cigaretu. — Hajde, upa daj... možda ću noćas ipak stići da odspavam koji sat...

Čelavi ustuknu jedan korak kao da se plaši aviona.

— Kuda me vodiš? — upita nepoverljivo.

— Zar ne znaš? Do đavola, baš su i mogli da ti kažu... Alukvera.

— Alukvera? Gde je to?

— Prokletstvo, ni to ne znaš? — uzdahnu pilot. — Alukvera je

jedno ostrvce zapadno od Santa Barbare. Zadovoljan?

— Koliko je to daleko?

— Oko devedeset milja... slušaj, ako nećeš da pođeš ili se bojiš da letiš, govori odmah. Neću da presedim ovde čitavu noć pogađajući se s tobom!

— Kada stižemo?

— Za manje od pola sata. Može i brže, ali je sada noć, a aerodrom tamo nije nešto naročito opremljen pa moram da budem oprezan. Ulaziš ili ne ulaziš?

Ubacivši svoju torbu na sedište pored pilota, čelavi se nespreno uzvera i zauze svoje mesto.

— Hvala bogu! — progundā pilot kada je čelavi konačno uspeo da zakopča sigurnosni pojas. Kratak razgovor sa kontrolnim tornjem i »cesna« zaulra izlazeći na kratku pistu. Nekoliko minuta kasnije već je bila nad dugom niskom od svetlosti koje su ovde obrublјivale obalu na stotine milja levo i desno.

— Lepo, a? — upita pilot nadjačavajući buku motora. — Nikada nisi leteo noću na ovako maloj visini?

— Nisam — glas čelavog nije zvučao zainteresovano i pilot sleže ramenima, vraćajući svoju pažnju letu. Prokletstvo, svakakve je tipove vozio na ostrvo i sa ostrva, ali ovaj ovde je zaista originalan primerak!

Tačno pola sata kasnije, točkovi »cesne« dotakoše neravnu travnatu pistu oivičenu bleštavim svetiljkama i mali avion, poska-

kujući, pojuri pravo prema niskoj baraci na kraju piste.

— Okreni — reče iznenada ćelavi oštro.

— Šta?

— Rekao sam da okreneš avion i vratiš se na početak piste!

Glas ćelavog iznenada je zvučao vrlo odlučno i pilot pretrnu kad shvati da onaj pritisak koji je iznenada osetio na svojim reb-rima potiče od vrha noža neobičnog oblika koji se iznenada stvorio u ruci njegovog saputnika.

— Prokletstvo, šta ovo znači? — blago je protestovao, okrećući oprezno avion u širokom luku. — Otmica aviona, ili nešto slično?

— Nešto slično — klimnu ćelavi glavom. — Zaustavićeš se tamo, pored šume...

— Ali...

— Zaveži! Znam šta radim!

Pilot rezignirano sleže ramenima, bacajući jedan pogled unazad. Njegovo neobično ponašanje sigurno je privuklo pažnju ljudi u baraci i snažna svetla pokazivala su neko komešanje ispred nje. Čudno, činilo mu se da ove noći tamo ima mnogo više ljudi nego obično...

— Evo, mister — reče kada se avion zaustavio nekoliko jardi od početka guste suptropske šume. — Poslednja stanica!

Ćelavi bez reči izbacila svoju torbu kroz vrata, sledeći je mekim elastičnim skokom. Nekoliko

trenutaka kasnije nestade u tami među drvećem.

Pilot se zamišljeno počeo po glavi, a onda još jednom sleže ramenima. Nimalo ga nije iznenadilo kada je shvatio da mu se duž travnate piste velikom brzinom približavaju farovi automobila. Već mu je bilo jasno da ove noći nema ništa od spavanja u nekom mirnom kutku barake na kraju piste.

— Gde je on, Lu? — povika čovek koji je iskočio iz kola pre nego što su se zaustavila uz krilo aviona. — Gde je čovek koga si dovezao?

— Zdravo, Frenk! — nemarno dobaci pilot paleći cigaretu. — Otišao je u onom pravcu, je l' se tako kaže? Hej, šta će ti to gvožđe u ruci?

Uz glasnu psovku, Frenk se okrete kolima, mašući velikim pištoljem. Ljudi su žurno izlazili, njih šest ukupno i pilot prekorno zavrte glavom. Srećom, na ovo ostrvo nikada nije stupio još nijedan pripadnik saobraćajne policije. Niti bilo koje druge policije, uostalom.

Povlačeći dimove iz cigarete, on još jednom pokrete »cesnu« prema drugom kraju piste.

Ma šta da se ovde događalo, mislio je, to nije njegov posao... Iako stvar svakako nije bila sitna, jer kada Frenk Luc maše pištoljem to je za nekoga uvek značilo nevolje...

Čudno... ko li je onaj ćelavi tip koji tako glupo izgleda, a tako se odlučno ponaša?

*
* *

Nekoliko stotina jardi dalje čovek o kome je pilot upravo razmišljao metodičnim pokretima je uništavao pažljivo načinjenu masku ispod koje se pojavio dobro poznato odlučno lice Leslija Eldridža.

Crna jakna i sva ostala odeća bila je odbačena među žbunje i on laganim pokretima još jednom navuče kostim ninde, proveravajući kako ga služi slomljena leva ruka i brižljivo podešavajući veze kojima je za podlakticu bio privezan jedan predmet neobičnog oblika.

Dva minuta kasnije, zavukavši svoj verni katana pod opasač on pođe kroz šumu, zaobilazeći u širokom luku čistinu na kojoj je bio načinjen aerodrom. Ostrvo Alukvera, nekoliko kvadratnih milja bujnog rastinja i nekoliko dužnih milja najlepših peščanih plaža pripadalo je jednom čoveku.

A ninda je bio spreman da se kladi da se taj čovek zove Vudrou Brevil... i da se upravo u ovom trenutku nalazi negde u kući koju je uočio dok je avion kružio nad improvizovanim aerodromom... svega pola milje zapadno od mesta gde se sada nalazio.

Brevil će biti okružen svojim čuvarima, ali oni više nisu predstavljali realnu opasnost. Pre svega nije ih bilo mnogo: dimenzije kuće i barake uz pistu omogućavale su boravak za najviše deset ili dvanaest ljudi; ostatak ostrva bio je u tami koja je svedočila da nikakvih veštačkih građevina više nema na njemu.

Recimo petnaest ljudi. A polovina tog broja sada se svakako vrzma po šipragu oko aerodroma tražeći tajanstvenog ćelavka koji je tako lukavo izbegao prijem u aerodromskoj baraci.

Morao je da žuri, jer će Brevil reagovati čim dozna da pri-došlica nije uleteo u pripremljenu zamku. Nije sumnjao da će odabrati jedino pravilno rešenje: umesto da svoje raštrkane ljude u šumi izloži opasnosti da budu likvidirani jedan po jedan, prikupiće ih oko zgrade kako bi štitili njega samog.

I još nešto: ako nije bio siguran da je na ostrvo stigao ninda, do sada je to morao shvatiti i postati dvostruko oprezniji.

Prvi čovek na ostrvu Alukvera umro je nekoliko minuta kasnije. Nije ni znao šta je to iskrslo iz mraka dok je velikom baterijskom lampom osvetljivao prostor oko sebe tražeći čoveka u crnoj jakni. Nešto je na trenutak blesnulo, kao munja, i on je podigao oči na tu stranu, ali je oštrica katana bila prebrza za njega.

Njegov drug vrisnu kad shvati da je gornji deo tela čoveka pored njega bukvalno odvojen od donjeg. Sleđen od straha, buljio je u mračnu priliku koja se sada stvorila pred njima, u crnu oštricu koja mu se zarila u grudi. Imao je tek toliko vremena da se začudi kako to da ne oseća bol...

Toki-voki pričvršćen za njegov pojas nežno zakrča i iz zvučnika progovori metalni glas:

— Momci, svi natrag, javite se Frenku ispred kuće. Svi natrag, Frenk vas čeka pred kućom... i oprezno, tip je opasan, jako opasan...

Hladan osmeh pod crnom kapuljačom. Za dvojicu Brevilovih ljudi taj savet je stigao prekasno.

Ne oklevajući ni trenutka, ninda potrča kroz tamu na volšeban način izbegavajući da načini i jedan šum koji bi ga mogao odati. Svud unaokolo čuli su se koraci, prigušeni glasovi, psovke ljudi koji su zapali u žbunje uprkos snažnim lampama koje su nosili u rukama.

Poslednjih nekoliko koraka ninda načini mnogo sporije, jer se između drveća već videla svetlost.

Oprezno je izvirio iza jednog debla, proveravajući ono što je zapazio iz aviona. Da, kuća je bila opkoljena širokim travnjakom po kome su bile razbacane baštenske garniture i suncobrani.

Niz svetiljki duž verande osvetljavao je širok pojas oko same zgrade, ističući nekoliko ljudi koji su se vrzmali unaokolo sa oružjem na gotovs.

Neće biti lako prići toj zgradi preko travnjaka...

Ali ni nemoguće.

Skliznuvši u travu, ninda počeo da puže, koristeći svaku senku, svaku neravninu na tlu. Morao je da žuri, jer je sve više ljudi stizalo iz šume, po navici gaseći svoje baterije čim bi izbili u osvetljenu zonu oko kuće. Biće neoprezni dok jedan drugom budu prepričavali kako su tražili po mraku, još neoprezniji zato što su u gomili koja daje iluziju sigurnosti.

Skriven pod jednim krhkim stočićem, ninda propusti dva čoveka koja su prigušeno psovala teško dišući. U njihovim glasovima osećalo se olakšanje što su konačno izašli iz tame u kojoj je opasnost pretila na svakom koraku.

Oko Frenka Luca, šefa Brevilovih telohranitelja, okupilo se osam ljudi.

— Gde su Rajli i Mik? — upita on osvrćući se oko sebe. — Prokletstvo, opet su se negde izgubili!

— Da nisu kod piste? — upita neko. — Dva čoveka su ostala da čuvaju baraku i avion..

— Nisu, do đavola! — zareža Luc. — Tamo sam poslao Morena i Luka... Halo, Rajli! — on prinese usnama svoj toki-vo-

ki. — Rajli, javi se, do đavola!

— Frenk! — vrisnu neko iz kruga. — Eno ga!

Opsovavši, Luc odbaci iz ruke radio-uređaj. Ljudi se instinktivno skupiše u gomilu oko njega.

— Šta je to? — prošaputa neko drhtavim glasom. — Je li to čovek?

Prilika u potpuno crnoj odeći približavala im se zlokobno sporo. Prilika bez lica u čijem se svakom koraku naslućivala pretinja smrti...

Luc još jednom opsova, izvlačeći revolver iz futrole. Zatvarač suvo škljocnu.

— Koji vam je đavo, ljudi! — uzviknu. — Zar ne vidite da je sam?

Još nekoliko zatvarača škljocnu i prema nindži se uperiše cevi iz kojih je svakog trenutka mogao suknuti plamen.

— Ne pucajte! — zapovedi Luc. — Šef je rekao da ga hoće živog... i tako mi boga, živog će ga i dobiti!

Čovek u crnoj odeći zastade nekoliko koraka pred njima. Ruke su mu bile opuštene niz telo, daleko od bogato ukrašene drške mača zataknutog za pojas.

— Baci to! — zapovedi Luc oštro podižući revolver.

— Ne.

Glas ispod kapuljače potmulo je zvučao. Potmulo i preteći.

— Baci, do đavola, ili pucam!

— Pucaj!

Oštar prasak, plamičak dima pred Lucovim licem. Metak se

zari u travu pred nindžinim nogama.

— Tako loše gađaš? — u prigušenom glasu osećao se podsmeh.

Zakrvavljenih očiju, Luc gadno opsova i još jednom podiže pištolj. U pogledu mu se videlo da zapovesti više ne znači ništa i da on želi da ubije, da pritisne obarač revolvera sve dok teški meci potpuno ne iskasape tu nepokretnu metu pred njim...

Desna ruka nindže načini jedva primetan pokret. Munjevitom brzinom, tako da je kuglica, ne veća od klikera, doletela među ljude pre nego što je Luc dospeo da ponovo pritisne obarač.

Plameni jezik, potmula eksplozija, crni dim koji se trenutak kasnije uzdigao sa mesta na kojem je stajalo osam ljudi. Oni su sada ležali naokolo, razbacani užasnom snagom eksplozivne kuglice čiju je tajnu znao samo još jedan čovek na svetu...

Jedan od ljudi zaječa i pokuša da se okrene na lice, ali nije više imao ruku koju bi mu u tome mogle pomoći. Okrvavljeno truplo se umiri u gustoj travi, sada nagoreloj od plamena.

Hladnokrvno zaobišavši mrtve ljude, nindža se uspe uz drvene stepenice na verandu. Instinkt ga je vodio kroz predvorje i kratki hodnik osvetljen mekom prijatnom svetlošću.

Zastao je pred jednim vratima, pružajući pipke svojih čula kroz njih.

Brevil je bio tu.

Sam.

Ruka se podiže i vrata odle-teše, snažno tresnuvši o zid. Nin-da zakorači unutra.

Prostorija kakvu je jednom već video. U onoj drugoj vili, na obali okeana u San Francisku.

Potpuno iste dimenzije, isti na-meštaj, isti raspored...

Čak i iste stvari po zidovima. Pogled ninde skliznu preko od-sečene šake sa krvavom mrljom na kažiprstu.

Čovek koga je upoznao pod imenom Liget sedeo je u og-romnoj fotelji i mirno ga posma-trao. U rukama je obrtao veliki zlatni upaljač.

— Znao sam da si to ti — reče tihim glasom. Bez straha. — Mnogo pre nego što su me obavestili da si izašao iz aviona, pre nego što su te moji ljudi šče-pali...

— Naravno da si znao. Sve zveri uvek znaju kada će um-reti...

— Umro ti — Brevil se tiho zakikota. — Za to ima još vre-mena, nindo... Uvek sam se pla-šio stvari čije se posledice više nikada ne mogu otkloniti. A smrt je jedna od njih. Razmisli... možda bih ja jednom mogao da zatrebam tebi...

— Ti meni? Ne.

— Ne žuri. Koliko znam, nin-de su naučile da logično razmiš-ljaju. A ja sam čovek koji može da učini mnogo toga. Za tebe ili bilo koga drugog...

— Ništa mi od tebe nije pot-rebno, Brevil.

— Zbog čega onda želiš mo-ju smrt?

— Kazna, Brevil. Ti nisi čo-vek... već nešto mnogo gore od zveri.

— Znam. Još pri prvom su-sretu rekao sam ti da obična lju-dska merila za mene ne važe.

— Da, sećam se. Kada mi je Liget pokazao onaj lažni vaki-zaši. Doneo sam ti jedan origi-nalni primerak, Brevil... želiš li da ga vidiš?

— Naravno — osmeh na mr-šavom licu bio je prijatan, kao da njih dvojica u prijatnoj atmo-sferi razgovaraju o rezultatima jučerašnjih konjskih trka. Zlat-ni upaljač mirovao je među prs-tima, ali je njegov donji deo bio okrenut prema nindinom telu.

Ninda načini nagli pokret le-vom rukom i vešto postavljene veze popustiše. Rasekavši tanku svilu kostima, vakizaši mu se stvori u šaci.

— Dopada ti se, zar ne? — upita ninda. Glas ispod tamne kapuljače bio je prigušen, ali potpuno razgovetan. — Umetni-čko delo, dostojno najboljih svet-skih muzeja. Lepo bi izgledalo u tvojoj kolekciji, Brevile. Zove se vakizaši, ako nisi znao.

Brevilove oči bile su prikova-ne za široku oštricu od blista-vog čelika. U njima se naslu-ćivao pohlepni blesak.

— Tamo će i stići, čoveče — reče. — Gde mu je i mesto...

— Ne, Brevile! — ninda odmahnu glavom. — Njemu je sudbina namenila drukčiju ulogu... da ubije — tebe!

— Gluposti! — reče Brevil, podižući iznenada desnu ruku kao da želi njome prezrive da odmahne. — Vidiš, ja...

Iz upaljača blesnu dugi plamen jezika i metak prozvižda kroz vazduh, zarivajući se u drveni zid pored ninde. Ovaj je načinio samo jedan mali pokret u stranu, dovoljan da hitac promaši.

— Ne naročito lukavo, Brevile — reče. — Imao sam prilike da susretnem i mnogo bolje urađeno tajno oružje.

Visoki čovek u fotelji uzivku i skoči. Prsti su mu bili ispruženi kao kandže, lice izobličeno od mržnje. Tanka ljuska civilizovanog čoveka spala je sa nje ga i on je ponovo bio zver, ro-

đena i odgajena tako da uživa u prolivenoj krvi...

Sa lakim uzdahom na usnama, ninda zamahnu vakizašijem.

Telo, odvojeno od glave jednim jedinim udarcem, načini još jedan polukorak pre nego što udovi shvatiše da kontrole mozga nad njima više nema. Sručilo se na pod, zalivajući ga krvlju iz presečenih arterija. Korak dalje, kapci na mrtvim očima još jednom refleksno zadrhtaše i umiriše se.

Ninda pogledom potraži neko prazno mesto na zidu.

Da, tamo...

Tamo je bilo mesta za još jedan eksponat u krvavoj kolekciji.

Brevilova glava zaista će zgodno izgledati među tim plodovima mržnje...

KRAJ

U maju ninda 24

SMRT SA POZIVNICOM

... Korak po korak, smrt je dolazila dugim mermernim hodnikom, još uvek nevldjiva za Rokvelove zamagljene oči, uprkos krugovima svetlosti rasutim daleko jedan od drugog.

»To ne može biti nindža«, pomisli Rokvel. »Ovo je neko drugi, ali ništa manje strašan od njega ...«

U hladnom vazduhu ostade da lebdi odjek poslednjeg koraka i Rokvel se trže. Iznenadna tišina delovala je kao krik iz tame, krik besa, krik straha ...

Ali ga tišina nije mogla prevariti. Smrt je ipak prilazila sve bliže ...